Ἡ Νεολαία

ΑΡ. ΦΥΛ. 7 (110)
16 ΝΟΕΜ. 1940-Ε'.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ τὸ ἐκπροσωπεῖ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Γ΄. – ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Συντάξεως 34-425
» » Ἀρχισυντάκτου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 7 – 16 Νοεμβρίου 1940
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ	μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας	1	
	Ἀμερικῆς Δολ.	6	
	Αἰγύπτου Λίρ.	1	

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας), Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνετε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΜΕΛΕΤΗΣΑΤΕ ΤΑΣ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΑ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΝ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΝΑΕΡΙΟΥΣ ΕΠΙΔΡΟΜΑΣ

Α΄. Γενικαὶ ὁδηγίαι:

ΑΥΤΟΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ὁ πόλεμος, πρέπει νὰ συμμορφωθοῦν ὅλοι οἱ πολῖται μὲ τὰς κατωτέρω ὁδηγίας διὰ νὰ προστατεύσουν τοὺς ἑαυτούς των καὶ τὴν οἰκογένειάν των, καθὼς καὶ διὰ νὰ μὴ γίνωνται βοηθοὶ τοῦ ἐχθροῦ ἐναντίον τῆς πατρίδος:

α) Μὴν ἀνάβετε τὰ ἐξωτερικὰ φῶτα τῶν σπιτιῶν σας. Πρὸς ἀσφάλειαν βγάλετε τοὺς λαμπτῆρας.

β) Φροντίζετε νὰ μὴ φαίνεται καθόλου ὁ ἐσωτερικὸς φωτισμὸς τοῦ σπιτιοῦ σας. Αὐτὸ ἐξασφαλίζεται, ἂν φράξετε καλὰ τὰ παράθυρά σας μὲ κουβέρτες σκοῦρες ἢ μὲ σκοῦρο χονδρὸ χαρτί, τὰ ὁποῖα στερεώνετε καλὰ μέσα ἀπὸ τὰ τζαμλίκια, στὰ παράθυρα καὶ ὄχι στὶς πόρτες (ὄχι εἰς τὰ ἐξωτερικὰ φύλλα, γιατὶ ἡ πρώτη βροχὴ θὰ τὰ καταστρέψῃ).

Προσέξατε ἰδιαιτέρως νὰ φραχθοῦν καλὰ ἢ νὰ μὴ φωτίζωνται τὰ τζαμλίκια τῶν κλιμακοστασίων καὶ ἐσωτερικῶν φωταγωγῶν.

γ) Μὴ ἀνοίγετε τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ σας πρὶν νὰ σβήσετε τὸ φῶς.

δ) Φροντίζετε νὰ σβήνετε ἐγκαίρως τὶς θερμάστρες σας καὶ τὰ τζάκια, ὥστε νὰ μὴ βγάζουν σπίθες ἢ ἀναλαμπὲς τὴν νύκτα.

ε) Μὴ γυρίζετε ἄσκοπα στοὺς δρόμους, ἰδίως ἅμα σκοτεινιάσῃ.

στ) Κολλῆστε ταινίες χάρτινες στὰ τζάμια τοῦ σπιτιοῦ σας σταυρωτὰ μὲ ἀμυλόκολλα ἢ γόμα γιὰ ν' ἀποφύγετε τραυματισμοὺς ἀπὸ τὰ συντρίμματά των. Ἡ ταινία νὰ πιάνῃ καὶ στὸ ξύλο.

ζ) Διαλέξετε τὸν ψυχραιμότερο μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ σπιτιοῦ σας, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ὁ ἀρχηγός σας (οἰκοφύλαξ) καὶ εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ὑπακούετε διὰ νὰ μὴ κανῃ ὁ καθένας ὅ,τι φθάσῃ τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου.

η) Φροντίστε νὰ εὑρίσκετε σὲ κάθε σπίτι καὶ στὸ ψηλότερο μέρος τῆς σκάλας στεγνὴ ἄμμος ἢ στεγνὸ χῶμα (σὲ 1 — 2 τενεκέδες), καθὼς καὶ ἕνα φτυάρι ἢ φαράσι ἢ ἕνας κασμᾶς ἢ μιὰ ἀξίνη ἢ σκεπάρνι μὲ ἕνα κοντάρι 2 — 2 ½ μέτρα μὲ ἕνα πανὶ στὴ μιά του ἄκρη διὰ νὰ σβήνετε φωτιὲς ποὺ εἶναι ψηλά.

θ) Μὴν λησμονῆτε νὰ ἔχετε διαρκῶς γεμᾶτα μὲ νερὸ ὅλα τὰ διαθέσιμα δοχεῖα τοῦ σπιτιοῦ.

ι) Φροντίστε κατὰ τὸ δυνατὸν νὰ ἔχετε στὸ σπίτι σας δύο ἢ τρεῖς ἐπιδέσμους καὶ λίγο ὀξυζενὲ ἢ σπίρτο, βάμμα ἰωδίου, μερικὲς γάζες καὶ λίγη βαζελίνη διὰ τὰ ἐγκαύματα.

Β΄. Κατὰ τὸν συναγερμόν:

1) Τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ δίδεται ἢ μὲ σειρῆνες ἢ καμπάνες ἐκκλησιῶν ἢ μὲ κανονιές. Ἡ ἔναρξις τοῦ συναγερμοῦ δίδεται:

α) Ἀπὸ τὶς σειρῆνες μὲ ἦχον διακοπτόμενον ἑνὸς λεπτοῦ (σὰν οὔρλιασμα).

β) Ἀπὸ τὶς καμπάνες μὲ κτυπήματα γρήγορα.

γ) Μὲ δέκα κανονιὲς ποὺ θὰ πέφτουν κάθε μισὸ λεπτό.

Ὁ συναγερμὸς ἐξακολουθεῖ καὶ ὅταν σταματήσουν τὰ σήματα αὐτὰ καὶ διαρκεῖ ὥσπου νὰ δοθῇ τὸ σῆμα τῆς λήξεώς του.

Ἡ λῆξις τοῦ συναγερμοῦ θὰ δοθῇ καὶ πάλιν ἀπὸ τὰς ἀρχὰς μὲ ἕνα τῶν ἀνωτέρω μέσων, ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν:

α) Ὁ ἦχος τῶν σειρήνων θὰ εἶναι τριῶν λεπτῶν, συνεχὴς καὶ μακρός.

β) Τὰ κτυπήματα τῆς καμπάνας θὰ εἶναι ἀραιά.

γ) Οἱ κανονιὲς θὰ πέφτουν κάθε δύο λεπτά.

2) Μόλις ἀκούσετε τὸ σῆμα τοῦ συναγερμοῦ:

Μὴν τρέχετε καὶ μὴν φωνάζετε. Προσπαθῆστε νὰ διστηρήσετε τὴν ψυχραιμία σας. Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος κατὰ τὶς στιγμὲς αὐτὲς εἶναι ὁ πανικός. Προσπαθῆστε νὰ βοηθήσετε τὸν πλησίον σας. Βοηθήσατε τοὺς γέρους, τὰ παιδιά, τοὺς ἀρρώστους. Πειθαρχῆτε. Ὑπακούετε εἰς τὰς ὑποδείξεις τῶν ἀρχῶν.

Ἂν βρίσκεσθε εἰς τὸν δρόμον, νὰ καταφύγετε εἰς τὸ πλησιέστερον κτίριον, δημόσιο καταφύγιο. Ἂν ὁδηγῆτε αὐτοκίνητο, κάρρο ἢ ἄλλο τροχοφόρο, νὰ σταματήσετε ἀμέσως εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ δρόμου, νὰ σβήσετε ὅλα τὰ φῶτα τοῦ ὀχήματος, νὰ βγῆτε καὶ νὰ σπεύσετε νὰ ἐξασφαλισθῆτε κάπου. Ἂν ὁδηγῆτε ἁμάξι ἢ κάρρο, νὰ ξεζέψετε ἀμέσως τὸ ἄλογο καὶ νὰ τὸ δέσετε σὲ ἕνα στῦλο ἢ δένδρο. Ἂν εἶσθε σὲ τρὰμ ἢ λεωφορεῖον νὰ βγῆτε ἀμέσως καὶ νὰ σπεύσετε νὰ προφυλαχθῆτε κάπου.

Στὸν δρόμο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μείνῃ κανείς. Κινδυνεύει νὰ σκοτωθῇ ἢ νὰ τραυματισθῇ:

α) Ἀπὸ θραύσματα τῶν δικῶν μας ἀντιαεροπορικῶν βλημάτων ποὺ θὰ πέφτουν.

β) Ἀπὸ τὶς σφαῖρες ποὺ θὰ ρίχνουν τὰ πολυβόλα τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ δικά μας ἀντιαεροπορικὰ πολυβόλα.

γ) Ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν ἀερομαχιῶν.

δ) Ἀπὸ τὰ θραύσματα ποὺ θὰ προέρχωνται ἀπὸ τὶς βόμβες ἢ ἀπὸ πέτρες, ξύλα κλπ., ποὺ ἐκσφενδονίζονται σὲ μεγάλες ἀποστάσεις κατὰ τὴν ἔκρηξιν βομβῶν.

ε) Ἀπὸ τὸ γκρέμισμα τῶν σπιτιῶν ἢ ἀπὸ πέτρες, τζάμια, στύλους, στηθαῖα, κορνίζες, κεραμίδια, σοβάδες, κάγκελλα, γλάστρες, ποὺ θὰ πέφτουν ἀπὸ ὅλα τὰ κτίρια ποὺ θὰ βρίσκωνται ὄχι μόνον τριγύρω, ἀλλὰ καὶ σὲ ἀρκετὴ ἀκόμα ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἔκρηξι τῆς βόμβας.

Καθε ἔκρηξις μεγάλης βόμβας προκαλεῖ ἕνα μικρὸ τοπικὸ σεισμὸ καὶ ἔχει στὴν περιοχή του τὰ ἴδια μ' αὐτὸν ἀποτελέσματα.

Αὐτὸ νὰ τὸ ἔχετε στὸ νοῦ σας γιὰ νὰ μὴν χάσετε τὴν ψυχραιμία σας στὴν στιγμὴ τῆς ἀνάγκης. Οἱ δρόμοι πρέπει νὰ εἶναι ἐλεύθεροι γιὰ τὴν Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία καὶ τὶς ἄλλες ὑπηρεσίες ἀσφαλείας ὡς καὶ βοηθειῶν. Ἂν εἶσθε στὸ σπίτι κλεῖστε τὰ πατζούρια τῶν παραθύρων, ἀνοῖξτε τὰ τζάμια γιὰ νὰ μὴ σπάσουν ἀπὸ τὸ τράνταγμα. Κλεῖστε τὸ γενικὸ διακόπτη τοῦ φωταερίου.

Νὰ σπεύσετε μὲ ψυχραιμία στὸ καταφύγιο ἢ στὸ ὑπόγειο ἢ ἂν δὲν ἔχετε ὑπόγειο εἰς ἕνα δωμάτιο τοῦ ἰσογείου.

Ἐκεῖνοι ποὺ κατοικοῦν στὰ ὑπόγεια καὶ τὰ ἰσόγεια ἢ ὁπωσδήποτε τὰ κατέχουν, ὑποχρεοῦνται νὰ δέχωνται μέσα σ' αὐτὰ ἢ νὰ τὰ θέτουν στὴν διάθεσι ὅλων τῶν ἐνοίκων τοῦ σπιτιοῦ.

Μὴ προσπαθῆτε νὰ μπῆτε σὲ καταφύγιο, ποὺ σᾶς εἰδοποιεῖ ὁ ἀρχηγὸς ὅτι εἶναι γεμᾶτο. Ἂν προσπαθήσετε νὰ μπῆτε μὲ τὴν βία, θὰ τιμωρηθῆτε.

Ὁ ἀρχηγὸς (οἰκοφύλαξ) θὰ πρέπῃ νὰ μείνῃ ἔξω ἀπὸ τὸ καταφύγιο διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὸ σπίτι καὶ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ ὅταν θὰ λήξῃ ὁ συναγερμός.

Στὸν οἰκοφύλακα θὰ ὑπακούουν ὅλοι.

Αὐτὸς θ' ἀντιληφθῇ ἂν ἔπεσε ἐμπρηστικὴ βόμβα εἰς τὸ σπίτι, γιὰ νὰ τὴν σβήσῃ βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὅσο διαρκεῖ ὁ συναγερμὸς νὰ κάθεσθε ἐκεῖ ὅπου κατεφύγατε ἥσυχοι καὶ ψύχραιμοι. Ἀποφεύγετε κάθε περιττὴ κίνησι καὶ ὁμιλία.

Οἰκονομεῖτε ἔτσι ὀξυγόνον. Μέσα στὰ καταφύγια ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα.

Ἐπίσης ἀπαγορεύεται ν' ἀνάψουν κεριά, λάμπες πετρελαίου, ἢ λαδιοῦ, γιατὶ καταναλίσκουν ὀξυγόνον ποὺ χρειάζεται ν' ἀναπνεύσουν οἱ ἄνθρωποι.

Τὰ καταφύγια εἶναι διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄχι διὰ τὰ ζῶα.

Νὰ μὴν βγῆτε ἀπὸ τὸ καταφύγιο πρὶν σᾶς τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ ἀρχηγὸς (οἰκοφύλαξ).

(Συνέχεια στὴν προτελευταία σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου)

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Τώρα πού ἡ πρώτη φάσις τοῦ πολέμου κλείει ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ ἠπειρωτικά μας βουνὰ καὶ εἰς τὰς ἀκρινὰς ἑλληνικὰς ἐπάλξεις τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, ἅς τὸ ἀκούσῃ ὁ Κόσμος τὸ θαῦμα τῆς ἑλληνικῆς ἀνδραγαθίας. Ἄς ἐνωτισθῇ τὸ μεγαλεῖον του μὲ κατάνυξιν καὶ μὲ ἀνάτασιν ψυχῆς. Ἄς ἐμπνευσθῇ ἀπὸ αὐτό. Ἄς ἀντλήσῃ δύναμιν καὶ θάρρος ἐγκαρτερήσεως. Τὴν ὥραν αὐτὴν τὴν ἀποφασιστικὴν τῆς ἱστορίας, πού ἡ βάρβαρος μηχανοποιημένη βία ὠθεῖ εἰς τὸ ἀκρότατον τὴν ἔπαρσίν της καὶ προσβάλλει καὶ ἀπειλεῖ τὰ ἱερώτατα καὶ τὰ τιμιώτατα, ὅσα οἰκοδόμησαν καὶ ἀνύψωσαν οἱ φωτεινότερες ἀνθρώπινες συνειδήσεις: τὸν νόμον, τὴν τάξιν, τὸ σέβας, τὸ ἔλεος, τὴν δικαιοσύνην, τὰ πρωτεῖα τοῦ πνεύματος, τὸν Θεόν, οἱ καρδιὲς πού δὲν ἤθελαν ν' ἀπελπισθοῦν καὶ οἱ ψυχὲς πού ἔτρεμαν νὰ πιστεύουν ἐπερίμεναν ἕνα σημεῖον καὶ ἕνα μήνυμα. Τὸ μήνυμα καὶ τὸ σημεῖον ἐδόθη. Τὸ θαῦμα, πού ἐναγωνίως ἐπερίμενεν ἡ πιεσθεῖσα παγκόσμιος συνείδησις, συνετελέσθη. Καὶ ἐγένετο ὅτι «ὁ εἷς ἐδίωξε χιλίους, καὶ οἱ δύο μετεκίνησαν μυριάδας».

Καὶ οἱ χίλιοι καὶ αἱ μυριάδες ἦσαν πανέτοιμοι καὶ πάνοπλοι. Εἰς τὸ σκότος ὕφαιναν ἐπὶ μῆνας τὴν ἐπιβουλήν των. Εἰς τὸ σκότος ἐτρόχιζαν τὰ ὅπλα τῆς ἀδικίας καὶ τῆς κακίας των. Εἰς τὸ σκότος ἦλθαν καὶ ἐκτύπησαν τὴν θύραν τοῦ οἴκου μας καὶ ἐζήτησαν νὰ ἔμβουν. Ἤθελαν νὰ μᾶς καταλάβουν ἐν ὕπνῳ καὶ ἐν συγχύσει. Ὑπελόγιζαν εἰς τὸν ἀριθμόν των πού ἦτο πραγματικὰ μέγας. Ὑπελόγιζαν εἰς τὸν σίδηρον καὶ εἰς τὸν χάλυβα τῶν μηχανῶν των. Ὑπελόγιζαν εἰς τὴν πλησμονὴν τῆς δαιμονικῆς των πανοπλίας. Ὑπελόγιζαν εἰς τὸ δέος πού ὑποβάλλει ἡ δύναμις, εἰς τὸ δέος πού συνέτριψε καὶ ἐξουθένωσεν ἄλλους, πού ἦσαν ἰσχυρότεροι καὶ πολυαριθμότεροι ἀπὸ μᾶς. Εἶπον: Αὐτοὶ εἶναι πτωχοὶ καὶ ὀλίγοι καὶ ἀνύποπτοι. Εἶναι τραυματισμένοι ἀπὸ προσφάτους ἀτυχίας καὶ ὁ ὄγκος τοῦ ἀριθμοῦ καὶ ἡ κλαγγὴ τοῦ σιδήρου μας θὰ τοὺς καταπλήξῃ καὶ θὰ τοὺς συντρίψῃ. Δὲν ὑπελόγισαν ἕνα μόνο: τὴν ψυχή. Δὲν τὴν ὑπελόγισαν, διότι, ἐπειδὴ δὲν εἶχον αὐτοὶ ποτὲ ψυχήν, τὴν ἐκήρυξαν εἰς ἄγνοιαν, ὡς ἀνύπαρκτον, ὡς προϊὸν ρωμαντικῆς φαντασίας. Καὶ τοὺς ἀνεχαίτισε καὶ τοὺς ἀνέτρεψεν ἀκριβῶς αὐτή. Τοὺς ἀπώθησεν ἡ ἰδία ἡ μορφὴ τῆς γῆς μας, πού εἶναι καὶ αὐτή, ὅπως καὶ ἡ ψυχή μας, ἕνας ἀτελεύτητος ἀναπαλμὸς ἀνατάσεων πρὸς τὸ ὕψος, πρὸς τὸν οὐρανόν, πρὸς τὸ θεῖον. Τοὺς ἀπώθησαν τὰ χέρια τῶν ἀνδρῶν τῶν βουνῶν μας, πού εἶναι καὶ αὐτοί, ὅπως ἡ ἴδια ἡ γῆ μας, τραχεῖς καὶ ἀπροσπέλαστοι καὶ ἀνυπότακτοι. Τοὺς ἀπώθησε τὸ δίκαιον, πού κάμνει πάντα τοὺς βραχίονας πού τὸ ὑπερασπίζουν ἀλυγίστους, ὅπως τὰ πουρνάρια τῶν βουνῶν μας, καὶ σκληρούς, ὡσὰν τὸν γρανίτην τῶν βράχων μας. Τοὺς ἀπώθησεν ἡ ἰδική των ἀδικία, ἡ ἀδικία πού εἶναι στιγμὲς πού κάμνει νὰ τρέμῃ καὶ νὰ ἀστοχῇ καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ φονηᾶ. Τοὺς ἀπώθησεν ὁ φωτεινός μας ἐνθουσιασμός. Ἡ ἰαχὴ τῆς εὐψύχου ὁρμῆς πού διέδραμε τὴν μικρὰν αὐτὴν γῆν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ πού ὁ ἀντίλαλός της ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων ἐπέταξεν εἰς τὴν μεθόριον, διὰ νὰ φέρῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἔθνους νὰ προτιμήσῃ τὸν θάνατον καὶ τὴν ἐξαφάνισιν ἀπὸ τὴν δούλωσιν καὶ τὴν ἀτιμίαν. Καὶ οἱ ἀραιοὶ φρουροὶ τὴν ἤκουσαν τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν ἐξετέλεσαν ὡς ἐντολήν, ὡς ἀρχαῖοι Σπαρτιᾶται. Καὶ τώρα ἅς μάθῃ ὁ Κόσμος ὅτι ἡ ὑπεροπλία δὲν νικᾷ ὅταν ἡ ψυχὴ ἀγρυπνῇ καὶ γνωρίζῃ νὰ μὴν κάμπτεται. Ὅτι ὁ σίδηρος δὲν κατήργησεν ἀκόμα τὸν ἄνδρα. Ὅτι ἡ ὕλη δὲν κατίσχυσεν ἐπὶ τοῦ πνεύματος, παρὰ μόνον ἐκεῖ ὅπου τὸ πνεῦμα παρήκμασε καὶ ἐγήρασε καὶ ἐδίστασε καὶ ὑπετάγη ἀπὸ ἰδίαν του ἐσωτερικὴν ἀτονίαν.

Ὁ πόλεμος δὲν ἐτελείωσε. Ὁ πόλεμος συνεχίζεται. Ὁ πόλεμος θὰ συνεχισθῇ μέχρι τέλους. Εἰς τὸν θανάσιμον ἀγῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδύθη ἡ Χώρα αὐτή, θὰ ὑπάρξουν καὶ ἄλλαι φάσεις. Ἡ τρωθεῖσα ἔπαρσις τοῦ ἐχθροῦ, τὸ γόητρον τῆς ὀπερεττικῆς του αὐτοκρατορίας, ὁ κίνδυνος μιᾶς ραγδαίας ἀποσυνθέσεως τῆς δυνάμεώς του ἐκ τῶν ἀποτυχιῶν, θὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ἐντείνῃ εἰς τὸ ἀκρότατον τὴν κακίαν, τὴν ἐπίθεσιν καὶ τὸ μῖσος του. Ὅμως ἡμεῖς ἐκερδίσαμεν μίαν ἀναφαίρετον καὶ ἀθάνατον νίκην διὰ τὸν ἑαυτόν μας καὶ διὰ τὸν Κόσμον. Καὶ ἡ νίκη μας εἶναι τὸ σημεῖον καὶ τὸ μήνυμα. Εἶναι παιὰν ἐλευθερίας. Εἶναι σπόρος πλούσιος πού θὰ βλαστήσῃ καὶ θὰ πολλαπλασιασθῇ. Χάρις εἰς τὴν ἀντίστασίν μας ἡ θέλησις τῆς ἀντιστάσεως τῶν ἐλευθέρων συνειδήσεων ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἀφυπνίζεται ἐκ βαθέων, αὐξάνει καὶ ἐκτείνεται καὶ ἀνδροῦται. Καὶ ἡ ἀφύπνισις καὶ ἡ αὔξησις καὶ ἡ ἀνδρωσίς της εἶναι ἐχέγγυον νίκης. Διὰ τὴν κατίσχυσιν τῶν ἀγαθῶν δυνάμεων τῆς ἀνθρωπότητος ἐπὶ τῆς ἀντιχρίστου βίας κανεὶς εἰς αὐτὴν τὴν Χώραν δὲν ἀμφέβαλλεν, οὔτε εἰς τὰς πλέον δυσχερεῖς στιγμὰς τῆς γιγαντιαίας πάλης. Τώρα ὅμως ἡ πεποίθησις διὰ τὴν κατίσχυσιν τοῦ ἀγαθοῦ ἐπολλαπλασιάσθη. Τὴν ἐπολλαπλασίασαν ἡ ἀντίστασίς μας, αἱ νῖκαι μας, τὸ αἷμα τῶν ἡρώων μας, αὐτὴ ἡ καθολικὴ ἄτρομος ἀπόφασις τῆς θυσίας, πού κινεῖ καὶ κυβερνᾷ καὶ ἐμπνέει ὅλους, τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, τοὺς νέους καὶ τοὺς γέροντας καὶ τὰ παιδιὰ εἰς τὴν γῆν αὐτήν, καὶ πολὺ πέραν τῆς γῆς αὐτῆς, παντοῦ ὅπου ὑπάρχει καὶ ζῇ καὶ δρᾷ τὸ ἑλληνικόν. Ὁ πόλεμος συνεχίζεται. Ἀλλὰ τὸ σημεῖον ἐδόθη. Τὸ θαῦμα συνετελέσθη. Ἡ ὑπερψυχία ἐνίκησε τὸν ἀριθμόν. Μαζὶ μὲ τὴν νίκην αὐτὴν ἐκερδήθη χρόνος πολύτιμος. Καὶ τὸν χρόνον αὐτὸν θὰ τὸν χρησιμοποιήσωμεν ἄγρυπνα, σύντονα, χωρὶς ταλαντεύσεις διὰ νὰ ὀργανώσωμεν τὴν δύναμίν μας. Αἱ ὑλικαί μας δυνάμεις θὰ αὐξάνουν. Τὰ περιθώρια τὰ ἰδικά μας καὶ τῶν συμμάχων μας εἶναι εὐτυχῶς ἀπέραντα καὶ ἡ αὔξησις καὶ ἡ ἀρτίωσις τῆς ὑλικῆς μας δυνάμεως θὰ προχωρῇ μὲ ρυθμὸν γοργόν. Ἀλλ' ἡ αὔξησις καὶ ἡ ἀρτίωσις τῆς ἰσχύος μας δὲν θὰ μᾶς κάμῃ νὰ παραμελήσωμεν οὔτε κατ' ἐλάχιστον τὸν παράγοντα τῆς ψυχικῆς μας ὑπεροχῆς. Μαζὶ μὲ τὰ ὑλικά μας μέσα θὰ ὀργανώσωμεν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν μας. Θὰ τὸν ἐγκλείσωμεν εἰς στερεὰν καὶ εὔτακτον κοίτην, διὰ νὰ συσσωρευθῇ ἡ δύναμίς του καὶ νὰ πολλαπλασιασθῇ εἰς ἔντασιν, νὰ γίνῃ ἀληθῶς τρομερά. Θὰ πειθαρχήσωμεν τὸν ροῦν του. Θὰ ρυθμίζωμεν τὴν ἀνάλωσίν του διὰ νὰ καταστήσωμεν τὴν ροήν του ἀέναον καὶ συνεχῆ. Θὰ καλλιεργήσωμεν σύντονα τὴν πηγήν του, πού εὑρίσκεται εἰς τὸ βάθος τῆς συναισθήσεως τῆς φυλετικῆς μας ὑπεροχῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ἀρραγοῦς μας ἑνότητος καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅλων μας νὰ ἐπαναβεβαιώνωμεν ἀνὰ πᾶσαν ὥραν καὶ ν' ἀνασφυρηλατοῦμεν αὐτὴν τὴν ἑνότητα μὲ θυσίας. Ἡ Ἑλλὰς μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν τὸν ἀθέλητον, τὸν ἀδόκητον, τὸν ἄδικον, πού τῆς ἐπέβαλεν ἡ ἁρπακτικὴ ἀπληστία τοῦ ἀντιπάλου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην ὥραν τῆς νέας της ἱστορίας. Τὸ γέρας τοῦ ἀγῶνός της θὰ εἶναι ἀφαντάστως μέγα. Ὁτιδήποτε καὶ ἂν ἐπιφυλάσσουν ἀκόμη αἱ ἐναλλαγαὶ καὶ αἱ κυμάνσεις τῶν γεγονότων, ἀπὸ τὸν πόλεμον αὐτὸν θὰ προέλθῃ μία Ἑλλὰς μεγίστη, ὄχι μόνον εἰς δόξαν ἀλλὰ καὶ εἰς ἰσχὺν καὶ εἰς ἔκτασιν. Εἰς συνάντησιν αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ βαδίσωμεν ὡς κοινωνία καὶ ὡς Ἔθνος μὲ τὴν ψυχὴν ἁγνισμένην καὶ λυτρωμένην ἀπὸ κάθε σκωρίαν μικροῦ καὶ ταπεινοῦ αἰσθήματος. Ἄς ζήσωμε τὰς ὥρας αὐτάς, πού εἶναι αἱ μεγαλειωδέστεραι ἀπὸ ὅσας εἶδεν ἡ γῆ, ἕτοιμοι διὰ τὴν μεγάλην προσδοκίαν. Ἄς γινώμεθα κάθε ἡμέραν ἀξιώτεροι αὐτῆς τῆς προσδοκίας, ἕως ὅτου ἀνατείλῃ ἡ ἡμέρα τῆς μεγάλης πραγματοποιήσεως. Ἄς διδαχθῶμεν ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ δένδρου, πού γνωρίζει ν' ἀρνῆται καὶ ν' ἀπορρίπτῃ τὸν μάταιον κόσμον τοῦ ἄνθους του, ἅμα σημάνῃ ἡ ὥρα τῆς καρποφορίας. Ἄς δείξωμεν ὅτι εἴμεθα ὥριμοι διὰ τὰς μεγάλας θυσίας. Ἡ θυσία εἶναι ἡ ὕλη παντὸς μεγαλουργήματος.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ
ΕΠΙ ΤΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙ ΤΡΙΕΤΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας ἀπηύθυνε τὸ κατωτέρω διάγγελμα πρὸς ἅπαντας τοὺς σχηματισμούς:

Φαλαγγῖτες καὶ Φαλαγγίτισσες, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες,

Σήμερον συμπληρώνονται τρία χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἐδημιουργήθηκεν ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας μας. Στὰ τρία αὐτὰ χρόνια ἀνατρέψατε κάθε ἀντίδρασι καὶ κατακτήσατε τὴ θέσι σας. Βῆμα πρὸς βῆμα σᾶς παρακολούθησα μὲ ἀγωνία μήπως καὶ δὲν φανῆτε ἀντάξιοι τῆς ἀποστολῆς τῆς ἱστορικῆς, ὅπου σᾶς ἔταξα ἐθελοντὲς μαχητὲς τοῦ ἀγῶνος μας γιὰ τὴν ἀναγέννησι τοῦ μεγάλου μας ἔθνους. Κι' ἔτσι βαδίζοντες μαζὶ ἐνικήσαμε, παιδιά μου, μιὰ πολὺ μεγάλη νίκη γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Βέβαια δὲν ἐτελειώσαμε τὸν ἀγῶνα μας. Ὁ ἀγῶνας μας αὐτὸς θὰ συνεχίζεται πάντοτε. Γιατὶ πάντοτε πρέπει νὰ τελειοποιούμεθα καὶ νὰ ἀνυψούμεθα. Κάθε νίκη δὲν εἶναι ἕνα τέρμα, ἀλλὰ μιὰ ἀφετηρία γιὰ ἀνώτερες κατακτήσεις καὶ μεγαλείτερους ἀγῶνες. Κάθε νίκη ἐπαυξάνει τὶς εὐθῦνες καὶ τὶς ὑποχρεώσεις. Καὶ ἀκόμη μᾶς λείπουν πολλὰ πράγματα ποὺ πρέπει νὰ τ' ἀποκτήσουμε καὶ ποὺ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία πῶς μαζὶ ἀγωνιζόμενοι τὸν ὡραῖο μας ἀγῶνα θὰ τὰ κατακτήσουμε. Κι' ἔτσι θὰ προχωρήσουμε γιὰ νὰ ἀνακατακτᾶτε τὴν τιμὴ νὰ εἶσθε ἀγωνισταὶ ἀντάξιοι τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀντάξιοι τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ γιὰ νὰ σφυρηλατήσουμε μαζὶ μὲ ἀπόλυτη πίστι, μὲ ἅγιο ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ ἀπεριόριστη ἀφοσίωσι καὶ μαχητικότητα μεγαλειῶδες τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, σύμφωνα μὲ τὴν πολεμικὴ μας ἰαχή: Ἐμπρὸς γιὰ μιὰ Ἑλλάδα νέα.

Παιδιά μου. Εἴμαστε τώρα ἕνα ἑκατομμύριο διακόσιες πενήντα χιλιάδες ἀγωνισταὶ κάτω ἀπὸ τὶς γαλανόλευκες σημαῖες τοῦ ἑλληνικοῦ φαλαγγιτισμοῦ, μέσα σὲ μιὰ ἱερὴ καὶ ἀδιάσπαστη ἕνωσι γιὰ νὰ πραγματοποιήσουμε μὲ θυσίες καὶ μὲ κόπους καὶ μὲ μόχθο καὶ ἐνθουσιασμό, ἀλληλέγγυα ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως διάκρισι, τὴν Ἀναγέννησι τῆς Πατρίδος μας.

Φαλαγγῖτες καὶ Φαλαγγίτισσες, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες,

Σήμερα τὸ ἔθνος μας ἀγωνίζεται σύσσωμο τῶν ὑπὲρ πάντων ἱερὸν ἀγῶνα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ καθένας καὶ ἡ καθεμιὰ ἀπὸ σᾶς θὰ ἀνταποκριθῇ μὲ πληρότητα στὶς προσδοκίες ποὺ τὸ Ἔθνος καὶ ἐγὼ προσωπικῶς στηρίζομε ἐπάνω σας καὶ θὰ σταθῆτε ἀκλόνητοι ὅπου τὸ ὑπέρτατο καθῆκον σᾶς καλεῖ, σ' ὅποιο τομέα ἔχει ταχθῆ ἕκαστος. Κι' ὅλοι σας κι' ὅλες σας ἔχετε νὰ προσφέρετε πολυτιμότατες σοβαρώτατες ὑπηρεσίες.

Στὰς Ἀθήνας, στὰς Πάτρας, στὴν Κέρκυρά μας, στὴ Θεσσαλονίκη, στὴν Κρήτη, στὴν Μακεδονία μας, στὴν Ἤπειρό μας, στὸ Μωρηᾶ καὶ στὰ νησιά μας, παντοῦ ἐδείξατε ἤδη πόσο βαθειὰ μὲ αὐτοθυσία καὶ αὐταπάρνησι συναισθάνεσθε τὸ καθῆκον σας. Ἀναμένω ἀπὸ σᾶς νὰ φανῆτε ἀντάξιοι τοῦ ἡρωϊσμοῦ τοῦ στρατοῦ μας καὶ τοῦ ἀδαμάστου θάρρους τοῦ λαοῦ μας. Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν πρέπει νὰ προκύψῃ μέσα στὴ θριαμβεύτρια πατρίδα μιὰ Ε. Ο. Ν. ἔνδοξη καὶ πανίσχυρη ἠθικῶς, ὥστε νὰ μπορέσῃ μὲ ἀκατανίκητη ἀποτελεσματικότητα νὰ συνεχίσῃ τὸ μεγάλο μας, κοινό μας ἔργο. Ἔτσι θὰ γιγαντώσετε τὴν Ε. Ο. Ν. καὶ θὰ δικαιώσετε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν ὕπαρξί της καὶ τὸν ἀγῶνα της.

Τὸ κάθε ἕνα μέλος τῆς Ε. Ο. Ν. ποὺ δὲν στρατεύεται εἶναι μαχητὴς τοῦ ἐσωτερικοῦ. Καὶ στὸν ἀγῶνα τοῦτον πρέπει νὰ ἀναδειχθῇ συνεπὲς μέχρι τέλους, μέχρι τῆς ὁριστικῆς καὶ τελικῆς νίκης, πιστὸ στὸν ὅρκο του. Ἡ θέσις τῆς Νεολαίας εἶναι στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ μεγαλειώδους αὐτοῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον διεξάγει τὸ Ἔθνος συνεπὲς πρὸς τὴν ἱστορίαν του γιὰ ὅ,τι πολυτιμότερον ὑπάρχει στὸν κόσμο, τὴν πατρίδα μας καὶ τὴν ἐλευθερία μας, τοὺς βωμούς, τὶς ἑστίες μας, τὶς ἠθικές μας ἀξίες, τὴν τιμή μας, τὰ ἰδανικά μας. Εἶναι ἀγὼν μέχρις ἐσχάτων, γιὰ τὸν ὁποῖον καμμιὰ ἀπολύτως θυσία δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη καὶ ἡ νίκη ἡ ὁλοκληρωτικὴ θὰ εἶναι τὸ ἐπιστέγασμά του. Σ' αὐτὴν πρέπει ὁ καθένας καὶ ἡ καθεμιά σας νὰ συμβάλῃ μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις. Καμμιὰ ἄλλη σκέψι, καμμιὰ ἄλλη φροντίδα. Εἶναι ἡ μεγαλείτερη τιμὴ ποὺ μπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε στὴ ζωή σας, ἡ συμβολὴ ἑκάστου μ' ὅλη του τὴν ὕπαρξι στὴν κατάκτησι τῆς νίκης, γιὰ τὴν ὁποία ἀγωνιζόμεθα ὅλοι οἱ Ἕλληνες σὰν ἕνας ἄνθρωπος καὶ ἡ ὁποία, παιδιά μου, ὁπωσδήποτε θὰ εἶναι τελικῶς δική μας. Λοιπὸν παιδιά μου, ἐμπρός:

Ριχθῆτε μὲ λύσσα, μὲ φανατισμό, μὲ τρέλλα στὸν ἀγῶνα.

Ὁ καθένας καὶ ἡ καθεμιὰ στὴ θέσι του μέχρις ἐσχάτων.

Θυσίες, δουλειά, ἀγῶνας γιὰ τὴν Ἑλλάδα, μ' ἕνα μοναδικὸ σκοπό: Τὴ νίκη! καὶ γι' αὐτὴν τὰ πάντα.

Φαλαγγῖτες καὶ Φαλαγγίτισσες, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες,

Εἴμεθα συναγωνισταὶ στὸν ὡραιότερον ἀγῶνα τοῦ κόσμου. Θὰ εἴμεθα μαζὶ καὶ οἱ νικηταὶ τῆς λαμπροτέρας καὶ μεγαλειωδεστέρας Νίκης!

Τὸ σύνθημά σου, Νεολαία τῆς Ἑλλάδος, εἶναι: Πίστις! Ἀγών! Νίκη!

Ζήτω ὁ Βασιλεύς!
Ζήτω τὸ Ἔθνος!
Ζήτω ἡ Νεολαία!

ΙΩΑΝ. ΜΕΤΑΞΑΣ
Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε. Ο. Ν.

ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΜΑΣ

Αὐτὸ κρατάει ἀνάλαφρο μεσ' στὴν ἀνεμοζάλη
τὸ ἀπὸ τοῦ κόσμου τὴ βοὴ πρεσβυτικὸ κεφάλι,
αὐτὸ τὸ λόγο θὰ σᾶς πῶ, δὲν ἔχω ἄλλο κανένα.
Μεθύστε μὲ τ' Ἀθάνατο κρασὶ τοῦ Εἰκοσιένα!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

1 Νοεμβρίου 1940.

Στὸ περιθώριον

ΑΙ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ

Τὸ γνήσιον πνεῦμα τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, πνεῦμα ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς δικαιοσύνης, ἐξεδηλώθη ἀληθινὰ γενναῖον εἰς τὰς ἀποφάσεις περὶ συνταξιοδοτήσεως τῶν θυμάτων τοῦ νέου μας πολέμου, τὰς ὁποίας ἐξήγγειλεν ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.

Βεβαίως ἡ ὑπερτάτη θυσία τοῦ ἥρωος, ποὺ προσφέρει εἰς τὸν βωμὸν τῆς τιμῆς τῆς Πατρίδος τὴν ζωήν, τὸ αἷμα ἢ τὴν σωματικήν του ἀκεραιότητα δὲν ἐξαγοράζεται ποτὲ οὔτε μὲ τὴν μεγίστην δυνατὴν τῶν ὑλικῶν ἀμοιβῶν. Ἡ ἀθάνατος μνήμη ποὺ καταλείπει εἰς τὰς γενεὰς μόνη, δικαιώνει τὴν θυσίαν αὐτήν. Ἡ Πολιτεία ὅμως ποὺ γνωρίζει νὰ τιμᾷ ὄχι εἰς τὰ μνημόσυνα μόνον καὶ εἰς τὰς δημοσίας τελετὰς τοὺς ἥρωας τῶν ἀγώνων της, ἀλλὰ καὶ ν' ἀσφαλίζῃ τοὺς προσφιλεῖς των κατὰ τῆς ἐνδείας καὶ τῆς ἀθλιότητος, τιμᾷ καὶ ἀσφαλίζει πρὸ παντὸς ἑαυτὴν καὶ τὴν ἰδίαν της εὐστάθειαν καὶ διάρκειαν.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ

Ἀναγνωρίζομεν ὅτι τὸ ἔδαφός μας καὶ οἱ δρόμοι μας δὲν ἔκαμαν καθόλου καλὴν ὑποδοχὴν εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ ἐχθροῦ, ἀνέκαθεν συνηθισμένα νὰ διαπρέπουν εἰς θεατρικὰς παρελάσεις ἐπὶ ἀσφαλτοστρωμένων λεωφόρων. Ὑποσχόμεθα ὅταν θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος νὰ μετακαλέσωμεν ἰταλοὺς νὰ μᾶς στρώσουν τοὺς δρόμους — αὐτὸ θὰ γίνῃ κατ' ἀνάγκην διότι ἡ ἡττημένη Ἰταλία ποὺ θὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν πόλεμον δὲν θὰ ἔχῃ πλὴν τῆς ἐργασίας τῶν κατοίκων της ἄλλους πόρους νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς καταστροφὰς ποὺ ἐπροξένησεν — ὥστε νὰ μὴν ἔχουν λόγους νὰ παραπονοῦνται, ἐὰν τυχὸν εἰς τὸ ἀπώτερον μέλλον εὑρεθῇ κάποιος ἄλλος Μουσολίνι νὰ τοὺς κινήσῃ ἐναντίον μας.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Περιπτεριοῦχος, ἀνάπηρος πολέμου προσέφερεν εἰς τὸν ἔρανον Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε. Ο. Ν. 100 κουτιὰ σιγαρέττα καὶ 5 χιλιάδας δραχμάς. Ἀναγράφομεν τὸ γεγονὸς ὡς χαρακτηριστικόν, μεταξὺ σωρείας ἄλλων ὄχι ὀλιγώτερον συγκινητικῶν. Ὅταν ἕνας λαὸς εἶναι γενναῖος δὲν τὸ δείχνει μόνον εἰς τὴν μάχην ἀλλὰ εἰς τὴν καθημερινήν ζωήν του καὶ εἰς τὴν κοινωνικήν του ἐκδήλωσιν. Καὶ ἕνας λαὸς ποὺ παρέχει τὰς ἡμέρας αὐτὰς τόσον μεγαλειώδεις ἐκδηλώσεις ἐθνικῆς καὶ ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης δὲν ἠμπορεῖ νὰ φοβῆται κανένα ἐχθρόν.

Η ΤΡΙΕΤΙΑ

Τὴν τρίτην ἐπέτειο ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἑώρτασε μὲ τὴν δύναμιν τῶν Φαλάγγων της στρατευμένην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μαχομένης Πατρίδος.

Ἡ Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸν ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ πνεῦμα μὲ ἄλλας παραπλησίας μορφῆς ὀργανώσεις, ποὺ ὑφίστανται εἰς ἰμπεριαλιστικὰς καὶ ἐπιθετικὰς χώρας. Συνεκροτήθη ὡς ὄργανον ἐθνικῆς ἱεραρχήσεως καὶ τάξεως, ὡς δύναμις εἰρηνικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς δημιουργίας, ὡς φορεὺς πνεύματος πληρεστέρας ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ δικαιοσύνης. Αἱ σημαῖαι της ἦσαν σημαῖαι εἰρήνης, ἐργασίας καὶ προκοπῆς. Κανένα σύνθημα καταπλεονεκτήσεως τῶν γειτόνων, καμμία ἰδέα ἐπιβολῆς ἢ ἁρπαγῆς δὲν τὰς ἐκηλίδωσεν. Ἡ ληστρικὴ εἰσβολὴ τῶν Ἰταλῶν τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰ ὡραῖα ἔργα της καὶ τὴν ἐκάλεσε νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της εἰς τὴν ὑποστᾶσαν τὴν προσβολὴν καὶ ἀμυνομένην πρὸς ἀπόκρουσίν της αἰωνίαν Πατρίδα. Αἱ Φάλαγγές της ἀπήντησαν εἰς τὴν κλῆσιν εὔτακτοι, εὐτολμοι, ἀπτόητοι, μὲ τὸ πνεῦμα ἄγρυπνον, μὲ τὰ πρόσωπα φωτεινά, μὲ τὴν φλόγα τοῦ ἁγνοτέρου νεανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὰ σπινθηροβόλα μάτια.

Ἤδη οἱ ἐνηλικιωθέντες εἰς τὰς τάξεις της μαζὶ μὲ τοὺς πρεσβυτέρους ἀδελφούς των ἐπρόφθασαν νὰ τιμηθοῦν μὲ τὸ βάπτισμα τοῦ πυρὸς καὶ νὰ γράψουν μὲ τὸ αἷμα των νέας σελίδας δόξης εἰς τὸ πανάρχαιον καὶ ἀσύγκριτον βιβλίον τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Αἱ ὑπόλοιποι μυριάδες, τὰ κορίτσια καὶ τ' ἀγόρια, εἰς τὰ μετόπισθεν, ἐπέδειξαν εἰς τὰ πλέον διάφορα πεδία δράσεως τὸ ἀγωνιστικόν των πνεῦμα καὶ ἀπέδειξαν πόσον ἦτο γόνιμος καὶ λυσιτελὴς ἡ διετής των ἄσκησις εἰς τὰς τάξεις τῆς ἐθνικῆς φάλαγγος. Εἰς ὅλα τὰ κέντρα καὶ τοὺς τομεῖς τῆς παθητικῆς ἀεραμύνης, εἰς τὸν τομέα τῆς ἀλληλεγγύης τοῦ μετώπου, εἰς τοὺς κλάδους ὅπου λειτουργεῖ ἡ κοινωνικὴ περίθαλψις καὶ πρόνοια, ὅπου ἐκλήθησαν νὰ ὑπηρετοῦν καὶ νὰ βοηθοῦν αἱ νέαι καὶ οἱ νέοι καὶ τὰ παιδιὰ μὲ τὶς γαλάζιες στολές, ἔδωσαν τὸν τόνον τῆς πειθαρχημένης πρωτοβουλίας, τῆς ἱεραρχημένης ὑπακοῆς, τοῦ σεμνοῦ ἀλλὰ καὶ παλμώδους ἐνθουσιασμοῦ. Χάρις εἰς τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἕνας βοηθητικὸς στρατὸς ἀπὸ μυριάδας εὑρέθη συντεταγμένος καὶ ἕτοιμος ἀπὸ τὴν πρωΐαν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ τὰ στόματά των καὶ ἀπὸ τὰ στήθη των μετεδόθη εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς ἑλληνικῆς γῆς τὸ σάλπισμα τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως κατὰ τοῦ βαρβάρου ἐπιδρομέως καὶ ἡ βεβαιότης διὰ τὴν ἀπόκρουσίν του καὶ διὰ τὴν νίκην. Ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ἐκαμάρωσε μὲ ἀληθινὴν συγκίνησιν καὶ θαυμασμὸν τὸν δυναμισμόν, τὴν τάξιν, τὴν μεθοδικότητα, τὴν πρώϊμον ὡριμότητα, τὴν εὐγένειαν, τὸν πρακτικὸν τρόπον ἐνεργείας, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκινήθη ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας αὐτὴ ἡ πυκνὴ κυψέλη τῶν παιδιῶν, τῶν κοριτσιῶν καὶ τῶν ἀγοριῶν, παντοῦ ὅπου ἐκλήθη νὰ ὑπηρετήσῃ, παντοῦ ὅπου ἐχρειάσθη βοήθεια, παντοῦ ὅπου ἐπρόκειτο νὰ θεραπευθοῦν ἐθνικοὶ καὶ κοινωνικοὶ σκοποί. Ἀνεκάλυψε τὰ παιδιά της, τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀνεγνώρισεν εἰς τὰ πρόσωπα καὶ εἰς τὰ ἔργα των τὸν καλλίτερον ἑαυτόν της. Ἀκόμη καὶ οἱ ὀλίγοι ποὺ ἀπὸ προκατάληψιν ἢ ἀπὸ καθυστερημένην ἀντίληψιν ἔβλεπον δυσπίστως τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τὸ κίνημα τῶν νέων, ὡμολόγησαν καὶ διεκήρυξαν τὴν πλάνην των. Ἀνεγνώρισαν ὅτι κάτι μέγα ἔχει συντελεσθῆ τὰ χρόνια αὐτὰ καὶ ὅτι εἰς τὰς δρώσας ἐθνικὰς δυνάμεις προσετέθη μία νέα, τὴν ὁποίαν διὰ πρώτην φορὰν ἡ Χώρα ἔχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ χρησιμοποιῇ, καὶ ἡ ὁποία ἐγκλείει πολυτίμους δυνατότητας πρὸς πραγματοποίησιν πάσης φύσεως ἐποικοδομητικοῦ ἔργου.

Εἰς τὸ τρίτον ἔτος τῆς ζωῆς της, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ὅλοι μας ἀνεμένομεν ὡς ἔτος μείζονος παγιώσεως καὶ στερεώσεως ὀργανωτικῆς, ἡ κατὰ τῆς Χώρας ἐπίθεσις διανοίγει εἰς τὴν Ὀργάνωσιν τὸ στάδιον ἄλλων ἀγώνων. Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν Φαλάγγων θὰ τιμήσουν τὰς σημαίας καὶ τοὺς ὅρκους των. Τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀρχηγοῦ ποὺ τὰ ἐμπνέει, ἡ ἀκονισμένη των θέλησις καὶ αἱ εὐχαὶ τῆς Πατρίδος ἐγγυῶνται δι' αὐτό.

Στὸ περιθώριον

Η ΕΙΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Ἀπὸ τὸν ἀληθινὰ μεγαλειώδη πολεμικόν μας ἔρανον, ποὺ ἅμα τὸν ὑπολογίσῃ κανεὶς κατ' ἀναλογίαν πληθυσμοῦ καὶ πλούτου τῆς Ἑλλάδος ὑπερβαίνει καὶ ἀπὸ ἀπόψεως εὐρύτητος συμμετοχῆς τοῦ λαοῦ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως γενναιότητος εἰσφορῶν κάθε ἄλλον παρόμοιον ποὺ ἔγινε ποτὲ εἰς ἄλλην χώραν, ἐπιβάλλεται νὰ σημειωθῇ ἰδιαιτέρως καὶ νὰ ἐξαρθῇ ἡ εἰσφορὰ 60 καὶ πλέον ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἀπὸ τὰ διάφορα ἀσφαλιστικὰ ταμεῖα τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας. Ὁ Ἀρχηγός, δεχόμενος τὴν προσφορὰν «τῶν πιὸ πτωχῶν παιδιῶν του», ὅπως εἶπε, τῶν πιὸ πτωχῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐδυσκολεύθη νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ἐθνικὴν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην του συγκίνησιν. Ἡμεῖς θὰ ποῦμε μόνον, ὅτι ἡ Πατρὶς τῆς ὁποίας οἱ μισθωτοὶ καὶ οἱ ἐργάται γνωρίζουν νὰ αἴρωνται εἰς τοιοῦτον ὕψος αὐταπαρνήσεως ἠμπορεῖ ἀτάραχα ν' ἀντιμετωπίσῃ κάθε κίνδυνον καὶ κάθε ἐχθρόν.

ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΗ

Ἡ ἑλληνικὴ ἀεροπορία ἐδοξάσθη καὶ ἐθαυμάσθη τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα ἑλληνικὰ ὅπλα. Πραγματικῶς δὲ ἦσαν ἀνυπέρβλητα κατὰ κυριολεξίαν καὶ πρωτοφανῆ τὰ κατορθώματά της. Ἀνυπέρβλητα ἦσαν πρὸ παντὸς τὸ ἡρωϊκὸν πνεῦμα, ἡ ὁρμὴ καὶ αἱ μαχητικαὶ δεξιότητες τῶν ἀεροπόρων μας. Ἀπὸ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς ὁ ἐχθός, καὶ μὲ τὴν ἀεροπορίαν του, ἐπέμενε νὰ κρατηθῇ εἰς τὸ ἴδιον ταπεινὸν ἐπίπεδον τῆς δολιότητος καὶ τῆς ἀνανδρίας. Ἔκαμε χρῆσιν τῶν ἐθνικῶν μας χρωμάτων διὰ νὰ παραπλανήσῃ καὶ ἐξέλεξεν εἰς ὅλας τὰς ἐπιδρομάς του ὡς στόχους τὰς ἀγορὰς καὶ τὰς πλατείας καὶ τὸν ἄμαχον πληθυσμόν. Ὁ Ἰταλικὸς λαὸς θὰ κληθῇ μίαν ἡμέραν νὰ πληρώσῃ καὶ θὰ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὰς ἀνανδρίας τῶν ἀεροπόρων του.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Ὁ ἡρωϊκὸς τσολιᾶς μας, ποὺ ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸ ὁλοκλήρου τοῦ Κόσμου, μὲ ἐφ' ὅπλου λόγχην, φυλάει τὰ σύνορά μας, σκορπίζοντας τὸν πανικὸ καὶ τὸν θάνατο στὶς ὀρδὲς τοῦ δειλοῦ εἰσβολέως. (Σύνθεσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου μας κ. Λ. Κοντοπούλου).

Ἡ δευτέρα: Ἐμπρός! Πάντα ἐμπρός! Μὲ τὸ σύνθημα αὐτὸ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν «χαλυβδίνων πουλιῶν μας» οἱ γενναῖοι φαντάροι μας βαδίζουν πρὸς τὴν ὡραιοτέραν νίκην τῆς Ἑλλάδος μας.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΧΕΙΜΑΡΡΑΣ

Εἴκοσι ὀκτὼ χρόνια πέρασαν ἀκριβῶς ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Σ. Σπυρομήλιος, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, ὕψωνε στὴ Χειμάρρα τὴν ἔνδοξη κυανόλευκο!... Ἦταν ἀκριβῶς ἡ 18 Νοεμβρίου 1912, ποὺ στὸ λιμένα τῆς Χειμάρρας κατέπλευσαν τρεῖς κανονιοφόροι μὲ διακοσίους πολεμιστάς, κατὰ τὸ πλεῖστον Κρῆτας καὶ Ἠπειρώτας. Οἱ ἐλευθερωταὶ τῆς Χειμάρρας συναντοῦσαν μιὰ μικρὴ ἀντίστασι, μὰ τὴν κατέβαλαν ἀμέσως. Ἕνας ὑπάλληλος ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο σκοτώθηκε μόνο, καὶ οἱ λοιποὶ ὑπερασπισταί της συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι!...

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Χειμάρρας ὑποδέχθηκε μὲ ἔξαλλο ἐνθουσιασμὸ τοὺς ἐλευθερωτάς. Τραγούδια καὶ χοροὶ στήθηκαν, καὶ οἱ ὡραῖες Ἠπειρωτοποῦλες κερνοῦσαν καὶ περιποιώντουσαν τοὺς Ἕλληνας πολεμιστάς! Ἡ χαρὰ τῶν Ἠπειρωτῶν ἦταν μεγάλη, γιατὶ ἀκριβῶς ἡ Χειμάρρα ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς περιοχὲς τῆς Ἠπείρου ποὺ στοὺς μακροὺς τῆς σκλαβιᾶς της χρόνους διετήρησε ἀμόλυντη, ἄθικτη, ἀκραιφνῆ τὴν ἑλληνικότητά της, καὶ ποὺ χάθηκε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα χάρις στὴν μισελληνικὴ τῆς Ἰταλίας πολιτική...

Ἡ ἱστορία τῆς Χειμάρρας εἶναι ἀσφαλῶς μιὰ σελίδα ἀπὸ τὶς πιὸ ἔνδοξες, στὴν τρισένδοξη ἑλληνικὴ ἱστορία...

Ὅταν ἄρχισε ὁ πόλεμος τοῦ 1912 οἱ Ἀλβανοὶ ἄτακτοι νόμισαν πὼς ἦταν καιρὸς νὰ προβοῦν εἰς δηώσεις καὶ σφαγὰς τῶν ἀμάχων ἑλληνικῶν πληθυσμῶν, ὅπως ἀκριβῶς σήμερα συμπεριφέρεται καὶ ὁ «προστάτης των» πρὸς τοὺς ἀμάχους πληθυσμοὺς τῶν ἀνοχυρώτων πόλεων.

Ἡ ἑλληνικὴ ὅμως Χειμάρρα ἦταν ἡ μόνη σχεδὸν ποὺ εἶχε μείνει ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὶς ληστρικὲς ἐπιδρομὲς τῶν Ἀλβανῶν ἀτάκτων. Βέβαια, δὲν ἔτρεφαν ἰδιαιτέραν ἀγάπην πρὸς τὴν Χειμάρραν καὶ τοὺς Χειμαρριώτας. Οὔτε εἶχαν κανένα λόγο νὰ τρέφουν ἰδιαίτερο σεβασμὸ πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν ἑπτὰ κεφαλοχωρίων τῆς περιφερείας. Ὁ φόβος, καὶ μόνον ὁ φόβος, τοὺς ἔκαμνε νὰ μὴ τολμοῦν νὰ πλησιάσουν πρὸς τὴν Χειμάρραν, γιατὶ ὅσες φορὲς ἐτόλμησαν νὰ μετρηθοῦν μαζί τους ἔφευγαν μὲ τὰ μοῦτρα σπασμένα... Εἶχαν, βλέπετε, πάρει πάρα πολλὰ μαθήματα κατὰ καιρούς, καὶ ἐκ παραδόσεως πλέον ἡ ἰδέα τῆς ἐπιδρομῆς κατὰ τῆς Χειμάρρας τοὺς παρέλυε κάθε ἐνέργεια!

Ἔτσι ἡ Χειμάρρα μὲ τὴν εὐψυχίαν καὶ ἀνδρείαν τῶν κατοίκων της κατάφερε νὰ διατηρήσῃ τὸν ἑλληνικὸ χαρακτῆρα της.

Καὶ ὑπὸ τὴν τουρκικὴν διοίκησιν ἀποτελοῦσε μίαν αὐτόνομον περιφέρειαν, ἐπλήρωνε δὲ μόνον ἐτήσιον «δόσιμον» 16.000 γροσίων εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην.

Ἀργότερα καὶ μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας ἡ Πύλη ἐπέτυχε νὰ στείλῃ στὴ Χειμάρρα ὀλίγους τινὰς ὑπαλλήλους — ἕξη ἢ ὀκτὼ — καὶ περὶ τοὺς τριάκοντα χωροφύλακας, καὶ αὐτοὺς ὅμως γιὰ τὸν τύπον, διότι πραγματικοὶ κύριοι τῆς καταστάσεως στὴν ἑλληνικὴ αὐτὴ περιφέρεια ἦταν πάντοτε οἱ Χειμαρριῶτες.

Μόνον μὲ τὴν ἐπικράτησι τοῦ Νεοτουρκικοῦ κινήματος καὶ τὴν ἐπιβολὴν καὶ διὰ τοὺς Χριστιανοὺς τῆς ὑποχρεωτικῆς στρατιωτικῆς θητείας οἱ Χειμαρριῶτες εὑρέθησαν διὰ πρώτην φορὰν εἰς δύσκολον θέσιν. Ὅλοι σχεδὸν οἱ νέοι τῆς Χειμάρρας, ἀνερχόμενοι εἰς 700 περίπου, διὰ νὰ μὴ ὑπηρετήσουν εἰς στρατὸν μὴ ἑλληνικόν, ἐδραπέτευσαν καὶ ἦλθον εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, διὰ νὰ ὑπηρετήσουν, ἀλύτρωτοι αὐτοί, τὴν Μητέρα Πατρίδα. Καὶ κατετάχθησαν οἱ περισσότεροι εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατόν...

Ὅταν ἐξερράγη, ἔπειτα ἀπὸ καιρό, ὁ πόλεμος τοῦ 1912, ὅλοι οἱ Χειμαρριῶτες χωρὶς κανεὶς νὰ τολμᾷ νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ ἑτοιμάζοντο, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ ἀρχηγοῦ των, νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν ἑλληνικὸ στρατό!... Ἐπερίμεναν ὅλοι ἀνυπόμονα νὰ ἀνατείλῃ ἡ εὐλογημένη ἡμέρα ποὺ ἡ Χειμάρρα θὰ ἐγίνετο ἑλληνική.

Εὐτυχῶς δὲν ἐπερίμεναν πολύ. Ἡ 18η Νοεμβρίου ἀνέτειλεν αἰγλήεσσα καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἐνεφανίσθησαν αἱ τρεῖς κανονιοφόροι ποὺ ἔφεραν τοὺς ἐλευθερωτάς. Ἡ Χειμάρρα περιήρχετο εἰς ἑλληνικὰς χεῖρας...

Δὲν ἐπέπρωτο ὅμως νὰ τὴν διατηρήσωμεν, παρὰ τὴν ἑλληνικότητά της. Οἱ μισέλληνες Ἰταλοὶ δὲν μᾶς τὸ ἐπέτρεψαν τότε. Καὶ ἡ Ἑλλὰς ὑπέκυψε. Μὰ πρέπει νὰ εἴμεθα ὅλοι βέβαιοι ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν τὸ παλαιὸ γνωμικὸ «ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται». Οἱ Ἰταλοὶ μὲ τὴν ἄνανδρον ἐπίθεσίν των κατὰ τῆς Ἑλλάδος μᾶς ἔδωσαν τὸ δικαίωμα εἰς τὸ πρῶτο συνέδριο τῆς εἰρήνης νὰ φωνάξωμεν:

— Ἑκὰς οἱ βέβηλοι.

Καὶ δὲν θὰ ὑπάρξουν πέλματα «τῶν νεοβαρβάρων» αὐτῶν ποὺ νὰ βεβηλώνουν ἑλληνικὰ ἐδάφη. Ἡ Χειμάρρα, ὅπως καὶ ἄλλαι ἐπαρχίαι θὰ γίνουν ἑλληνικαί.

Ὁ πόλεμος εἰς τὸν ὁποῖον μᾶς παρέσυραν θὰ μᾶς δώσῃ τὴ νίκη. Καὶ θὰ μᾶς δώσῃ τὴ νίκη γιατὶ οἱ Ἕλληνες στρατιῶτες πολεμοῦν καὶ ξέρουν νὰ θυσιάζωνται γιὰ τὴν Πατρίδα, ὅπως τὸ λέει καὶ τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι:

Ποὖφαγε κι' ἔπιε χάρηκε
καὶ ποὺ φορέθη ἐφάνη
κι' ὅποιος τὸ χάρο ἀντάμωσε
στὸν πόλεμο ἐπάνω
Κειὸς ἔζησε καὶ πέθανε!...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!

Θὰ νικήσουμε!

Θὰ νικήσουμε, γιατὶ εἴμαστε Ἕλληνες!

Θὰ νικήσουμε, γιατὶ τὸ πνεῦμα νικᾷ τὴν ὕλη. Γιατὶ ἡ ἀνώτερη ψυχὴ νικᾷ τὴν ἄπνοη μᾶζα. Γιατὶ τὸ ὑψηλὸ φρόνημα, τὸ φλογερὸ αἴσθημα, ἡ ἐμπνευσμένη σκέψι νικᾷ τὴν ταπεινὴ ὑπουλότητα, τὴν ποταπὴ ἀνανδρία, τὸν χυδαῖο ὑπολογισμό. Κι' ἡ Ἑλλάδα εἶναι πνεῦμα. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ψυχή. Ἡ Ἑλλάδα ὡς ἔννοια ἔχει ταυτισθῆ μὲ τὸ ὑψηλὸ φρόνημα, μὲ τὸ φλογερὸ αἴσθημα, μὲ τὴν ἐμπνευσμένη σκέψι.

Θὰ νικήσουμε, γιατὶ τὸ Δίκαιο συντρίβει τὴν ἀδικία. Γιατὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐλευθερίας διώχνει τὸν λίβα τῆς σκλαβιᾶς. Γιατὶ ὁ Πολιτισμὸς καταβάλλει τὴν Βαρβαρότητα. Καὶ τὸ Δίκαιο εἶναι μαζί μας. Καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐλευθερίας εἶναι μέσα μας. Κι' ὁ Πολιτισμὸς εἶναι δικός μας — γέννημα δικό μας, δημιούργημα δικό μας, δική μας πνευματικὴ κατάκτησι.

Γι' αὐτὸ νικήσαμε τὶς ἀμέτρητες στρατιὲς τῶν Περσῶν. Γι' αὐτὸ νικήσαμε τὶς φοβερὲς ὀρδὲς τῶν βαρβάρων ποὺ ἀπείλησαν τὴ Βυζαντινή μας Αὐτοκρατορία. Γι' αὐτὸ νικήσαμε τὴ μεγάλη καὶ πανίσχυρη Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία. Γι' αὐτὸ θὰ νικήσουμε καὶ σήμερα τοὺς Ἰταλούς.

Ἂς ἔχουν ὅσο θέλουν περισσότερα ἀπὸ μᾶς τάνκς, μηχανοκίνητες φάλαγγες, ἀεροπλάνα· ἐμεῖς ἔχουμε καρδιά, καρδιὰ γερή, σταθερὴ κι' ἀκλόνητη, καρδιὰ Ἑλληνική· καὶ θὰ τοὺς νικήσουμε! Ἂς ἔχουν πέντε φορὲς περισσότερο ἀπὸ μᾶς πληθυσμὸ καὶ στρατό· ἐμεῖς ἔχουμε τὴν ἀκατάλυτη καὶ ἀκαταγώνιστη Ἑλληνικὴ ἠθικὴ δύναμι καὶ θὰ τοὺς νικήσουμε! Ἂς εἶναι ἀσύγκριτα πιὸ πλούσιοι ἀπὸ μᾶς· στὸν ἰδικό τους πλοῦτο ἐμεῖς ἀντιτάσσουμε τὸν ἀπέραντο καὶ ἀνεξάντλητο πλοῦτο τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου· καὶ θὰ τοὺς νικήσουμε! Ἂς ἐπιστρατεύσουν ὅλην τὴν ὑπουλότητα, ὅλην τὴν δολιότητα, ὅλην τὴν ἀτιμία, ὅλην τὴν λάσπη ποὺ κλείνει μέσα της ἡ μαύρη ψυχή τους· σὲ μᾶς ἀρκεῖ τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς, τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τοῦ ἀνδρισμοῦ, ἡ λατρεία τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ἐλευθερίας· καὶ θὰ τοὺς νικήσουμε!

Ἐδῶ πάνω, πάνω σ' αὐτὰ τὰ γερὰ καὶ ἄτρομα στήθεια, σ' αὐτὰ τὰ στήθεια τὰ Ἑλληνικά, θὰ συντριβοῦν καὶ θὰ ἐξαφανιστοῦν ὅλες οἱ σκοτεινὲς καὶ βάρβαρες δυνάμεις τους. Γιατὶ τὰ στήθεια αὐτὰ δὲν εἶναι καμωμένα ἀπὸ σάρκα, ἀλλὰ ἀπὸ ἀτσάλι, ποὺ τὸ ἔχει σφυρηλατήσει τριῶν χιλιάδων χρόνων Ἱστορία καὶ τὸ ἔχει πυρακτώσει καὶ τὸ ἔχει κάμει θώρακα πανίσχυρο κι' ἀδιαπέραστο ἡ Ἑλληνικὴ ψυχή.

Θὰ τοὺς νικήσουμε! Τὸ φωνάζει ἡ ἱερή μας Γῆ καὶ τὸ ἀντιλαλοῦν τὰ δοξασμένα βουνά της, ἡ τιμημένη θάλασσά της, κάθε σπιθαμὴ τῶν χωμάτων της καὶ τῶν νερῶν της: Θὰ τοὺς νικήσουμε! Τὸ διακηρύττουν οἱ ἐθνικὲς παραδόσεις, οἱ πατριωτικοί μας θρῦλοι καὶ τὰ τραγούδια μας, ἡ πανίσχυρη βοὴ τῆς Ἱστορίας μας: Θὰ τοὺς νικήσουμε! Τὸ ἐγγυᾶται ἡ Ἐθνικὴ ψυχή: Θὰ τοὺς νικήσουμε!

Θὰ τοὺς νικήσουμε, γιατὶ αὐτοὶ εἶναι Ἰταλοὶ κι' ἐμεῖς εἴμαστε Ἕλληνες.

Μελῆς Νικολαΐδης

ΖΗΤΩ η ΠΑΤΡΙΔΑ!

Εἶχε τρεῖς γυιοὺς ὁ γέρω-Θύμιος Κάραλης· τρεῖς λεβέντες ποὺ ἦταν ἡ περηφάνεια τῶν γηρατειῶν του καὶ ἡ μόνη του χαρά.

Αὐτοὶ καλλιεργοῦσαν τὸ ἀμπελάκι των, ὤργωναν ἕνα χωράφι ποὺ τοὺς ἀπόμεινε καὶ βαστοῦσαν τὸ σπίτι.

Ὁ γέρω-Κάραλης εἶχε τὴν ἐλπίδα γρήγορα νὰ ἰδῇ καὶ τρεῖς ἔμορφες κοπέλλες νὰ μποῦν στὸ σπίτι του νύφες, νὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐχή του καὶ νὰ ἰδῇ ἐγγόνια στὰ χέρια του.

Ἐγγόνια καὶ δισεγγόνια μάλιστα... Γιατὶ ὁ καιρὸς ποὺ πέρασε, ἂν ἄσπρισε τὶς τρίχες του, δὲν ἄγγισε οὔτε τὸ κορμί, οὔτε τὴν ψυχή του. Ἦταν ἀκόμη γερὸς σὰν ροζιασμένη ἐληὰ καὶ τὰ μάτια του ἀστράφταν σὰν νὰ ἦταν νέος.

Καὶ ὅταν ἐκηρύχθηκε πόλεμος, καὶ ἑτοιμάσθηκαν καὶ οἱ τρεῖς γυιοί του νὰ φύγουν γιὰ τὸ σύνταγμά των, ὁ γέρω-Κάραλης ηὗρε πῶς χωρὶς τὰ παιδιά του δὲν εἶχε τίποτα νὰ κάμῃ μοναχός. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς ὑπηρετοῦσαν εἰς τὸ ἴδιο σύνταγμα, ἐπῆρε κι' αὐτὸς τὴν κάπα καὶ τὴν ἀγκλίτσα του, ἔβαλε μέσα στὸ ταγάρι μερικὰ ρουχαλάκια καὶ τὰ καινούργια τσαρούχια του καὶ ἐπῆρε μαζί τους τὸν δρόμο γιὰ τὴ Λαμία.

Ἐκεῖ μαζὶ μὲ τοὺς γυιούς του πάλι παρουσιάσθηκε καὶ αὐτὸς στὸν διοικητὴ τοῦ συντάγματος.

— Κύριε διοικητή μου! εἶπε, ἐγὼ τὰ τρία αὐτὰ παιδιὰ ἔχω στὸν κόσμο... αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή μου, ἡ περιουσία μου, τὰ κτήματά μου. Καθὼς μὲ βλέπει ἡ εὐγενεία σου εἶμαι γερὸς ἀκόμη. Βαστᾶν καὶ τὰ πόδια μου γιὰ δρόμο καὶ τὸ χέρι μου γιὰ τουφέκι... Ἄφησέ με λοιπὸν ν' ἀκολουθήσω καὶ γὼ μαζί τους, νὰ σκοτωθῶ καὶ γὼ μαζὶ ἐὰν τοὺς μέλλη νὰ σκοτωθοῦνε, νὰ γυρίσω πάλι μαζί τους ἂν τοὺς μέλλη νὰ γυρίσουνε...».

Ἄδικα ὁ συνταγματάρχης θέλησε νὰ δώσῃ στὸν γέρο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ κανονισμὸς δὲν ἐπέτρεπε τέτοια πράματα, ἄδικα ἔκαμε ὅ,τι μπόρεσε γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ στὸ χωριό του.

— Τί νὰ κάνω ἐγὼ μονάχος ἐκεῖ κάτω, ἔλεγε. Αὐτοὶ εἶναι καὶ τὰ κτήματά μου καὶ ἡ περιουσία μου καὶ ἡ ζωή μου. Ἂν δὲ μ' ἀφήσης μαζί τους, εἶμαι ἄνθρωπος χαμένος. Θὰ πάρω τὸ σύνταγμα ἀπὸ πίσω σὰν ζαγάρι, καὶ θὰ μείνω πίσω μονάχα ἂν μὲ τουφεκίσετε... Καὶ ὁ γέρος παρακάλεσε τόσον πολύ, ηὗρε λόγια ποὺ ἄγγιζαν τόσο τὴν καρδιά, ὥστε ὁ συνταγματάρχης ἐσυγκινήθηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια.

Αἶ! τὴ χαρὰ τότε τοῦ γέρω Θύμιου καὶ τὶς εὐχὲς ποὺ τοῦ ἔδωσε...

Τοῦ ἀγκάλιασε μὲ κλαμένα μάτια τὰ γόνατα καὶ τοῦ εὐχήθηκε ἀπὸ ὅλην του τὴν καρδιά!

* * *

Ἀπὸ τότε ὁ γέρω Θύμιος Κάραλης ἔγινε ὁ ἀχώριστος ἀλλὰ καὶ ὁ ἀγαπημένος τοῦ συντάγματος.

Πρόθυμος καὶ καλόκαρδος γιὰ ὅλους, ἕτοιμος πάντα νὰ βοηθήσῃ, ἢ νὰ δώσῃ τὴ συμβουλή του, νὰ κοιτάζῃ γιὰ τὸ ψήσιμο τῶν ἀρνιῶν ἢ νὰ τοὺς διασκεδάσῃ τὸ βράδυ μὲ παραμύθια, δὲν εἶχε κανένα ποὺ νὰ μὴ τὸν σέβεται καὶ νὰ μὴ τὸν ἀγαπάῃ.

* * *

Καὶ μαζὶ μὲ τὸ σύνταγμα ἐπέρασε καὶ αὐτὸς στὰ σύνορα, ἐπολέμησε εἰς τὸ Σαραντάπορο, ἀκολούθησε ἔπειτα εἰς τὴν Βέρροια καὶ τὰ Γιαννιτσά...

Ἐκεῖ ὅμως τὸν ηὗρε τὸ πρῶτον κτύπημα τῆς μοίρας του.

Ἐκεῖ ἔθαψε τὸν μεγαλύτερο ἀπὸ τοὺς λεβέντες του, μὲ μιὰ σφαῖρα κατάστηθα... Αὐτὸς τοῦ παραστάθηκε στὶς τελευταῖες του στιγμές, αὐτὸς τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια, καὶ αὐτὸς ἐβοήθησε τοὺς στρατιῶτες νὰ σκάψουν, δίπλα, εἰς τοὺς πρασινισμένους βάλτους, τὸν λάκκο του. Καὶ ὅταν ὁ παπᾶς τοῦ Συντάγματος εἶπε τὴν εὐχὴ ἐπάνω στοὺς σκοτωμένους, τὸν ἐπῆρε μόνος στὴν ἀγκαλιά του, τὸν κατέβασε μέσα, τὸν ἐβόλεψε σὰν παιδὶ ποὺ τὸ βάζουν νὰ κοιμηθῇ καὶ ἀφοῦ τὸν φίλησε καλὰ καλὰ εἰς τὸ χλωμὸ μέτωπο, ἔφυγε γρήγορα, νὰ μὴ ἰδῇ τὰ χώματα ποὺ θὰ τὸν σκεπάσουν...

Ἀλλὰ ὁ γέρω-Θύμιος δὲν ἐλύγισε. Ἤξευρε ὅτι ὅλοι εἴμαστε γεννημένοι πρῶτα γιὰ τὴν πατρίδα, καὶ ὅτι μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἑνὸς καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου θεμελιώνεται ἔπειτα ὅλων ἡ εὐλογημένη καὶ εἰρηνικὴ ζωή...

Καὶ ὅταν ἔπεσαν ἀποσταμένοι νὰ κοιμηθοῦν οἱ στρατιῶτες, αὐτὸς ἔκαμε μιὰ ὥρα δρόμο ἀκόμη σ' ἕνα κοντινὸ χωριό, ν' ἀγοράσῃ λίγο κρασὶ νὰ τὸ μοιράσῃ στοὺς συντρόφους του νὰ τὸν συχωρέσουν...

* * *

Ὁ στρατὸς ἐπροχώρησε ἀφήνοντας τὸν ἔρημο τάφο, καὶ ὁ γέρω Θύμιος ἐμπῆκε μαζί του στὴ Θεσσαλονίκη, κι' ἄναψε στὸν τάφο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἕνα κεράκι γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ σκοτωμένου του παιδιοῦ.

Ἔπειτα πάλι ἀκολούθησε τὸ σύνταγμα γιὰ τὸ Ὄστροβο καὶ τὴν Φλώρινα.

Ἐκεῖ ὅμως ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ δευτέρου.

Δὲν ἄκουγε τὸ εὐλογημένο τὸ παιδί... Δὲν ἐπίστευε στὶς ἀρρώστειες καὶ μολονότι εἶχεν ἀπαγορευθῆ νὰ πίνουν ὅ,τι νερὸ ἐτύχαινε αὐτὸς δὲν ἔδινε πεντάρα. Καὶ ἔξαφνα ἔπεσε βαρειὰ μὲ τύφο καὶ τὸν ἐπῆγαν στὸ θεραπευτήριον. Δεκαπέντε μέρες κατόπιν ὁ γέρος μὲ τὰ μάτια στειρεμένα ἀκολουθοῦσε μιὰ ἄλλη ἀκόμη σανιδένια κάσσα ὅπου κοιμώτανε τὸ δεύτερό του παιδί!

Λίγοι στρατιῶτες ἀπὸ τὸ θεραπευτήριο ἀκολούθησαν πίσω καὶ ὁ γέρω Ρουμελιώτης μὲ χονδρὲς σταλαματιὲς δάκρυα ποὺ ἔτρεχαν στὰ ἄσπρα του γένεια, ἔδωσε τὸ τελευταῖο φιλὶ στὸν ἀγαπημένο του ποὺ ἐσκέπαζε ἡ Μακεδονικὴ γῆ. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ἔπαιρνε πάλι τὸν δρόμο γιὰ τὴν Μπίγλιτσα, ὅπου τὸ σύνταγμα εἶχε σταματήσει.

Τοῦ ἔμεινε ἕνα παιδί!

* * *

Πιὸ γερασμένος, γυρτός, μὲ μάτια χωρὶς τὴν πρώτη λάμψι, χωρὶς τὰ ἀστεῖα ποὺ διασκέδαζαν τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς ἔκαναν νὰ ξεχνοῦν τὶς κακουχίες των, ἐτραβοῦσε πάντα ἀπὸ κοντά των.

Κι' ἐκεῖνοι ἐσέβοντο τὸν πόνο του καὶ δὲν τὸν ἐνωχλοῦσαν. Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ γέρου ὅμως ἐφαίνετο πιὰ μαζεμένη στὸ τελευταῖο

Ζήτω ἡ Πατρίδα!

αὐτὸ παιδὶ ποὺ τοῦ εἶχε μείνει.

* * *

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἔγινε ἡ ἀνακωχὴ καὶ τὸ σύνταγμα ἐστάλθηκε στὸ Παγγαῖον, ὅπου ὁ ἐχθρὸς προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ καταπατήσῃ. Οἱ δικοί μας ὑπομόνευαν καὶ ἔκαναν τόπο τῆς ὀργῆς, ἀλλὰ εἶναι μερικὰ πράγματα πιὰ ποὺ ξεχειλίζουν τὸ ποτῆρι καὶ ποὺ καὶ ὁ ὑπομονητικώτερος δὲν μπορεῖ νὰ βαστάξῃ πιά...

Ἡ ἔχθρα ποὺ ἔβραζε μυστικὰ μέσα στὰ στήθη, καθεμέρα γινόταν μεγαλύτερη καὶ φαίνεται πὼς δὲν ἦταν μακρυὰ ὁ καιρὸς ὅπου θὰ ἐξωφλεῖτο καὶ ὁ δικός των λογαριασμός.

* * *

Μιὰ μέρα, τρία παιδιὰ ποὺ εἶχαν βγῆ στὸ κοντινὸ δάσος νὰ κόψουν ξύλα δὲν ξαναγύρισαν πιά. Μαζὶ μ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ τελευταῖος γυιὸς τοῦ γέρω Θύμιου. Τότε ἐκεῖνος ἔγινε σὰν τρελλός. Ἔτρεξε, παρεκάλεσε, ἐξεσήκωσε ὅλον τὸν κόσμο, δὲν ἄφησε γωνιά, ποὺ νὰ μὴν ψάξῃ καὶ ἐπὶ τέλους ἀκολουθώντας κάτι αἵματα ποὺ ηὗρε σὲ μιὰ πλαγιά, ἀνακάλυψε τὰ λιανισμένα κορμιὰ καὶ τῶν τριῶν, μὲ βγαλμένα μάτια καὶ κομμένα χέρια...

Αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο κτύπημα γιὰ τὸν γέρω-Θύμιο... Ἦταν πιὰ μόνος κι' ἔρημος στὸν κόσμο!

Μὲ σβηστὰ καὶ χαμένα μάτια, καμπουριασμένος καὶ σκυφτός, ἀφοῦ ἔθαψε καὶ τὸ τελευταῖο παιδί του, ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ σὰν τὴν ἄδικη κατάρα.

Πότε ἐτριγύριζε στὰ ἀντίσκηνα σὰν νὰ ἐπερίμενε νὰ ξαναϊδῇ τὰ παιδιά του, πότε ἐπερνοῦσε σκυφτὸς μὲ τὰ χέρια πίσω τὰ δρομάκια τῶν χωριῶν, πότε καθότανε ὧρες ὁλόκληρες μὲ τὸ κεφάλι στὰ χέρια.

Ἐζοῦσε ἀπὸ κανένα κομμάτι ψωμὶ ποὺ τοῦ ἔδιναν οἱ συμπονετικὲς χωριατοποῦλες, ἢ ἀπὸ λίγο φαγὶ ἀπὸ τὸ συσσίτιο.

Κι' αὐτὸ ὅμως ἂν δὲν τοῦ ἔδιναν, δὲν ἐζητοῦσε...

Τὶ τὴν ἤθελε πιὰ τὴ ζωή;

* * *

Καὶ μία μέρα στὸ χωριὸ ποὺ εἶχε κοιμηθῆ τὴν νύκτα ἐμπῆκαν οἱ ἐχθροί.

Ἀμέσως ἐφυλάκισαν τοὺς δημογέροντας, ἔκλεισαν τὸ Ἑλληνικὸ σχολεῖο καὶ ἄρχισαν στὸ ξύλο τὸν παπᾶ καὶ τὸν δάσκαλο.

Ἔπειτα ὁ ἀρχηγός των ἐμάζεψε ἀμέσως ὅλο τὸ χωριὸ στὴν ἐκκλησία καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς βγάζῃ λόγο.

Τὴν γλῶσσα τους δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν μιλοῦν πιά, καὶ ὅποιος ἐτολμοῦσε νὰ μιλήσῃ, θὰ τὸν ἐπέθαιναν στὸν βούρδουλα...

Οἱ χωριανοὶ δὲν ἔλεγαν τίποτα, μόλις ὅμως ὁ ἐχθρὸς μὲ τοὺς στρατιώτας ἐβγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία μία δυνατὴ καὶ ἐνθουσιασμένη φωνὴ ἔκαμε νὰ βουΐσουν οἱ θόλοι της!

— Ζήτω ἡ Ἑλλάς!.

Ἦταν ὁ νέος δάσκαλος ποὺ μολονότι γεμᾶτος αἵματα ἀκόμη ἀπὸ τὸ ξύλο, ἐπέταξε εἰς τὰ μοῦτρα τοῦ κατακτητοῦ, σὰν μπάτσισμα, τὴν μεγάλη καὶ εὐγενικὴ πίστι τῆς ψυχῆς του. Ὁ κατακτητὴς ἐγύρισε ἀμέσως φρενιασμένος:

— Ποιὸς ἐφώναξε! Ἤθελε ἀμέσως ἐκεῖνον ποὺ ἐφώναξε νὰ τὸν τουφεκίσῃ!... Γρήγορα! ...ποιὸς ἐφώναξε νὰ τοῦ ποῦν. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀπαντοῦσε. Κανεὶς δὲν θὰ τὸν μαρτυροῦσε ποτέ.

— Καλά! δὲν μιλᾶτε; .. εἶπε τότε. Πιάστε μου τότε δέκα τοὺς καλυτέρους ἀπὸ ὅλους... Νὰ πληρώσουν ὅλοι. Ἀραδιάστε τους ἔξω στὸν τοῖχο καὶ ἑτοιμάστε τὰ τουφέκια σας.

Οἱ στρατιῶτες ἅρπαξαν ἀμέσως δέκα παλληκάρια χωριανὰ μαζὶ καὶ τὸν δάσκαλο καὶ τοὺς ἔστησαν στὸν τοῖχο. Τὰ τουφέκια ἔτριξαν στὸ γέμισμα.

— Λοιπὸν θὰ μαρτυρήσετε ποιὸς εἶναι; οὔρλιασε ὁ ἀξιωματικὸς ἢ θὰ πῶ «Πῦρ».

Ὁ δάσκαλος ἔκαμε νὰ προχωρήσῃ ἐμπρός ἀλλὰ δέκα χέρια τὸν ἐκράτησαν.

«Ἐπὶ σκοπὸν» διέταξε τότε. Καὶ τὰ ὅπλα ἐσημάδευσαν τοὺς χωριανούς.

Τότε ὁ γέρω Θύμιος ἐπροχώρησε σκυφτὸς πάντοτε ἀλλὰ ἀποφασισμένος.

— Ἐγὼ εἶμαι! εἶπε.

— Ἆ! ἐπὶ τέλους... τ' ἀποφάσισες νὰ φανερωθῇς. Οὔρλιασεν ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ἁρπάζοντας τὸν γέρο ἀπὸ τὸν γιακᾶ καὶ τινάζοντας τὸ ἀδυνατισμένο κορμί του.

Βρωμόσκυλο! γέρω ξεκούτη! σαράβαλο! Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ νὰ πάρουν παράδειγμα κι' οἱ ἄλλοι.

— Ἐμπρός! σεῖς! εἶπε πρὸς τοὺς στρατιώτας, διορθῶστέ μου τοῦτο τὸ Γκρεκόσκυλο.

Ὥς ποὺ νὰ γυρίσῃς νὰ ἰδῇς τότε ὁ γέρω Θύμιος ἁρπάχτηκε, ἐκολλήθηκε στὸν τοῖχο καὶ δέκα τουφέκια ἐσημάδεψαν ἐπάνω του.

Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως σὰν νὰ μεταμορφώθηκε διὰ μιᾶς, σὰν νὰ ἐξέχασε καὶ τὰ τρία παιδιὰ ποὺ ἔθαψε, τὴν ἀπελπισία του, τὴν κατάστασί του, τὰ γεράματά του, ὁ γέρω-Θύμιος ἐστύλωσε ὁλόρθο τὸ ἀνάστημά του, τὰ μάτια του ἄστραψαν καὶ σείοντας ψηλὰ τὸ μαῦρο σκουφάκι του ἐφώναξε μὲ ὅλην τὴ δύναμί του.

— Ζήτω ἡ πατρίδα!....

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ Μάνλιχερ ἐβρόντησαν καὶ ἔπεσε τὰ προύμυτα μὲ ἀνοικτὰ τὰ χέρια.

Ἀγγ. Τανάγρας

'Αγαπ'τή μ' «Νιουλαία»,

Τὶ νὰ σὶ γράψ', κὶ τὶ νὰ σὶ μουλουήσ' οὐρὴ κατακαϋμέν' ποὺ κάθησ' σὰ κάτ' κὶ δὲν παίρν'ς τὰ γραψούδιασ' τὰ μουλιβούδια σ' κὶ τὰ ὑπουδέλ'πά σ' νάρθς ἰδαπᾶ νὰ γλιντουκουπήσ'ς κὶ νὰ ἰφράν'ς τοὺ φυλλουκάρδ' σ'! Ἄϊρε κὶ τὶ γιένιτι!... Ἄλλου νὰ τοὺ γλιέπ'ς μὶ τὰ γκαβά σ' κὶ ἄλλου νὰ στοὺ ἰπιγράφ'! Τ' λόγουμ', τουθόπιρ ἡ ἀφεντιά μ', ἰέχου κυνηγήσ' κὶ λαγοὺς κὶ ἀλ'ποῦδες κὶ ζ'λάπια. Τοὺ φιβγιὸ ὅμους ποὺ κάν' οἱ φραντέλ' οὔτις τ' ἀπάντ'σα οὔτις τῶχου ματαϊδῆ. Δὲ μ' λὲς οὐρή, ἰσὺ ποὺ εἶσι γραμματ'ζούμεν' κὶ ξέρ'ς κὶ πέντ'-ἕξ κολλυβουγράμματ' περσότερα ἀποὺ τὰ λόγου μ', μπᾶς οὐρὴ κὶ ἔχ'ν οἱ μακαρουνάδις, μὶ τοὺ συμπάθειου δηλαδής, κάνα κέρατου στοὺ κούτελο κὶ γιὰ δαύτου ντρέπουντι νὰ γυρίσ'νι τὰ μοῦτρα τ'ς προὺς τὰ λόγου μας; Ἂν εἶν' χαζουμάρ' ἰφτοῦνο ποὺ σὶ γράφ' μὴ τοὺ πάρ'ς κατάκαρδ' οὐρή, γιατὶ δὲν φταίου οὐ ἔρμους. 'Απ' τὴ μέρα ποὺ ἰέφταξ' ἰδῶ πᾶ δὶ γλιέπ' παρὰ μόνο πισ'νὰ κὶ κόντρα πισ'νά!... Ἰψὲς μάλ'στα γιὰ νὰ μ' φύγ' ἰφτούν' τοὺ μιράκ' ἰβγῆκα στ'ν ἀναφουρά.

— Τὶ θὲς οὐρὲ Βιδούρα, μοὺ κρέν' οὐ κὺρ Λουχαγός;

— Λαμβάν' τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἀναφέρου, τοῦ ἀντικρίν', ὅτ' ἰτῶ 'Ιταλόν!...

— Ἄϊντι... ἄϊντι, μ' λιέει βλουσυρὸς οὐ κὺρ Λοχαγός, τ'ς ἰχμαλώτ'ς οἱ ἄντρις δὲν τ'ς πειράζ'νι.

— Δὲν πρόκειτι νὰ τ'ς πειράξ' κὺρ Λουχαγέ, τοὺ ἀντιλέου, μὶ τὰ ζαγάρια θὰ παίξ' τώρα; 'Αλλὰ ἰέχ' περιέργεια γιὰ κάτ' κὶ ἰπειδὶς δὲν ἤμ'να μὶ τὰ πιδιὰ ποὺ τ'ς πιάκανι αἰτῶ τώρα νὰ ἰδῶ ἰέναν...

Οὐ κὺρ Λουχαγὸς ὅμους δὲν ἔπιρνι ἀποὺ λόγια κὶ μὶ ἰεξαπέστειλ'. Τότινις κὶ ἰγὼ δὲν χάνου κιρό. Ρουβουλάου σὰ κάτ' κὶ νὰ μ' ἰκειὰ ποὺ τοὺς φυλάγανι. Διπλαρώνου τοὺ σκοπὸ κὶ τοὺν ἀρχίζου στ' γαλιφιά:

— Γειάσ' συνάδελφ' λιβιντιά, τὶ γιένσι, τὶ χαμπάρια... Θὲς νὰ στρίψις τσιγαράκ'. Ἰκειὸς τοὺ πῆρι, ἀρχίσαμι τὴ ψιλουκουβέντα κὶ τοῦ τοὺ σκάου τοὺ παραμύθ'.

— Νὰ τοὺς δῇς μὶ κρέν', ἀλλὰ ὄχ' τώρα...

— Γιατὶ οὐρὲ συνάδελφ';

— Διγιότ' ἔχ'ν δ'λειά...

— Τὶ δ'λειά;

— 'Αλλάζ'νι... Οὐ κὺρ Λουχαγὸς ἰμάζιψι ὅλ'ς τὶς σκελέϊς ποὺ εἴχαμι στοὺ λόχου κὶ τὶς τὶς ἰέδουκι...

Μόλ'ς τ' ἄκ'σα ἰφτὸ π' λιές, μπῆκα στοὺ νόημα. Οἱ φρατέλ' δὲν ἔχ'ν μούτρου καθόλ', παρὰ μόνου πισ'νὰ γιὰ δαύτου κὶ ἀφτοῦνα μ'νάχα φαίνουντι!...

Διατιλῶ ὑμέτιρους, δηλονότ, ἰγὼ
Μῆτρος Βιδούρας
οὐ ἴδιους.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

17ΗΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ ιϐ΄ 16—21)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα· καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου; Καὶ εἶπε· τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθά μου, καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· ἄφρον ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας τίνι ἔσται; Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν.

Ἀπόστολος (Πρὸς Γαλάτας στ΄ 11—18)

Ἀδελφοὶ ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί. Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί, οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκωνται. Οὐδὲ γὰρ οἱ περιτεμνόμενοι αὐτοὶ νόμον φυλάσσουσιν· ἀλλὰ θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκὶ καυχήσωνται. Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται κἀγὼ τῷ κόσμῳ. Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις. Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ.

Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί· ἀμήν.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὅλοι γνωρίζομε ὅτι μόλις ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία ἤρχισε νὰ διαδίδεται ἀπ' τοὺς Ἀποστόλους, ἐδοκίμασε ἄπειρους διωγμούς. Πρὸ πάντων δὲ πολλοὶ Ἰουδαῖοι γιὰ ν' ἀντικρούσουν τὴ διάδοσί της ἔλεγαν κι' ἐδίδασκαν ὅτι γιὰ νὰ σωθῇ κανεὶς δὲν φθάνει τὸ νὰ πιστεύῃ στὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ νὰ ἀκολουθῇ προσέτι καὶ τὰς παραγγελίας τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. Ἀλλὰ μὲ τὴ διδασκαλία τους αὐτὴ οἱ διάφοροι ψευτοδιδάσκαλοι ἀπέφευγαν μὲν τοὺς διωγμούς, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην ἔφθαναν στὸ σημεῖο νὰ μὴ πιστεύουν στὸ Χριστό. Ἡ χριστιανικὴ πίστις δὲν εἶχε διώκτας τότε μόνο, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ ἔχῃ τέτοιους καὶ θὰ ἔχῃ γιὰ πάντα. Ἐπομένως ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν στὸ Χριστὸ διώκονται καὶ θὰ διώκωνται γιὰ πάντα. Σήμερα βέβαια δὲν θανατώνονται οὔτε ὑφίστανται διωγμοὺς ὅπως στὴν ἀρχή, ἀλλὰ καταδιώκονται μὲ διάφορους ἄλλους τρόπους: διαβάλλονται, συκοφαντοῦνται, ἐκτοπίζονται, περιφρονοῦνται, χλευάζονται. Ὁ καλὸς ὅμως Χριστιανὸς ἐδῶ θὰ φανῇ. Πρέπει ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ ἀντιμετωπίζῃ μὲ θάρρος. Νὰ μὴ δειλιάζῃ οὔτε νὰ λιποψυχῇ μπροστὰ σὲ κάθε δοκιμασία. Διότι ὅταν ἀρχίσῃ νὰ φοβῆται τοὺς διώκτας καὶ ἐχθροὺς τῆς πίστεώς του, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ κάμῃ ἀβαρίας εἰς τὴν πίστιν του πρὸς τὸν Χριστόν, εἶναι ἀδύνατον ἐπομένως νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς σφάλματα. Μὲ τὰς συστάσεις ποὺ μᾶς κάνει ὁ Παῦλος στὴν πιὸ πάνω περικοπὴ τῆς ἐπιστολῆς του πρὸς τοὺς Γαλάτας, προσπαθεῖ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃ ἀπέναντι σὲ κάθε κίνδυνο καὶ δοκιμασία. Ὁ Παῦλος, ἀντίθετα μὲ τοὺς ψευτοδιδασκάλους ποὔπαμε πιὸ πάνω, μᾶς πείθει μὲ τὸ παράδειγμά του ὅτι ἐκεῖνα ποὺ δίδασκε, πρῶτος αὐτὸς τὰ πραγματοποιοῦσε. Κάθε κίνδυνο καὶ δοκιμασία τὰ περιφρονοῦσε. Σὲ κάθε στιγμὴ προτιμοῦσε ν' ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὸ θάνατο ἀκόμη παρὰ νὰ λιγοψυχήσῃ στὴν πίστι του πρὸς τὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ λέγει στοὺς Γαλάτας: «Προσέξατε τὴ διδασκαλία μου, αὐτὴ εἶναι μιὰ μεγάλη ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ἐγὼ πρῶτος ἀκολουθῶ καὶ ἐφαρμόζω». Πρέπει μ' ἄλλους λόγους καθένας μας ἐκεῖνα ποὺ διδάσκει νὰ τὰ ἐφαρμόζῃ πιστά. Διότι ἂν φανοῦμε στοὺς ἄλλους ὅτι ἄλλα διδάσκομε κι' ἄλλα κάμνομε, ὄχι μόνο δὲν θὰ τοὺς μεταδώσωμε ἐκεῖνα ποὺ τοὺς λέμε, ἀλλ' ἀντίθετα θὰ τύχωμε τῆς περιφρονήσεώς τους. Σᾶς φέρομε ἕνα ἁπλούστατο παράδειγμα: Ἕνας ἀξιωματικὸς μπροστὰ στὸν ἐχθρὸ προσπαθεῖ νὰ ἐμψυχώσῃ τοὺς στρατιῶτες του, ἀλλὰ στὴν ὥρα τῆς μάχης ἀρχίζει νὰ δειλιάζῃ. Τί θὰ συμβῇ; Δὲν θὰ γίνῃ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἔλεγε; Ἡ δική του δειλία καὶ ὀλιγοπιστία δὲν θὰ ἐπηρεάσῃ τοὺς κατωτέρους του; Ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ἔχει τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐχθρό, οἱ στρατιῶτες δὲν θὰ πάθουν τὸ ἴδιο; Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ποιὸ θἆναι; Ἀσφαλῶς ἡ καταστροφή. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ψευτοδιδασκάλους τῆς πίστεώς μας. Ἂν ἐκεῖνοι στὴν πρώτη δοκιμασία δειλιάσουν καὶ ὀλιγοψυχήσουν ἀσφαλῶς οἱ μαθηταί τους πολὺ πιὸ πολὺ θὰ χάσουν τὸ θάρρος κι' ἐπομένως θὰ χαθῇ καὶ ἡ ὀλίγη πίστις ποὺ εἶχαν. Ἐπομένως τὸ καλὸ παράδειγμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ θαυματουργήσῃ. Εἶν' ἐκεῖνο ποὺ θὰ κάνῃ τὴν πίστι ἀτσαλένια καὶ βράχο ἀσάλευτο. Οἱ καλοὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο καταφύγιο τοῦ Χριστιανοῦ. Μονάχα αὐτοὶ μὲ τὰ ἔργα καὶ τὸ παράδειγμά τους γίνονται οἱ ἀσφαλεῖς λιμένες καὶ οἱ ἀλάθητοι ὁδηγοί μας.

Λοιπὸν κι' ἐμεῖς ἔχοντας στὸ νοῦ μας αὐτὰ ἂς προσπαθοῦμε πάντα νὰ συμμορφώνωμε τὰ ἔργα μας κι' ἐν γένει ὅλη μας τὴ ζωὴ μὲ κεῖνα ποὺ συμβουλεύουμε νὰ κάνουν οἱ ἄλλοι. Ἂς ἔχωμε γιὰ πάντα ὁδηγούς μας τοὺς ἁγίους τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλους καὶ τοὺς ἀπείρους μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς ἀκολουθοῦντες αὐτοὺς καὶ τὸ παράδειγμά τους ὄχι μόνο θὰ ἐπιτύχωμε τὴν ἰδική μας σωτηρία ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλου ἀνθρώπου.

✶ ΠΡΟΝΟΕΙ ΓΙΑ ΜΑΣ ★

Ἡ πίστις στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἡ βεβαιότης πὼς ὁ Θεὸς ξέρει κάθε ἀνάγκη καὶ κάθε κίνδυνο τῶν ἀτόμων καὶ τῶν συνόλων, εἶναι μιὰ πνευματικὴ δύναμις, ποὺ γεννᾷ στὴν ψυχὴ πολύτιμη αἰσιοδοξία, καὶ δίνει θάρρος γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, καθὼς λέγαμε στὸ προηγούμενο.

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ πίστις, αὐτὴ ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι κοντά μας κι' ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς ἀλλὰ καὶ γιὰ ὁλόκληρο τὸ Ἔθνος μας, ἐνέπνεε τοὺς προγόνους μας, κι' εἶχε παίξει ρόλο σπουδαιότατο στὴν ἱστορία τοῦ Γένους.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ πεισθῇ ἀπόλυτα γι' αὐτό, ἂν μελετήσῃ ἔστω κι' ἕνα μονάχα τμῆμα τῆς μεγάλης ἱστορίας μας, ἂν μελετήσῃ τὸν Ἑλληνισμὸ στὰ χρόνια τῆς δουλείας καὶ τῆς μεγαλειώδους ἐκείνης ἐξορμήσεως τοῦ Εἰκοσιένα.

Ἕνα κοινὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ ὑποδούλου καὶ τοῦ ἐπαναστατημένου Ἑλληνισμοῦ, εἶναι αὐτὴ ἡ γενική, ἡ βαθειὰ ριζωμένη πεποίθησις, ὅτι ὁ Θεὸς στέκει πάνω ἀπὸ τὸ λαό μας, ἀκοίμητος, μεγαλοδύναμος, ἀκαταγώνιστος ὑπερασπιστής. Μὲ τὴν πεποίθησι αὐτὴ καταφεύγουν πάντα σ' αὐτόν, καὶ τοῦ ζητᾶνε δύναμι καὶ τοῦ ζητᾶνε νὰ τοὺς χαλυβδώσῃ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, γιὰ νὰ πετύχουν τὴ λευτεριά τους. Αὐτὴ ἡ πίστις ἐγέννησε τὴν ὑπέροχη ἐκείνη δέησι τοῦ γλαφυρώτατου Ἠλία Μηνιάτη πρὸς τὴν Θεομήτορα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Γένους, αὐτὴ τοὺς ἱκετηρίους ὕμνους τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως κι' ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἡ ἴδια πεποίθησις ἐνέπνεε τοὺς πρωτεργάτας τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως, ὅταν ἔθεταν τὸ ἐκπληκτικὸ ἐγχείρημά τους κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη καὶ τὴν προστασία τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ἡ ἴδια πεποίθησις ἔκαμνε τότε τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἀρχηγῶν, τὸ Γέρο τοῦ Μωριᾶ, νὰ γονατίζῃ μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ὅπως διηγεῖται ὁ ἴδιος στὰ Ἀπομνημονεύματά του, καὶ νὰ τὴν παρακαλῇ μὲ δακρυσμένα μάτια: «Παναγία μου, βοήθησε τοὺς Ἕλληνας, διὰ νὰ ἐμψυχωθοῦν!».

Ἀλλά, ὅπως στὶς στιγμὲς τῶν θλίψεων καὶ τῶν κινδύνων ἡ πίστις στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ τοὺς ἔκαμνε νὰ καταφεύγουν πρὸς Ἐκεῖνον καὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἀκαταγώνιστη βοήθειά του, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ στὶς εὐτυχισμένες ὧρες τῆς νίκης καὶ τῶν θριάμβων ἡ ἴδια πίστις τοὺς ἐκινοῦσε γιὰ νὰ προστρέχουνε πάλι πρὸς Αὐτόν, ὄχι πιὰ γιὰ νὰ δεηθοῦν, μὰ γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους, γιὰ νὰ ξεχύσουν πρὸς αὐτὸν ὁλόθερμα αἰσθήματα εὐχαριστίας. Ἐπήγαιναν καὶ αὐτοὶ νὰ δοξολογήσουν τὸν Σωτῆρα καὶ Ἐλευθερωτήν, καθὼς οἱ δοξασμένοι Βυζαντινοὶ πατέρες των, ὕστερα ἀπὸ τὶς λαμπρὲς νῖκες των, ἔσπευδον νὰ ἀναπέμψουν «τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια».

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν πίστιν ἂς κλείσουμε κι' ἐμεῖς βαθειὰ στὴν ψυχή μας. Ἂς εἴμαστε ἀκράδαντα στηριγμένοι στὴν πεποίθησι τούτη. Ὁ μεγάλος Θεὸς προνοεῖ γιὰ μᾶς. Ὁ μεγάλος Θεὸς φροντίζει γιὰ μᾶς. Ὁ μεγάλος Θεὸς ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα.

Α. Ι. ΓΚΙΑΛΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Ἕλληνες πολῖται, ὅσοι ἔχουν κλινοσκεπάσματα (κουβέρτες), τὰ ὁποῖα δὲν τοὺς εἶναι ἀπαραίτητα, νὰ τὰ παραδώσουν εἰς τὰς κατὰ τόπους Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς ἐπὶ ἀποδείξει, προκειμένου νὰ διατεθοῦν διὰ τὰς στρατιωτικὰς ἀνάγκας.

Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψιν των ὅτι διὰ τῆς ἐνισχύσεώς των ταύτης θὰ προσφέρουν μεγάλην ὑπηρεσίαν πρὸς τὴν ἀγωνιζομένην Πατρίδα.

39. (Συνέχεια)

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε στείλει καὶ στὰ Σοῦσα ἀνθρώπους του νὰ καθησυχάσουν τὸ λαό.

«Ἐλευθερώνω, μηνοῦσε καὶ τώρα, ἐλευθερώνω, δὲν κατακτῶ. Δὲ θὰ πειράξω τὰ Σοῦσα, δὲ θὰ τιμωρήσω κανένα, θὰ σεβαστῶ τὴ ζωή, τὴν τιμὴ καὶ τὴν περιουσία σας. Ἂς βγοῦν οἱ προύχοντες νὰ μοῦ παραδώσουν τὰ κλειδιά».

Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι μέρες ὁ Ἀλέξανδρος ἔφτανε· οἱ προύχοντες μπροστὰ ἀπὸ τὶς πόρτες ἔπεσαν, τὸν προσκύνησαν καὶ τοῦ παράδωσαν τὰ κλειδιά.

Ὁ Ἀλέξανδρος φέρθηκε κι' ἐδῶ σὰ σπλαχνικὸς ἐλευθερωτής. Θυσίασε στοὺς θεούς, μοίρασε χρήματα στοὺς στρατιῶτες, ἔβγαλε πάλι διαταγὴ νὰ μὴν πειράξη κανένας τὴν πόλι καὶ τοὺς πολῖτες. Πῆγε στὰ βασιλικὰ παλάτια, μπῆκε μέσα, ἔμεινε κατάπληχτος. Ποτὲ δὲ φανταζόταν τόσο πλοῦτο. Οἱ στέρνες τοῦ βασιλιᾶ ἦταν γεμάτες χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια. Οἱ κασέλες του γεμάτες πλούσια ὑφάσματα.

Μέσα στὶς μεγάλες του δόξες ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ξέχασε τὴ μητέρα καὶ τὶς θυγατέρες τοῦ Δαρείου, ποὺ τραβοῦσε πάντα μαζί του στὶς μεγάλες ἐπίπονες πορεῖες. Ἦταν ὅλες ἐξαντλημένες ἀπὸ τὴν κούρασι κι' ὁ Ἀλέξανδρος τὶς λυπήθηκε.

—Ἑτοιμάσετε μέσα στὰ παλάτια τὰ πιὸ πλούσια διαμερίσματα, διέταξε, νὰ μείνη ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια.

Κι' ὅταν πῆγε μόνος του κι' ἀνήγγειλε στὴ γριὰ μητέρα τοῦ Δαρείου τὴν ἀπόφασί του, ἡ δυστυχισμένη βασίλισσα ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὰ φίλησε. Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος τὴ σήκωσε μὲ σεβασμό.

—Μιὰ χάρι σοῦ ζητῶ μονάχα, τῆς εἶπε:

—Εἶμαι σκλάβα σου, ἀποκρίθηκε ἡ γριὰ βασίλισσα. Ζήτησέ μου ὅ,τι θές.

—Νὰ μάθουν οἱ μικρὲς βασιλοποῦλες κι' ὁ ἔγγονός σου ἑλληνικά.

Δὲν ἔμεινε πολλὲς μέρες ὁ Ἀλέξανδρος στὰ Σοῦσα. Βιάζουνταν νὰ ἐξακολουθήση τὴν πορεία. Νὰ κυριέψη καὶ τὶς ἄλλες δυὸ πρωτεύουσες τοῦ Δαρείου, τὴν Περσέπολι καὶ τὰ Ἐκβάτανα, νὰ προχωρήση ἀκόμα πιὸ πέρα. Ὣς ποῦ; Ὣς στὴν ἄκρα τοῦ κόσμου.

Ὁ γέρο Παρμενίων παρουσιάστηκε πάλι μπροστά του. Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς λογικῆς ποὺ διαρκῶς ἔλεγε:

«Φτάνει πιά! Φτάνει πιά, σταμάτησε!»

—Βασιλιᾶ μου, τοῦ εἶπε, τὰ σύνορά μας πιὰ στερεώθηκαν ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Ἀρμενίας στὸ βορρᾶ ὡς στὸν Περσικὸ κόλπο στὸ νότο. Πιὸ πέρα, ἀνατολικά, ἐκτείνεται ἡ Περσία ἐξαντλημένη, ἐξουθενωμένη, ἀκίντυνη. Ὁ στρατός μας χόρτασε νὰ κατακτᾶ, κουράστηκε εἶναι πιὰ καιρός, ὦ βασιλιᾶ, νὰ σταματήσης!

Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος σηκώθηκε ἀπάνω, πρόσταξε νὰ φέρουν τὸ Βουκεφάλα.

—Στὴν Περσέπολι! φώναξε. Ἐμπρός!

Κι' ὁ στρατὸς πάλι κίνησε.

Κεφ. 56.

«Ἑξακόσιες χιλιάδες μέτρα, συλλογίζουνταν πάλι ὁ γέρο Παρμενίων, ἑξακόσιες χιλιάδες μέτρα ἀπὸ τὰ Σοῦσα στὴν Περσέπολι: Τί τρέλλα!»

Ἡ πορεία τούτη ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς προηγούμενες. Δὲ διέσχιζαν πιὰ πεδιάδες κι' ἀμμουδερὲς ἐρημιές. Ἐδῶ σκαρφάλωναν φοβερὰ βουνά, τέσσερες καὶ πέντε χιλιάδες μέτρα ὕψος. Ἦταν Δεκέμβριος, καρδιὰ τοῦ χειμῶνα, τὰ χιόνια εἶχαν σκεπάσει τὰ βουνά, δρόμοι δὲν ὑπῆρχαν, οἱ στρατιῶτες γλιστροῦσαν στοὺς παγετῶνες καὶ σκοτώνουνταν, τὸ κρύο ἦταν ἀβάσταχτο. Ὁ στρατὸς ἄρχισε νὰ μουρμουρίζη.

Ὁ Φιλώτας στράφηκε στὸ φίλο του τὸν Κλεῖτο.

—Ἀκολουθοῦμε ἕνα τρελλό, ψιθύρισε. Γιατὶ νὰ κινήσουμε χειμῶνα νὰ περάσουμε τὰ βουνά;

—Τὸ ἴδιο μᾶς ἔκαμε, ἀποκρίθηκε ὁ Κλεῖτος, κι' ὅταν ἦταν νὰ περάσουμε τὴ φοβερὴ καιόμενη ἔρημο ἀπὸ τὴ Συρία στὴ Μεσοποταμία. Ἀντὶ νὰ περιμένουμε τὸ χειμῶνα μᾶς ἔβαλε νὰ κινήσουμε στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἐ Σύντροφε, τοῦ εἶπε, τράβα τὸ φορτίο αὐτὸ καὶ πήγαινέ το στὸ τσαντῆρι σου...

—Εἶναι λοιπὸν τρελλός; ρώτησε ὁ Φιλώτας.

Ὁ Κλεῖτος σήκωσε τοὺς ὤμους:

—Ἴσως, ἀποκρίθηκε.

Ὁ Ἀλέξανδρος, τυλιγμένος στὸ μανδύα του, μόνος μπροστὰ ἀπ' ὅλους, προχωροῦσε. Καμμιὰ κακουχία δὲν μποροῦσε νὰ τὸν καταβάλη, καμμιὰ δυσκολία νὰ τὸν τρομάξη.

«Εἶμαι, συλλογίζουνταν, ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλῆ. Πρέπει κι' ἐγὼ νὰ τελειώσω ὅλους τοὺς ἄθλους».

Τέλος ἔφτασε μπροστὰ στὴν ἱερὴ πόλι τῶν Περσῶν, τὴ χειμερινὴ πρωτεύουσα τοῦ Μεγάλου Βασιλιᾶ, τὴν Περσέπολι.

«Ἀποδῶ ξεκίνησαν, συλλογίστηκε ὁ Ἀλέξανδρος, οἱ βάρβαρες στρατιὲς ποὺ βεβήλωσαν τὰ ἱερὰ τῆς Ἑλλάδας. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ».

Ἔδωσε διαταγὴ στοὺς στρατιῶτες του νὰ λεηλατήσουν τὴν πλουσιώτατη πόλι κι' αὐτὸς ἔτρεξε στὸ παλάτι νὰ κάμη κατοχὴ στοὺς βασιλικοὺς θησαυρούς. «Εἴκοσι χιλιάδες μουλάρια καὶ πέντε χιλιάδες καμῆλες δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ σηκώσουν τοὺς θησαυροὺς ποὺ βρῆκα στὴν Περσέπολι», ἔγραφε ὁ ἴδιος ὁ Ἀλέξανδρος στὸν Ἀντίπατρο στὴ Μακεδονία.

Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος κάθισε στὸν ὁλόχρυσο θρόνο τοῦ βασιλιᾶ τῆς Περσίας, πολλοὶ σύντροφοί του δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὸ κλάμα.

«Ὦ ἱερὲς σκιὲς τῶν Μαραθωνομάχων καὶ Σαλαμινομάχων, ψιθύρισε ὁ Ἀλέξανδρος, ἀναπαυθῆτε πιά, χαρῆτε! Κοιτάξετε: Ἕνας ἀπόγονός σας ἀξιώθηκε νὰ καθήση στὸ θρόνο τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ!»

Οἱ σύντροφοι τοῦ Ἀλέξανδρου ἄρχισαν σιγὰ σιγὰ νὰ συνηθίζουν στὴ μεγαλοπρέπεια καὶ τὰ πλούτη. Καθένας εἶχε καὶ δικά του μεταγωγικὰ φορτωμένα λάφυρα... Σὰ μεγάλοι Πέρσες μεγιστᾶνες ντύνουνταν πορφύρα καὶ χρυσάφια καὶ δὲν καταδέχουνταν πιὰ ν' ἀλείφουν μετὰ τὸ λουτρὸ μὲ λάδι τὸ κορμί τους, παρὰ μὲ πολύτιμα ἀρώματα. Ἕνας ἔβαζε ἀσημένια καρφιὰ στὰ πέδιλά του, ἄλλος ἔφερνε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἰδιαίτερη ἄμμο γιὰ νὰ στρώνη χάμω καὶ νὰ γυμνάζεται, κι' ὁ Φιλώτας εἶχε κατασκευάσει δίχτυα ποὺ ἁπλώνονταν σὲ εἴκοσι χιλιόμετρα ἔκτασι καὶ κυνηγοῦσε πουλιὰ καὶ ζῶα.

Ὁ Ἀλέξανδρος χαίρουνταν νὰ σκορπίζη πλούτη στοὺς πιστοὺς συντρόφους του. Τρελλαίνουνταν νὰ τοῦ ζητοῦν δῶρα. Κι' ὄχι μονάχα ἦταν γενναιόδωρος στοὺς φίλους του, παρὰ καὶ στὸν πιὸ ταπεινὸ κι' ἄγνωστο στρατιώτη του.

(Ἀκολουθεῖ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μέσα σ' αὐτὰ ἔβλεπε νὰ φωληάζουν οἱ ἴδιοι καὶ ἀπαράλλαχτοι πόθοι, που φώληαζαν καὶ στὴ δική του καρδιά. Ἀποφάσισε τότε νὰ συντάξῃ τὸν ὀργανισμὸ μιᾶς ἑταιρείας ποὺ νὰ κλείσῃ στους κόλπους της πλούσιους καὶ φτωχούς, κληρικοὺς καὶ ἁρματωλούς, χριστιανοὺς Αὐτοκράτορας καὶ ἡγεμόνες. Τὸν ὀργανισμὸ αὐτὸ τελειωμένο τὸν ἔδειξε ἀργότερα καὶ στὸν Κ. Ὑψηλάντη. Ὁ τελευταῖος τὸν διάβασε μὲ προσοχή. Στὶς γραμμές του εἶδε τὸ ὄνειρό του, τὸν πόθο του. Τὸ ὄνειρο ὅμως αὐτό, ποὺ εἶχε ἀποτύχει ὅπως εἴδαμε στὸ πρῶτο κεφάλαιο, τὸν εἶχε κάμει ἐπιφυλακτικό. Ὁ Ὑψηλάντης ἤξερε τώρα τὶ θὰ πῇ θεωρία καὶ τὶ πρᾶξι. Ἤξερε τὴν ἀπόστασι ποὺ χωρίζει τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ἔβλεπε πὼς γιὰ κάμποσο καιρό, οἱ τέτοιες ἰδέες ἔπρεπε νὰ παραμερισθοῦν. *

Ὁ Μαυροκορδᾶτος δέχτηκε. Πέρασε κάμποσος καιρὸς καὶ δὲ γίνηκε λόγος γιὰ τίποτα. Οἱ δυὸ πατριῶτες ἔμπειροι πιὰ σὲ ὅλα καρτέραγαν τὴ μέρα ἐκείνη ποὺ θὰ μπόραγαν νὰ σκορπίσουν τὶς φωτεινὲς αὐτὲς ἰδέες, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, σ' ὅλα τὰ ἑλληνικὰ σταυροδρόμια.

Στὰ 1812 ἔφτασε στὴ Ρωσσία ὁ Γιάννης Καποδίστριας. Ἡ μόρφωσί του, ἡ πνευματική του εὐστροφία, ἡ σεμνότητά του, καθὼς καὶ τὰ τόσα ἄλλα χαρίσματα ἐγοήτεψαν τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρωσσίας, τόσο, ποὺ δὲ θέλησε νὰ στερηθῇ τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ προσωπικότητα. Ἔτσι ὁ Καποδίστριας, μ' ὅλες τὶς ἀντιδράσεις ποὺ προκάλεσε σὲ μερικοὺς Ρωσσικοὺς κύκλους, μέσα σὲ λίγον κιόλας καιρό, ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Ὁ Ἕλληνας ἀναγνώστης καταλαβαίνει τώρα καλά, τὶ συναισθήματα περηφάνειας δοκίμασαν οἱ Ἕλληνες ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέτοιο διορισμό. Τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα μεσουρανοῦσε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά.

Σὰν πέρασαν κάμποσοι μῆνες, καὶ εἶχε πιὰ γίνει ὁριστικὰ στὴν πρωτεύουσα τῆς Ρωσσίας τὸ πολιτικὸ ἑδραίωμα τοῦ Ἕλληνα διπλωμάτη, ὁ Μαυροκορδᾶτος μίλησε στὸν Καποδίστρια παστρικὰ καὶ ξάστερα γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος. Τοῦδειξε τὸ σχέδιο τῆς ὀργανώσεώς του καὶ τοῦ ἀνέπτυξε τὶ μπόραγε νὰ κερδίσῃ τὸ Γένος ἀπὸ μιὰ τέτοια ὀργάνωσι. Ὁ Καποδίστριας τὸν ἄκουσε μὲ συμπάθεια. Πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μαυροκορδάτου τὸν Ὀργανισμό, τὸν μελέτησε, ἔκανε τὶς τροποποιήσεις, ποὺ νόμισε ἀναγκαῖες καὶ μαζὶ εἶπε στὸ Μαυροκορδᾶτο πὼς ὁ καιρὸς δὲν ἦταν ἀκόμη κατάλληλος. Ἔπρεπε νὰ περιμένουν εὐνοϊκώτερες ἐποχὲς γιὰ νὰ ὑποκινήσουν καὶ τὸ ζήτημα τῆς Ἑλλάδος. Καὶ οἱ ἐποχὲς αὐτὲς δὲν ἤτανε μακριά.

Στὰ 1814 συγκεντρωθήκανε στὴ Βιέννη οἱ δυνατώτεροι Βασιληάδες, καὶ οἱ ἰσχυρότεροι διπλωμάτες γιὰ νὰ φτιάξουν τὴν ἱερὴ συμμαχία καὶ νὰ μπορέσουν μ' αὐτὴ νὰ συντρίψουν τὸν Ναπολέοντα. Ἦταν καὶ ὁ Καποδίστριας καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, γεμᾶτος παράσημα καὶ δόξα. Ἡ Ἑλλὰς εἶχε στὸ συνέδριο αὐτὸ τοὺς ἀντιπροσώπους της. Καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλλάδος, ἀνέπτυξαν μιὰ ἀσυνήθιστη γιὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα πολιτικὴ δραστηριότητα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πετύχουν κάτι γιὰ τὴ χώρα τους.

— Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Καποδίστριας σὲ μιὰ κατάλληλη στιγμὴ στὸν Τσάρο — θυμηθῆτε σήμερα καὶ τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος. Σκεφτῆτε πόσα ἡ ἀνθρωπότητα χρωστάει σ' αὐτό. Ἀπὸ Σᾶς τώρα περίμενα κι' αὐτὸ τὸ θεῖο δῶρο τῆς Ἐλευθερίας.

Ὁ Τσάρος — λένε ἐκεῖνοι ποὺ πρωτόγραψαν αὐτὴ τὴ σκηνὴ — ἄκουσε μὲ εὐγένεια τὰ λόγια τοῦ ὑπουργοῦ του.

— Σὲ μιὰ συνεδρίασι δόστε σεῖς τὴν ἀφορμὴ κι' ἐγὼ πρόθυμα θὰ ἀναλάβω ὅλο τὸ βάρος τῆς εὐθύνης.

Ὁ Καποδίστριας εἶχε τώρα μιὰ αὐτοκρατορικὴ ὑπόσχεσι: Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τόσες συνεδριάσεις εἶπε στοὺς Βασιληάδες.

— Νομίζω χρέος τῶν Υ. Υ. Μ. Μ. τὸ νὰ λάβετε ὁποιανδήποτε πρόνοιαν καὶ διὰ τὸ παρὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Ἐξουσίας καταδυναστευόμενον Ἑλληνικὸν Ἔθνος, τὸ ὁποῖον τόσους αἰῶνας ὑποφέρει τὸν Τουρκικὸν Ὀθωμανικὸν ζυγὸν καὶ τὸ ὁποῖον διακινδυνεύει νὰ πέσῃ εἰς τὴν τελευταίαν ἐξόντωσιν. Ὅθεν δὲν μοῦ φαίνεται δίκαιον τὸ νὰ ἀδιαφορήσωσιν αἱ Υ. Υ. Μ. Μ.

Σὰν μπόμπα ἔσκασαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Καποδίστρια μέσα εἰς τὴν αἴθουσα τῆς συνεδριάσεως. Τὰ κακὰ ἔνστικτα τοῦ Μεττερνιχ ξύπνησαν, καὶ σὲ ἐκείνη τὴν ἱστορικὴ συνέλευσι τῶν Βασιληάδων τῆς Εὐρώπης ἔδειξε ὅλο του τὸ μῖσος ποὺ σιγόβραζε μέσα του γιὰ τὴν ἑλληνικὴ φυλή, κι' ὅλη του τὴ στοργὴ κι' ἀγάπη γιὰ τοὺς κατακτητὰς τῆς Ἀσίας.

— Κύριε κόμη — ἀπήντησε ὁ καγκελλάριος τῆς Αὐστρίας — ἡ Εὐρώπη δὲν γνωρίζει Ἕλληνας. Γνωρίζει μονάχα κράτος Ὀθωμανικὸ στὸ ὁποῖο καὶ εἶναι ὑπεξούσιοι οἱ κατοικοῦντες σήμερα τὰ χώματα τοῦ κράτους αὐτοῦ.

Ὁ Καποδίστριας θέλησε νὰ ἀπαντήσῃ, ὅπως ἔπρεπε καὶ ἅρμοζε σ' ἕνα τέτοιον κακόπιστον διπλωμάτη. Τὸν πρόλαβε ὅμως ὁ Τσάρος ποὺ πῆρε ἀμέσως τὸ λόγο καὶ ἐμίλησε στὸ συμβούλιο ὡς ἑξῆς:

— Οἱ Ἕλληνες μὲ τὴ βοήθεια τῆς θείας προνοίας καὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς αἰχμῆς γρήγορα θὰ ἐλευθερωθοῦν. Καὶ σύμφωνα μὲ τὰ ἀρχαῖα προγονικά των δίκαια, θὰ μείνουν καὶ πάλι ἐλεύθεροι, αὐτόνομοι καὶ ἀνεξάρτητοι.

Κανένας ἄλλος δὲν πρόσθεσε τίποτα. Οἱ ἄλλοι Βασιλεῖς δεμένοι χειροπόδαρα ἀπὸ τοὺς διπλωμάτες τους, δὲν εἶχαν τὴν δύναμι νὰ σηκώσουν τὴ γροθιά τους καὶ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν πρότασι ποὺ ἔκανε ὁ Καποδίστριας.

Ἐκεῖ μέσα στὴν αἴθουσα πέρασε τότε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Καποδίστρια, ὁ ἐπαναστατικὸς ὀργανισμὸς τοῦ Μαυροκορδάτου. Νά ἡ ὥρα, γιὰ νὰ σπαρθῇ παντοῦ ὁ σπόρος αὐτός. Τὸ ἴδιο βράδυ σὲ ἰδιαίτερη συνάντησι ποὺ εἶχε μὲ τὸν Ὑψηλάντη ἀπεφάσισαν νὰ θέσουν εἰς ἐνέργεια τὸ σχέδιο τοῦ Μαυροκορδάτου τροποποιημένο καὶ συμπληρωμένο. Ὁ Ἄνθιμος Γαζῆς καὶ ἄλλοι πολλοὶ σημαίνοντες Ἕλληνες ἔγιναν μέλη τῆς Ἑταρείας τῶν Φιλομούσων. Ἀπὸ τοὺς πρώτους ὁ Τσάρος ἀσπάσθηκε τὴν ἰδέα καὶ χορήγησε ἕνα σεβαστὸ κονδύλι γιὰ τὰ πρῶτα της ἔξοδα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

* Νομίζω χρέος μου νὰ δώσω ἐδῶ μιὰ σύντομη σημείωσι γιὰ τὸ τέλος τοῦ Κ. Ὑψηλάντη, μιὰ καὶ δὲ θὰ φανῇ ἄλλο σὲ κατοπινὲς σελίδες. Ὁ Φιλήμονας μᾶς δίνει σὲ μερικὲς γραμμὲς τὸ πορτραῖτό του: «Ἦτο δὲ τὸ μὲν εἶδος καὶ τὸ ἀνάστημα πάντῃ γεραρὸς καὶ μεγαλοπρεπέστατος. Τὴν δὲ ψυχὴν ἑλληνικώτατος καὶ μεγαλεπηβολώτατος». Πέθανε στὰ 1816 στὸ Κίεβο τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν Πετρούπολι. Θάφτηκε στὸν Ἅγιο Γιώργη, τὴν παληὰ μητρόπολι τῶν Ρώσσων. Γιὰ νὰ τοῦ τιμήσουνε τὴν μνήμη, δικοὶ καὶ φίλοι, τοῦ ἀνήγειραν πολυτελὲς μνημεῖο.

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΠΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

XXI

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Ἐνωρίτατα ἀκόμη, σχεδὸν ἀπὸ τὸν 2ον αἰῶνα, διαφαίνεται ἡ προσπάθεια ποὺ καταβάλλεται ἀπὸ τοὺς πρώτους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας νὰ συμβιβασθῇ τὸ ἑνιαῖο τοῦ Θεοῦ μὲ τὴ θεότητα τοῦ Λόγου. Πρὸς διαφύλαξι τῆς ἑνότητας αὐτῆς οἱ παλαιότεροι αἱρετικοὶ οἱ «Μοναρχιακοί», ποὺ εἶχαν σύνθημά τους τὴ φράσι «Ἐχόμεθα τῆς Μοναρχίας», ζητοῦσαν νὰ παραστήσουν τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ σὰν ἁπλῆ δύναμι ποὺ ἐνυπῆρχε εἰς τὸν Θεό. Ἄλλοι πάλι τὶς τρεῖς ὑποστάσεις του τὶς θεωροῦσαν ἁπλῶς τρεῖς τρόπους ἐκδηλώσεως τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου Θεοῦ. Εἰς τὴν Σχολὴ τῶν δυναμικῶν Μοναρχιακῶν ἀνῆκε καὶ ὁ Ἄρειος (250 μ. Χ.) ποὺ γιὰ νὰ στηρίζῃ τὸ ἑνιαῖο τοῦ Θεοῦ δίδασκε πὼς ὁ Πατέρας εἶναι ὁ μόνος ἀγέννητος, ἄναρχος καὶ αἰώνιος. Κάθε τι λοιπὸν ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν εἶναι γέννημα ἢ κτίσμα του ποὺ δὲν μετέχει τῆς οὐσίας του, τῆς ὁποίας χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ ἀδημιούργητο. Ἐπομένως ὁ Θεὸς δὲν ἦταν πάντοτε καὶ Πατήρ, ὑπῆρξε δὲ καιρὸς ποὺ ὁ Θεὸς ἦταν μόνος, καὶ ὄχι ἀκόμη Πατήρ, κατόπιν δὲ ἔγινε Πατήρ. Μὲ τὴν καταπολέμησι τῆς μεγάλης αὐτῆς καὶ μακροχρονίου αἱρέσεως, ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ συγκληθῇ ἡ πρώτη ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (325) ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ποὺ μὲ δυσφορία ἔβλεπε τὶς πρῶτες αὐτὲς διαμάχες καὶ διασπάσεις τῆς ἑνότητος τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένη ἡ μεγάλη μορφὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας, ποὺ οἱ ἡρωϊκοί του ἀγῶνες τὸν ἀνέδειξαν «τῆς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας ἀληθῆ στῦλον καὶ θεμέλιον, Πατέρα τῆς Ὀρθοδοξίας ἄχρι τερμάτων πάσης γῆς». Φοβούμενος πὼς ἡ Ἀρειανὴ διδασκαλία κατεβίβαζε τὸ Χριστιανισμὸ ἀπὸ θρησκεία σὲ φιλοσόφημα ποὺ θὰ συνεπήγετο τὸ πρόσκαιρό του, ἀνέλαβεν ὡς ἀγῶνα τοῦ βίου του τὴν ὑπεράσπισι τοῦ «συναϊδίου» καὶ «ὁμοουσίου», μὲ τὸ ὁποῖο συνέδεσε τὴν ὕπαρξι αὐτοῦ τούτου τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου εἶναι ὅτι τὴν ἁμαρτωλὴ ἀνθρωπότητα δὲν μποροῦσε νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἄνθρωπος παρὰ μόνο Θεὸς ἂν συγκατέβαινε πρὸς αὐτήν. «Οὐκ ἄλλου ἦν τὸ κατ' εἰκόνα πάλιν ἀνακτίσαι τοὺς ἀνθρώπους, εἰμὴ τῆς εἰκόνος τοῦ Πατρός· καὶ οὐκ ἄλλου ἦν τὸ θνητὸν ἀθάνατον παραστῆσαι εἰμὴ τῆς Αὐτοζωῆς, οὔσης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ οὐκ ἄλλου ἦν περὶ τοῦ Πατρὸς διδάξαι καὶ τῶν εἰδώλων καθαιρῆναι θρησκείαν, εἰμὴ τοῦ τὰ πάντα δημιουργοῦντος Λόγου». Δὲν ἦτο δυνατὸν λοιπὸν νὰ ἦταν ὁ Ἰησοῦς ἄνθρωπος γενόμενος κατόπιν Θεὸς κατὰ χάριν «ἀλλὰ Θεὸς ὤν, ὕστερον γέγονεν ἄνθρωπος ἵνα μᾶλλον ἡμᾶς θεοποιήσῃ». Γιὰ νὰ λατρεύουμε τὸν Υἱὸ ὡς Θεό, πρέπει νὰ εἶναι τῆς αὐτῆς ἀπολύτως οὐσίας, «ὁμοούσιος», πρὸς τὸν Πατέρα, ἀλλέως θὰ ἀποδίδαμε θεία τιμὴ σὲ ὂν ποὺ εἶναι ἄλλης οὐσίας ἀπὸ τὸν Πατέρα. Ἀλλὰ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πρέπει νὰ συναριθμῆται καὶ νὰ συνδοξάζεται μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ γιατὶ εἶναι τῆς αὐτῆς καὶ μόνης θεότητος καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας. Πατήρ, Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, τρία ἀλλὰ εἷς Θεός. Ἡ Ἁγία Τριὰς εἶναι «ἀδιαίρετος» καὶ ἡνωμένη, ὥστε λέγοντας Πατέρα νὰ ἐννοοῦμε καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Πνεῦμα μαζί, καθὼς καὶ τὸ ἀντίθετο, γιατὶ μία θεότης ὑπάρχει. Ὁ σάλος ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὶς διαμάχες αὐτές, ὅπου Αὐτοκράτορες καὶ κληρικοὶ καὶ μοναχοί, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ λαός, ἔλαβαν μέρος, εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο νὰ κατανοηθῇ σήμερα ἀπὸ ἡμᾶς. Περιγράφοντάς τις λίγο μεταγενέστερα ὁ Γρηγόριος ὁ Νύσσης παραστατικώτατα λέγει: «Ἐὰν περὶ ὀβολῶν ἐρωτήσῃς, ὅδε σοι περὶ γεννητοῦ καὶ ἀγεννήτου ἐφιλοσόφησεν. Ἐὰν περὶ τιμήματος ἄρτου πύθοιο, μείζων ὁ Πατὴρ ἀποκρίνεται καὶ ὁ Υἱὸς ὑποχείριος. Εἰ δὲ τὸ λουτρὸν ἐπιτήδειον ἐστὶν εἴποις, ὁ δὲ ἐξ οὐκ ὄντων τὸν Υἱὸν εἶναι διωρίσατο. Οὐκ οἶδα τί χρὴ τὸ κακὸν τοῦτο ὀνομάσαι, φρενίτην ἢ μανίαν ἤ τι τοιοῦτον κακὸν ἐπιδήμιον, ὃ τῶν λογισμῶν τὴν παραφορὰν ἐξεργάζεται». Κατὰ τοὺς ὀξύτατους τούτους θρησκευτικοὺς ἀγῶνας, μὲ τοὺς ὁποίους ἀνεμίχθησαν καὶ πολιτικὲς ἐπιδιώξεις, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος κατασυκοφαντεῖται, καταδιώκεται, ἐξυβρίζεται, ἐξορίζεται, ἡ ζωή του κάθε τόσο ἀπειλεῖται, ἀλλὰ δὲν δειλιᾷ οὔτε κάμπτεται εἰς τὸν ἀγῶνά του αὐτὸν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀπὸ τὰ 45 ἔτη τῆς ἐπισκοπικῆς του δράσεως τὰ 15 καὶ πλέον τὰ περνᾷ μέσα σὲ καταδρομὲς καὶ μακρινὲς ἐξορίες στὴν Trèves, στὴ Ρώμη, στὴν ἔρημο ἀπ' ὅπου ἐπανέρχεται ἐν μέσῳ ἀλαλαγμῶν τοῦ ποιμνίου του, ποὺ τὸν ὑποδέχεται μετὰ βαΐων καὶ κλάδων καὶ συγκινητικώτατες ἐκδηλώσεις τοῦ ἀπείρου πλήθους ποὺ ὡμοίαζε «πέλαγος οὐκ ὁρίζον τοῖς ὀφθαλμοῖς». Ἐξ ἴσου συγκινητικὲς εἶναι καὶ οἱ περιποιήσεις τῶν μοναχῶν τῆς Θηβαΐδος, ὅπου πολλὲς φορὲς κατέφυγε, κυβερνώντας ἀπὸ κεῖ τὸ Χριστεπώνυμό του ποίμνιο σὰν ὁ ἀόρατος ἐπίσκοπος τῆς Ἀλεξανδρείας. Παρὰ τοὺς ἀδιάκοπους αὐτοὺς διωγμοὺς ἀξιοθαύμαστη εἶναι ἡ δραστηριότητα ποὺ ἀνέπτυξε καθ' ὅλα τὰ ἔτη τοῦ ταραχώδους βίου του, διαρκῶς συγγράφοντας καὶ φροντίζοντας γιὰ τὰ πράγματα τῆς Ἐκκλησίας. Τὴ συγγραφικὴ του αὐτὴ δρᾶσι ὁ Μέγας Ἀθανάσιος τὴν ἤρχισε προτοῦ ἀκόμη ἀναφανῇ ἡ Ἀρειανὴ ἔρις, ὁπότε εἶχε γράψει τὸν «Λόγον κατὰ τῶν Ἑλλήνων», δηλαδὴ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ τὸν «Λόγον περὶ τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Λόγου καὶ τῆς διὰ τοῦ σώματος ἐπιφανείας αὐτοῦ».

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ὑπὸ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

35. (Συνέχεια)

Μὰ πρὶν ἀκόμα ἀκουστῆ ὁ στριγγὸς χάλκινος ἦχος, κραυγὴ μυριόστομη, σὰν βροντὴ ποὺ κυλᾶ ἀνάμεσα σὲ βαθειὲς χαράδρες κι' ἀντιλαλεῖ ἀπὸ πλαγιὰ σὲ πλαγιά, κι' ὅσο πάει μεγαλώνει, σηκώθηκε πρῶτα ἀπὸ τοὺς παλατιανοὺς κι' ὕστερα κεῖθε μεταδόθηκε στὶς ὄχτες τῆς Χρυσουπόλεως, τῆς Χαλκηδόνος, τοῦ Σκούταρι... Καὶ τούτη πάλι σκεπάστηκε ἀπ' ἄλλη δυνατώτερη, σύμμιχτη ἀπὸ χτύπους κουπιῶν καὶ τύμπανα καὶ κρόταλα καὶ πολεμικὰ συνθήματα... Τὰ καράβια.. τρεῖς χιλιάδες καράβια, ἀργὰ μεγαλόπρεπα κίνησαν τὴν ἴδια ὥρα κατὰ τὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ.

Ὁ στόλος τοῦ Νικηφόρου ἦταν βέβαια φοβερὸς γιὰ τὸν ὄγκο του, μὰ φοβερώτερος ἀκόμα γιὰ τὰ πολεμικὰ ὅπλα ποὺ εἶχε καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὸ ὑ γ ρ ὸ ν π ῦ ρ, τὸ περίφημο πιὰ ὑ γ ρ ὸ ν π ῦ ρ τῶν Βυζαντινῶν.

Κάθε χελάνδιο εἶχε μπροστὰ στὴν πρῶρα του ἕνα χάλκινο λιοντάρι, ἐπιχρυσωμένο ἢ καὶ ὁμοίωμα ἄλλου θεριοῦ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ σὰ νὰ βρυχιῶταν. Μονάχα νὰ τὸ βλέπῃς, λέει, καθὼς κοίταζε ἀγριεμένο κατὰ τὸ πέλαγο, ἕτοιμο, θαρρεῖς, νὰ χυθῇ, τρόμαζες.

Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θεριοῦ ἔβγαιναν οἱ σίφωνες, κάτι σωλῆνες ἀπὸ μέταλλο μακροὶ καὶ καμωμένοι μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ τοὺς γυρίζῃ εὔκολα κατὰ τὸ μέρος ποὺ ἤθελε. Ἡ ἄλλη τους ἄκρη, κάτω ἀπὸ τὴν κουβέρτα τοῦ καραβιοῦ, ἦτανε βυθισμένη μέσα σὲ μεγάλα κακάβια γεμᾶτα ἀπὸ ὑγρὸν πῦρ, ἕνα χημικὸ δηλητηριασμένο μῖγμα ἀπὸ πετρέλαιο καὶ νίτρο καὶ θειάφι.

Τὸ 940 οἱ Ρῶσοι μὲ τὸν Τσάρο κάμανε μεγάλη ἐκστρατεία κατὰ τῆς βασιλεύουσας. Ὅσοι λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς γλύτωσαν καὶ γύρισαν πίσω, νὰ τί διηγήθηκαν στοὺς δικούς των: «Οἱ Ἕλληνες ἔχουν μιὰ φωτιὰ ποὺ μοιάζει μὲ τὴν ἀστραπὴ τ' οὐρανοῦ. Τὴν ἔρριξαν ἀπάνω μας καὶ μᾶς ἔκαψαν. Γι' αὐτὸ δὲ μπορέσαμε νὰ τοὺς νικήσουμε». Κι' εἶχαν πάει μὲ δέκα χιλιάδες καράβια μικρά! Κι' ἦταν ὡπλισμένοι μὲ βαρειὲς περικεφαλαῖες καὶ θώρακες!... Κι' ὡς τόσο μόλις εἶδαν νὰ ξεχύνεται ἀπὸ τοὺς σ ί φ ω ν ε ς ἡ φοβερὴ λάμψη προτίμησαν νὰ πέσουν στὴ θάλασσα καὶ νὰ πνιγοῦν, παρὰ νὰ καοῦν ζωντανοί.

Ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλους τρόπους μεταχειρίζονταν τὸ ὑ γ ρ ὸ ν π ῦ ρ. Γέμιζαν λόγου χάριν ἀπ' αὐτὸ μεγάλες στάμνες πήλινες κι' ὕστερα μὲ κάτι μηχανὲς ποὺ ἦσαν σὰν σφεντόνες τὶς ἔρριχναν μέσα στὰ καράβια καὶ τὰ κάστρα.

Εἶχαν κι' ἕνα εἶδος χειροβομβίδες, «πυρφόρους σφαῖρες» ὅπως τὶς ἔλεγαν. Αὐτὲς ἦσαν πάλι μικρὰ πήλινα ἢ ἀπὸ γυαλὶ δοχεῖα, σὰν κουκουνάρια, ποὺ εἶχαν φυτίλι σὲ μιὰ μεριά. Ἄναβαν λοιπὸν τὸ φυτίλι κι' ὕστερα γρήγορα γρήγορα σφεντονοῦσαν μὲ τὸ χέρι τους τὴ σφαῖρα ποὺ ἔσπουσε μὲ φοβερὸ κρότο κι' ἔκανε μεγάλη καταστροφὴ ὅπου ἔπεφτε.

Δὲν ξέρουμε ἀπὸ τί ὑλικὰ ἀκριβῶς σκαρώνανε οἱ Βυζαντινοὶ αὐτὸ τὸ φοβερὸ ὑγρό. Ἦταν μυστικό· καὶ τόσο πολὺ φρόντιζαν νὰ μείνῃ γιὰ πάντα μυστικὸ ποὺ οἱ αὐτοκράτορες σὰν τελευταία παραγγελία ἀφίνανε στὸ διάδοχό τους εὐχὴ καὶ κατάρα νὰ μὴν μαρτυρήσῃ ποτὲ σὲ ξένο, ὅσο φίλος κι' ἂν εἶναι, τὸν τρόπο τῆς κατασκευῆς του. Ξέρουμε ὅμως ἀπὸ διάφορες περιγραφὲς τῶν χρονογράφων ὅτι εἶχε φοβερὰ ἀποτελέσματα καὶ μποροῦσε νὰ κάψῃ καὶ καράβια καὶ σπίτια κι' ὅ,τι συναντοῦσε μπροστά του... ἀκόμα πὼς καὶ στὸ νερὸ μέσα ἔκαιγε κι' ἔτρεχε, λέει, ἀπάνω στὰ κύματα, σὰ δαίμονας, καὶ κυνηγοῦσε κείνους ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ γλυτώσουν κολυμπώντας. Μπορεῖ βέβαια νὰ ὑπάρχουν ὑπερβολὲς στὶς περιγραφὲς αὐτές, τὸ βέβαιο ὅμως εἶναι πὼς οἱ Σαρακηνοί, μ' ὅλο ποὺ ἦσαν γενναῖοι καὶ δυνατοὶ πολέμαρχοι, τρόμαζαν φοβερὰ τὸ ὑ γ ρ ὸ ν π ῦ ρ καὶ σκέπαζαν τὶς μάσκες καὶ τὶς κουβέρτες τῶν καραβιῶν τους μὲ μετάλλινες πλάκες καὶ σώριαζαν ἀπάνω στὰ ξυλόκαστρα, στὶς γέφυρες, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα, τσουβάλια ἀπὸ ἄμμο γιατὶ φαίνεται μονάχα ὁ ἄμμος, ἂν τὸν ἔρριχνες ἀπάνω στὴ φλόγα, ἔφερνε κάποιο ἀποτέλεσμα.

Κάθε χελάνδιο εἶχε μπροστὰ ἕνα χάλκινο λιοντάρι.

Οἱ ναῦτες ἔρριχναν ἀκόμα διάφορα μίγματα χημικὰ ἀπάνω στοὺς ἐχτρούς, βρωμερὰ ἀέρια κι' ἄλλα ποὺ προκαλοῦσαν ἀσφυξία, δοχεῖα γεμᾶτα ἀπὸ λάδι ζεματιστὸ ἢ καὶ φαρμακερὰ ζῶα, φίδια, σκορπιοὺς κλπ.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, ὁ πατέρας τοῦ αὐτοκράτορα Ρωμανοῦ τοῦ Β΄, ἔχει ἀφήσει ἕνα βιβλίο «Περὶ βασιλείου τάξεως», ποὺ ἀναφέραμε καὶ ἄλλοτε. Ἐκεῖ μέσα ὑπάρχει κι' ἕνας κατάλογος τοῦ ὁπλισμοῦ ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἕνας δρόμωνας πολεμικὸς σὲ περίσταση ἐκστρατείας. Ἦταν λοιπὸν ὁ ἑξῆς: Ἑβδομῆντα θώρακες ἁλυσιδωτοί, δώδεκα ἄλλοι ἐλαφροὶ γιὰ τὸν πρωτοκάραβο, τὸν πλοίαρχο δηλαδὴ καὶ τοὺς σιφωνιστές, δέκα ἄλλοι συνηθισμένοι θώρακες, ὀγδόντα μετάλλινες περικεφαλαῖες καὶ δέκα ἀπὸ κεῖνες ποὺ σκέπαζαν ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο, ὀκτὼ ζεύγη μετάλλινα γάντια, ἑκατὸ σπαθιά, ἑβδομῆντα ἀσπίδες ἀπὸ πετσὶ καὶ τριάντα ἄλλες λυδικές, ὀγδόντα κοντοὶ μὲ μύτη σιδερένια μπροστὰ γιὰ νὰ τρυποῦν τὰ ἐχθρικὰ καράβια, εἴκοσι λογχοδρέπανα γιὰ νὰ ξεσκίζουν τὰ πανιὰ καὶ νὰ κόβουν τοὺς κάβους· ὕστερα δόρατα, δέκα χιλιάδες σαΐτες, δέκα χιλιάδες τρίβολοι, κάτι τριγωνικὲς πρόκες ποὺ σκορποῦσαν στοὺς δρόμους γιὰ νὰ πληγώνωνται τ' ἄλογα τῶν ἐχτρῶν, τέσσαρες ἁρπάγες μὲ ὅσες ἁλυσίδες χρειάζονταν κλπ.

Ἀπ' αὐτὰ μονάχα μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανένας τί ἔξοδα καὶ προετοιμασίες ἐχρειάζονταν γιὰ νὰ κινηθῇ ὁ αὐτοκρατορικὸς στόλος καὶ τί λογῆς δύναμη ἦταν.

Ἀνάμεσα στοὺς πιὸ σπουδαίους ἀξιωματικοὺς ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴν ἐκστρατεία οἱ χρονογράφοι ἀναφέρουν τοὺς στρατηγοὺς τῶν ναυτικῶν θεμάτων τῶν Κυβιρραιωτῶν καὶ τῆς Σάμου, καθὼς καὶ τὸν «Τουρμάρχη τῆς Πελοποννησιακῆς παραλίας» ποὺ εἶχε ἔρθει μὲ τέσσαρα χελάνδια. Τὴ διοίκηση ὁλόκληρου τοῦ στόλου εἶχε ὁ κλειδοῦχος Μιχαήλ, Μέγας Δρουγγάριος, σὰ νὰ ποῦμε ἀντιναύαρχος. Κάτω ἀπὸ τοῦτον ἦσαν οἱ κόμητες ποὺ ὁ καθένας εἶχε στὴ διαταγή του τέσσερα ἢ πέντε καράβια. Ὕστερα κάθε δρόμωνας πάλι ἢ χελάνδιο εἶχε ἕνα δρουγγάριο καὶ ὁλόκληρο ἐπιτελεῖο ἀπὸ ἀξιωματικοὺς μὲ παράξενα ὀνόματα, πρωτοκάραβος, ὑποδρουγγάριος, δρουγγαροκόμις κλπ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΗΡΩΑΣ - ΠΟΙΗΤΗΣ
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΜΑΒΙΛΗ ΣΤΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΒΟΥΝΑ

Ὁ πιὸ ἀληθινός, ὁ πιὸ γνήσιος πνευματικὸς ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ταυτίζει τὸ πνεῦμα του μὲ τὶς πράξεις του, ποὺ συνδυάζει ἁρμονικὰ τὶς σκέψεις του μὲ τὴ ζωή του, ποὺ ἐπεκτείνει καὶ πραγματοποιεῖ τὸν ἐσωτερικό του κόσμο στὴ γύρω του ζωή. Πρὶν νὰ συλλάβῃ τὶς ὑπέροχες ἐμπνεύσεις του ὁ Αἰσχύλος καὶ νὰ τὶς ἐκφράσῃ μὲ τὴν ἄφθαστη τέχνη του, εἶχε ζήσει ὁ ἴδιος τὴ μεγάλη μάχη τοῦ Μαραθῶνος. Ὁ Βύρων δὲν ὕμνησε ἁπλῶς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἀγῶνα της· ἀγωνίστηκε κι' ὁ ἴδιος γι' αὐτὴν καὶ τῆς ἐπρόσφερε ὅλες τὶς δυνάμεις του, ὅλην τὴν ὕπαρξίν του καὶ στὸ τέλος καὶ τὴν ἴδια τὴ ζωή του.

Τέτοιος ὑπῆρξε καὶ ὁ ποιητὴς Μαβίλης. Ὁλόκληρη ἡ ζωή του ἦταν μιὰ διαρκὴς καὶ ζωντανὴ ἐπικύρωσι τῆς ἐμπνεύσεώς του. Ἡ πατριωτικὴ του μοῦσα ἀνταποκρινόταν ἀπόλυτα πρὸς τὴν πατριωτική του δρᾶσι. Τὸ ἐθνικὸ τραγούδι, ποὺ ἀνέβλυζε ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ ψυχή του, ἀνέβλυζε συγχρόνως ἀπὸ ὁλόκληρη τὴ ζωή του, ὥσπου στὸ τέλος χαράχτηκε ἀνεξάλειπτα πάνω στὸν ἡρωϊκό του τάφο.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, αὐτὲς τὶς ἱερὲς μέρες ποὺ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἔθνους εἶναι βαθύτατα κι' ὁλοκληρωτικὰ προσηλωμένη πρὸς τὰ ἴδια ἐκεῖνα τιμημένα μέρη, ὅπου, μέσα στὸ ἄφθονο Ἑλληνικὸ αἷμα ποὺ τὰ ἔχει καθαγιάσει, ἔχει χυθῆ καὶ τὸ αἷμα τοῦ Μαβίλη, ἡ σκέψι μας κι' ἡ ψυχή μας στρέφεται ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν ἥρωα ποιητή, ποὺ ἀφοῦ ἐτραγούδησε τὴν Πατρίδα, ἀγωνίσθηκε συγχρόνως γι' αὐτήν, στὴν Κρήτη καὶ στὴν Ἤπειρο, κι' ἔπεσε στὸ τέλος ἡρωϊκώτατα στὸ Δρίσκο, στὶς 29 Νοεμβρίου τοῦ 1912.

Δὲν ξεχνοῦμε βέβαια τὸν λεπτὸ καὶ τρυφερὸ ποιητή, ποὺ ἐλάξευσε μὲ τὸ εὐγενικό του αἴσθημα καὶ τὴν ξεχωριστή του τέχνη τὰ ὡραῖα σονέττα του· δὲν ξεχνοῦμε τὴν περίφημη «Λήθη», τὴν «Ἐληά», τὴν «Καλλιπάτειρα» καὶ τόσα ἄλλα. Ἀλλὰ θυμώμαστε ξεχωριστὰ τοὺς θερμοὺς καὶ πάλλοντας ἐκείνους ὕμνους, ποὺ ἀφιέρωσε στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴν ὡραία Κέρκυρα, ὅπως εἶναι τὰ σονέττα «Κέρκυρα», «Ἀνεμόμυλοι», «Καρδάκι», «Παλιοκαστρίτσα» καὶ ἄλλα, καθὼς καὶ στὴν ἡρωϊκὴ Κρήτη μὲ τὸ ὁμώνυμο σονέττο, ποὺ ἀποπνέουν ὅλα τὸ ὑπέροχο αἴσθημα τῆς ἀγάπης τῆς Πατρίδος. Κι' ἀξίζει νὰ παραθέσουμε ἐδῶ τὸ ποίημα μὲ τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὴ βαθειὰ νοσταλγία του πρὸς τὴν ὡραία γενέτειρά του, τὴν Κέρκυρα:

«Πάλε ξυπνάει τῆς ἄνοιξης τ' ἀγέρι
στὴν πλάσι μυστικῆς ἀγάπης γλύκα.
Σὰ νύφη ἡ γῆ, πῶχει ἄμετρα ἄνθη προῖκα,
λάμπει ἐνῷ σβυέται τῆς αὐγῆς τὸ ἀστέρι.

Πεταλοῦδες πετοῦν ταῖρι μὲ ταῖρι,
ἐδῶ βουΐζει μέλισσα, ἐκεῖ σφήκα,
τὴ φύσι στὴν καλή της ὥρα εὑρῆκα,
λαχταρίζει ἡ ζωὴ σ' ὅλα τὰ μέρη.

Κάθε μοσχοβολιὰ καὶ κάθε χρῶμα,
κάθε πουλιοῦ κελάδημα ξυπνάει
πόθο στὰ φυλλοκάρδια μου κι' ἐλπίδα.

Νά σοῦ ξαναφιλήσω τ' ἁγνὸ χῶμα,
νὰ ξαναδῶ καὶ τὸ δικό σου Μάη,
ὁμορφή μου, καλή, γλυκειὰ πατρίδα!»

Δὲν τὰ ξεχνοῦμε λοιπὸν ὅλα αὐτά, ποὺ δείχνουν τὸν πατριώτη ποιητή, ὁ ὁποῖος, πρὶν ἀπὸ ἑξῆντα σχεδὸν χρόνια, ἀπευθυνόταν στὴ ναρκωμένη καὶ πεσμένη τότε Πατρίδα καὶ τὶς ἔλεγε:

«Πατρίδα μας, σηκώσου! Ἂς λάμψῃ πάλι
στὸν αἰθέρα ψηλά, τὸ μέτωπό σου ἂς προ-
[βάλῃ!»

Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλα θυμόμαστε σήμερα τὸν ἀληθινό, τὸν ἁγνὸ Πατριώτη, ποὺ σφράγισε μὲ τὸν ἀγῶνα του καὶ μὲ τὸ αἷμα του, τὸ ἔργο του.

Ὅταν τὸ 1896 ἡ ἡρωϊκὴ Κρήτη ἐπαναστάτησε καὶ πάλι, ὁ Μαβίλης, σχηματίζοντας μ' ἄλλους φίλους του ἀνταρτικὸ σῶμα, πῆγε στὴν ἐπαναστατημένη μεγαλόνησο καὶ πολέμησε γιὰ τὴν ἐλευθερία της. Καὶ τὸ 1897, μὲ τὸ ἴδιο ἀνταρτικὸ σῶμα, πέρασε στὴν πολύπαθη καὶ δοξασμένη Ἤπειρο καὶ

Λ. Μαβίλης

πολέμησε γενναιότατα κι' ἐκεῖ, ὅπου καὶ πληγώθηκε στὸ χέρι. Ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς ὁ ποιητὴς εἶχε ἐμπνευσθῆ μερικὰ ἀπὸ τὰ ὡραιότερά του ποιήματα, ποὺ δείχνουν θαυμάσια τὸ μεγάλο πατριωτικὸ φρόνημά του.

Ἰδοὺ πῶς φαντάζεται στὸ ποίημά του «Κρήτη» νὰ μιλᾷ ἡ ἡρωϊκὴ μεγαλόνησος πρὸς προμάχους.

«Σὰν τὸ γάλα τῆς αἶγας Ἀμαλθείας
θρέψει θεοὺς καὶ τὸ φιλί μου ἐμένα.
Ἐλᾶτε νὰ χαρῆτε μέσ' στῆς θείας
ἀγκαλιᾶς μου τὸ σφίξιμο ἑνωμένα,
πρόσφυγες τῆς ζωῆς, δῶρα ἅγια τρία:
θάνατο, ἀθανασία κι' ἐλευθερία!»

Καὶ νὰ ἔπειτα πῶς τραγουδᾶ τὴ λεβεντιὰ τῶν συμπολεμιστῶν του στὸ ποίημά του «Exelsior»:

«Καὶ τὸ περνοῦν οἱ βλάμηδες λεβέντες
τὸ ἀτέλειωτο φαράγγι, ὅλο χαλίκι,
μονοσκοίνι, μὲ γέλια καὶ κουβέντες
Μὰ ἔχουν ποδάρια καὶ καρδιὲς τσελίκι·
μὰ τοὺς περσεύει ὁ πόθος τοῦ θανάτου
μὲ τ' ἁγιασμένα δαφνοστέφανά του!»

Καὶ ὅταν ὁ φίλος του καὶ συναγωνιστής του Ἄγγλος Χάρρις, ποὺ ἀνῆκε κι' αὐτὸς στὸ ἴδιο ἀνταρτικὸ σῶμα, σκοτώθηκε στὴν Ἤπειρο, στὴ μάχη τῶν Πέντε Πηγαδιῶν, ὁ Μαβίλης τοῦ ἀφιέρωσε τὸ ἀκόλουθο ὡραιότατο ποίημα:

«Χερουβικῆς χαρᾶς χρυσὸς αἰθέρας
σ' ἐφλόγισε πατῶντας τῆς Ἠπείρου τὸ χῶμα.
Καὶ σὲ λόγου σου τότε ἔκαμες τάμα
νὰ φτάσῃς ὅπου αὐτὸς μόνος ξαμώνει
ποῦναι ποιητὴς καὶ μάρτυρας ἀντάμα.
Τοῦ Ἀπόλλωνα ὄχι ἡ χάρι, ἡ δόξα μόνη
σοῦλειπε τοῦ θανάτου — κι' ἕνα βόλι
σ' ἔστειλε ἥρωα στὸ ἠλύσιο περιβόλι!»

Προφητικοὶ ἀληθινὰ στίχοι, μέσα στοὺς ὁποίους ὁ ποιητὴς ὡραματίσθηκε τὸ ἴδιο ἡρωϊκό του τέλος!

Τὰ χρόνια ποὺ ἀκολούθησαν ὁ ποιητὴς τὰ πέρασε στὴν Κέρκυρα μὲ τὶς ἀγαπημένες του μελέτες. Καὶ στὰ 1910 ἐβγῆκε βουλευτὴς κι' ἔκαμε στὴν τότε Ἀναθεωρητικὴ Βουλὴ μιὰν ὑπέροχη καὶ μνημειώδη ἀγόρευσι ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς γλώσσης, ποὺ εἶχε τέτοια ἐπιτυχία, ὥστε, ἐνῷ ἄρχισε μέσα σὲ θορύβους καὶ ἀποδοκιμασίες, κατέληξε μὲ θερμότατα χειροκροτήματα ἀπὸ φίλους κι' ἐχθρούς!

Τέλος, στὰ 1912, ὅταν ἐξέσπασε ὁ Βαλκανικὸς πόλεμος, ὁ Μαβίλης, ἂν καὶ ἦταν τότε 52 χρόνων, φορεῖ καὶ πάλι τὴ στολὴ τοῦ πολεμιστῆ καὶ μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι καὶ τὸ τραγούδι στὸ στόμα πηγαίνει ξανὰ στὴν Ἤπειρο καὶ πολεμᾶ γενναιότατα γιὰ τὴν ἐλευθερία της. Ἔξω ἀπὸ τὰ Γιάννενα, στὸ λόφο τοῦ Δρίσκου, σὲ μιὰν ἄνιση, μὰ ἡρωϊκώτατη μάχη, ἐνῷ ὁ Μαβίλης, διοικῶντας τὸν λόχο του, προχωροῦσε μαζὶ μὲ τοὺς συμπολεμιστές του στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου κι' ἐπολεμοῦσε ὄρθιος, μιὰ ἐχθρικὴ σφαῖρα τὸν πλήγωσε στὸ πρόσωπο. Μὲ μεγάλη δυσκολία τὸν ἔπεισαν οἱ συμπολεμισταί του νὰ παραδώσῃ τὴ διοίκησι τοῦ λόχου σ' ἄλλον ἀξιωματικὸ καὶ νὰ πάῃ στὸ πρόχειρο χειρουργεῖο, γιὰ νὰ δέσῃ τὴν πληγή του. Ἐνῷ ὅμως τὸν μετέφεραν, ὁ Μαβίλης ἐγύρισε νὰ ἰδῇ τὸν λόχο του ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μάχεται καὶ μιὰ δεύτερη σφαῖρα τὸν χτύπησε στὸ στόμα καὶ τοῦ τρύπησε τὸν αὐχένα, δίδοντάς του τὸν ἡρωϊκὸ καὶ δοξασμένο θάνατο.

Κι' ἀλήθεια:

«Τοῦ Ἀπόλλωνα ὄχι ἡ χάρι, ἡ δόξα μόνη
τοὔλειπε τοῦ θανάτου — κι' ἕνα βόλι
τὸν ἔστειλε ἥρωα στὸ ἠλύσιο περιβόλι!»

Αὐτὸν τὸν ἥρωα - ποιητὴ θυμώμαστε ἰδιαιτέρως αὐτὲς τὶς μεγάλες ἐθνικὲς ἡμέρες, ποὺ πάνω στὰ ἴδια ἐκεῖνα ἱερὰ ἐδάφη οἱ ἡρωϊκοὶ στρατιῶται μας γράφουν νέες ὑπέροχες καὶ λαμπρὲς σελίδες στὴν ἱστορία μας καὶ πραγματοποιοῦν τὰ μεγάλα πεπρωμένα τῆς φυλῆς μας.

«Πατρίδα μας, σηκώσου! Ἂς λάμψῃ πάλι
στὸν αἰθέρα ψηλά, τὸ μέτωπό σου ἂς προ-
[βάλῃ!»

Ὕστερα ἀπὸ ἑξῆντα χρόνια, ἀφ' ὅτου ὁ ποιητὴς ἐτόνισε αὐτὴν τὴν εὐχή, ἡ Πατρίδα μας, ξαναγεννημένη, ἀναδημιουργημένη ψυχικὰ καὶ ὑλικά, ἑνωμένη σ' ἕνα σῶμα, σὲ μιὰ σκέψι καὶ μιὰ ψυχή, ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα καὶ ἱερώτερα ἐθνικὰ ἰδανικά, ἔχει ἤδη σηκωθῆ κι' ἔχει προβάλει ψηλὰ τὸ ἱερό της μέτωπο! Κι' ὅλη ἡ χώρα, ὅλος ὁ κόσμος, ὅλη ἡ πλάσι γεμίζει καὶ φωτίζεται κι' ὀμορφαίνει ἀπὸ τὴ θεία της λάμψι!

Μελ. Νικ.

1

7

8

1) Μία τελευταία φωτογραφία
τὴν κήρυξιν τοῦ Ἑλληνοϊταλ
νήτης συνομιλῶν μετὰ τοῦ Ἀ
λείου Στρατηγοῦ Παπάγου.
νει ἀναφορὰ μετὰ τὴν ἐκδί
Σμηνῖται ἐκτελοῦντες ὑπηρε
μας. 5) Ἕνα σμῆνος ἀεροπ
γιὰ νὰ κατατροπώσῃ τὸν ἐχθ
Σακελλαρίου. 7) Ὁ ἀτρόμητ
γιαννης. 8) Ἕνα ἀπὸ τὰ χαλ
ούμενο μετὰ τὸν βομβαρδι

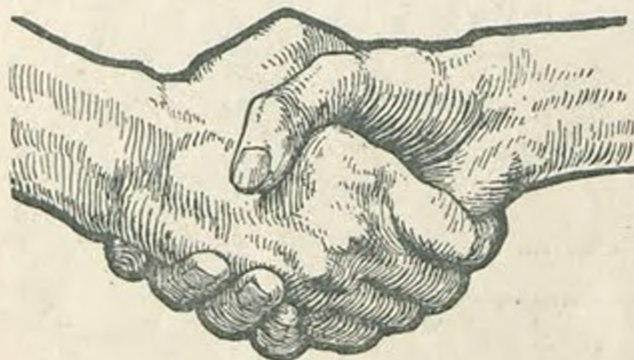

ϰ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως μετὰ
ικοῦ πολέμου. 2) Ὁ Κυβερ-
Ἀρχηγοῦ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτε-
3) Ὁμὰς ἀεροπόρων μας δί-
ωξιν Ἰταλικοῦ σμήνους. 4)
σίαν εἰς ἓν τῶν ἀεροδρομίων
πλάνων μας πρὶν ἀπογειωθῆ
ρό. 6) Ὁ ἡρωϊκὸς σμηναγὸς
ος Ἴκαρος σμηναγὸς Κουζί-
λύβδινα πουλιά μας προσγει-
σμὸν ἐχθρικῶν φαλάγγων.

«Ὡς βλέπετε εἴμεθα σύμφωνοι, ἀπολύτως σύμφωνοι, λαὸς τελείως μονοιασμένος, λαὸς τελείως ἡνωμένος... Αὐτὸ τὸ θέαμα εἶναι τόσον παρήγορον διὰ τὴν ψυχήν, διότι δίδει τὴν ἐντύπωσιν τῆς δυνάμεως τοῦ Ἔθνους».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Οἱ Φαλαγγίτισσες

✳ ΧΕΡΙ ΜΕ ΧΕΡΙ ✳

Νέο κορίτσι,
Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Δὲν εἶναι ὧρες, δὲν εἶναι μέρες ποὺ γνωριζόμαστε. Εἶναι μῆνες καὶ χρόνια, ποὺ συχνάζομε ἐδῶ κάθε Σάββατο, ποὺ μιλοῦμε, ποὺ συζητοῦμε γιὰ ὅ,τι μᾶς ἀφορᾶ καὶ γιὰ ὅ,τι μᾶς συγκινεῖ. Ἐδῶ γνωρίσαμε φαρδιὰ-πλατιὰ ὅλη τὴ σημερινή μας πατρίδα, ἐδῶ ἀνοίξαμε τὴν καρδιά μας καὶ ἀνακοινώσαμε ὅλες τὶς λαχτάρες μας, ἐδῶ συζητήσαμε κάθε δυνατότητα τῆς μορφώσεως καὶ προαγωγῆς μας, ἐδῶ νοιώσαμε βαθιὰ ὅλες τὶς πράξεις τὶς γεμᾶτες ἀγάπη καὶ στοργὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, ἐδῶ τώρα πρόκειται νὰ προσφέρουμε ὅλη μας τὴν ψυχικὴ δύναμι γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀγαπημένης μας χώρας, τῆς πανέμορφης Ἑλλάδας. Τώρα μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ δείξουμε καὶ μεῖς οἱ Ἑλληνίδες πῶς εἴμαστε ἐκεῖνες ποὺ ὕμνησαν τὰ τραγούδια καὶ ἱστόρησαν οἱ αἰῶνες. Γιατὶ πιὰ γυναῖκα πάνω στὴ γῆ μπορεῖ νὰ καυχηθῇ ὅτι ἀνήκει σὲ λαὸ ποὺ ἔχει πολιτισμὸ καὶ ἱστορία τριῶν χιλιετηρίδων; Ποιὰ ψυχικὴ λαϊκὴ ὀντότητα μπόρεσε νὰ μείνῃ ὀρθὴ κι' ἀκατάλυτη ἐπὶ τριάκοντα ὁλοκλήρους αἰῶνας; Καὶ μάλιστα μὲ μιὰ δυνατὴ συνέχεια ἀνάμεσα σὲ εὐτυχισμένα ἢ δίσεκτα χρόνια;

Καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς λαὸς στὴν ἱστορία γιὰ τὴν ἀντοχή του. Πέρασε δυσκολίες, δοκίμασε βάσανα, ὑπέφερε σκλαβιές. Ὅμως ἄλλο τόσο εἶχε μέρες μεγαλείου, ἤπιε χαρές, εἶδε δόξες, ἔσπασε ἁλυσίδες, κατετρόπωσε ἐπιδρομεῖς, γιόρτασε νῖκες, πολέμησε γιὰ τὸ χῶμα του μὲ μιὰ αὐταπάρνησι καὶ μὲ μιὰ αὐτοθυσία ποὺ δὲν ἀναφέρει καμμιὰ ἱστορία κανενὸς λαοῦ. Ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ μεγάλα καὶ τὰ τρανὰ ἄφηναν τὰ σημάδια τους παραστατικὰ καὶ φυσικά, ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα, ὁλόκληρη ἡ πεντάμορφη αὐτὴ γωνιὰ τῆς Γῆς θὰ ἦτανε γεμάτη ἀπὸ σύμβολα καὶ τρόπαια ἀναμνηστικὰ τῶν ἡρωϊκῶν τῶν παιδιῶν της ἐνεργειῶν. Δάση τὰ νικητήρια σύμβολα καὶ πλῆθος τὰ ἀναμνηστικὰ σημεῖα. Ἂν ὁ καταλυτὴς χρόνος φθείρῃ τὶς στῆλες καὶ τὰ μάρμαρα, δὲν μπόρεσε νὰ ἐγγίσῃ μέσα στὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ τὴ φυλετικὴ ὀντότητα μὲ τὴν ὑπέρλαμπρη καὶ ὑπερδυνατὴ ἀγάπη πρὸς τὸ ἑλληνικὸ χῶμα καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ αὐτὰ εἶναι δύο ἔννοιες διαφορετικὲς στὴν οὐσία, ὅμως πάντα ἑνωμένες καὶ πάντα ἀλληλέγγυες μέσα στὴ διαφορά τους. Τὸ ἑλληνικὸ χῶμα ποὺ μᾶς τρέφει, ποὺ ἔπιε τὸ αἷμα τῶν προγόνων μας ὅταν ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ τὸ κρατήσουν ἐλεύθερο, ἀφοῦ πρωτήτερα ρούφηξε τὰ δάκρυα τῶν σκλάβων ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ μείνουν σκλάβοι. Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίδα, αὐτὴ ἡ ἄϋλη μεταφυσικὴ ἔννοια, ποὺ στάθηκε πάντα ὀρθὴ ἔστω κι' ἂν τὸ μανδύα της εἶχανε ξεσκίσει ἐπίβουλοι ἐπιδρομεῖς, ἔστω κι' ἂν ἀπὸ τὶς πάμπολλες πληγές της ἔτρεχε ἄλικο τὸ αἷμα. Στριμωγμένη μέσα στὴν ψυχή μας αὐτὴ ἡ μεταφυσικὴ ἔννοια στὰ χρόνια τῆς δουλείας — ἐννοῶ μόνο τῆς ἐδαφικῆς δουλείας, γιατὶ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες δὲν σκλαβωθήκαμε στἀλήθεια ποτὲ — ἄνοιξε τὰ φτερά της καὶ ταξίδευε σ' ἄλλες ἐπικράτειες καὶ σ' ἄλλες χῶρες μεταδίδοντας τοῦ πολιτισμοῦ τὸ φῶς, τῆς Ἑλλάδος τὴ δόξα. Νικοῦσε παντοῦ μὲ τὸ πνεῦμα. Μετέφραζε τὴ δυναμικότητα τῆς Φυλῆς σὲ πολιτιστικὴ λάμψι. Ἔφερνε πάνω στὰ ματωμένα φτερά της τὴ λήκυθο τοῦ ἀνίκητου θριάμβου της. Πολλοὶ λαοὶ τὴ δέχτηκαν εὐλαβικὰ καὶ ὑψώθηκαν καὶ μεγάλωσαν καὶ δοξάστηκαν μὲ τὴν ἅγια αὐτὴ μετάδοσι. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ κάνει καὶ σήμερα τὴν Ἑλλάδα κοσμοκράτειρα στὸ πνεῦμα. Ἂς λένε ὅ,τι θέλουν κι' ἂς γράφουν ὅ,τι τοὺς κατέβῃ οἱ σοφοὶ καὶ οἱ δοκησίσοφοι τοῦ κόσμου. Ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς εἶναι ἡ αἰωνία Ἑλλάς, ἀμίαντη καὶ ἄσπιλη ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων φτασμένη ὡς ἐμᾶς.

Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ ἐπίβουλος κατακτητής, γείτονας καὶ εὐεργετηθεὶς ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα, δὲν ἔχει καθόλου γνῶσι τῆς ἱστορίας μας. Πῆρε στ' ἀφρόντιστα τὸ ζήτημα ὁ Ἰταλός. Λογάριασε μὲ μιὰν Ἑλλάδα ὡς μία γεωγραφικὴ ἔκτασι, ὡς μία χωρικὴ μονάδα καὶ ξεκίνησε νὰ τὴν πάρῃ γιατὶ βοηθοῦσε τοὺς σκοπούς του.

Ἀγαπητές μου φίλες,

Σκύψετε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς σας, ἐσεῖς μητέρες, ἀδελφές, γυναῖκες κι' ἀρραβωνιαστικὲς καὶ θὰ δῆτε πόσο ἄσκοπα καὶ ἀσυλλόγιστα ἐνήργησε ὁ ἐπιδρομεύς. Βασίστηκε πάνω στὰ μηχανικά του μέσα καὶ ξεκίνησε νὰ στραγγαλίσῃ ἕναν ἀνώτερο λαό. Δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψι του ὅτι μέσα στὴν κάθε ἑλληνικὴ ψυχὴ ὑπάρχουν καὶ ζοῦνε καὶ ξεπετιοῦνται σὲ κάθε στιγμὴ πάνοπλοι κι' ἀνίλεοι ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ διετήρησαν ἐπὶ τριάντα καὶ πλέον αἰῶνας τὴν Ἑλλάδα, δηλαδὴ τὴν λαμπρὴ αὐτὴ ἔννοια τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος ἀκεραία καὶ νικήτρια.

Ἀληθινὰ δὲν ξέρει ὁ κακὸς αὐτὸς γείτονας τὴν ἱστορία μας. Ἐμεῖς ὅμως οἱ νέοι Ἕλληνες τώρα καὶ μιὰ ἑβδομάδα ἀρχίσαμε μὲ πολλὴ ἔντασι νὰ τοῦ δίνουμε μαθήματα. Ὁ στρατός μας στὸ μέτωπο, ὁ λαός μας στὶς πόλεις, τὸ παιδί, ἡ γυναῖκα, ὁ γέροντας, τὸ κορίτσι, ὅλοι καὶ ὅλες, τοῦ δείχνουμε πὼς σφαλεροὶ ἤτανε οἱ ὑπολογισμοί του. Τοῦ δείχνουμε ὅτι δὲν φοβώμαστε νὰ τὸν κοιτάξουμε στὰ μάτια μὲ περιφρόνησι γιὰ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει. Νὰ τοῦ φανερώσουμε ὅτι νοιώθουμε τὸ χέρι μας σφιγμένο ἀπὸ κεῖνες τὶς δυνατὲς ψυχὲς ποὺ ἀγωνίστηκαν καὶ νίκησαν καὶ μετέβαλαν τὸ ἀνθρώπινο θάρρος σὲ θρῦλο. Ὅλες βρίσκονται μέσα μας. Ἔτσι ἂς μὴν παραξενεύεται ἂν ἕνας δικός μας ἀγωνίζεται γιὰ χίλιους. Τὸ χέρι του τὸ ὁδηγοῦν οἱ χίλιοι ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ἐκλεκτοί. Ἕνα ἀκόμα δὲ λογάριασε καλά.

Τὴ ψυχικὴ ὑπερουσία τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, τὴ σφιχτή του ἑνότητα μὲ τὴν ἀκολουθία του, τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ του σ' Αὐτόν, τὴ δύναμί του, τὴν πειθώ του, τὴν φροντίδα του καὶ τέλος τὸ ἑνιαῖο τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ποὺ σφυρηλάτησε Ἐκεῖνος χωρὶς ρήγματα γιὰ νὰ μὴ σπάζῃ ἀπὸ κάθε ἐπιβουλὴ καὶ νὰ μὴν φθείρεται ἀπὸ κάθε ἐπιδρομή. Δὲν λογάριασε πὼς μέσα Του ζῇ ἕνας Λεωνίδας, ἕνας Θεμιστοκλῆς, ἕνας Παλαιολόγος. Καὶ πὼς μαζί του βαδίζουμε χέρι μὲ χέρι.

Σ. Καρ.

Παιδαγωγικὲς ἐπίκαιρες συμβουλὲς

Ἂν στὶς ἥσυχες καὶ εἰρηνικὲς μέρες πρέπῃ νὰ φροντίζουμε τόσο πολὺ γιὰ τὴν ψυχικὴ κατάστασι τῶν παιδιῶν μας, φαντάζεσθε πόσο ὀφείλουμε νὰ τὰ προσέχουμε σὲ ὧρες κρίσιμες καὶ σὲ στιγμὲς ἐκνευριστικές. Πῶς ὅμως θὰ μεταχειρισθοῦμε τὰ παιδιά μας ὅπως πρέπει ὅταν ἠμεῖς οἱ ἴδιες δὲν μποροῦμε νὰ κυριαρχήσουμε τῶν νεύρων μας καὶ νὰ καταστείλουμε

τὸν ἀνόητο κάποτε φόβο μας; Τώρα ποὺ ξάπλωσε τὰ ἀπαίσια φτερά του καὶ στὴ χώρα μας ὁ πόλεμος, τώρα πρέπει νὰ ἀσκήσουμε τὸν ἑαυτό μας στὴν ψυχραιμία γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ τὴ διοχετεύσουμε καὶ στὰ παιδιά μας. Αὐτὰ ἔχουν μεγάλη ἀνάγκη τοῦ παραδείγματός μας. Τίποτε δὲν τὰ καθησυχάζει τόσο καὶ δὲν τὰ ἠρεμεῖ ὅσο ἕνας λόγος τῆς μητέρας. Ὅταν τὴν βλέπουν νὰ περνᾷ κάθε στιγμὴ μὲ θάρρος, τότε κι' αὐτὰ ἀναπτύσσουν ὅλη τὴ γενναιότητα ποὺ κρύβεται ἀληθινὰ μέσα σὲ κάθε παιδικὴ ψυχή. Γιατὶ κανένα παιδὶ δὲν γεννιέται δειλό. Γίνεται δειλὸ ἀπὸ τὴν κακὴ μεταχείρισι τῶν γύρω του.

Ὁ Γιαννάκης εἶναι ἕνα παιδὶ λίγο νευρικὸ καὶ εὐαίσθητο. Στὸν πρῶτο συναγερμὸ τρόμαξε μὲ τὶς σειρῆνες καὶ χλώμιασε. Κοίταξε στὰ μάτια τὴ μητέρα του. Κάτι περίμενε ἀπ' αὐτή! Μιὰ παρηγοριά, ἕνα θάρρος! Αὐτὴ ὅμως ἄρχισε νὰ χτυπιέται ὑστερικὰ καὶ νὰ φωνάζῃ. Ὁ Γιαννάκης κέρωσε.

Στὸ δεύτερο συναγερμὸ σκεπάστηκε κατακέφαλα μὲ τὸ πάπλωμα καὶ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ πάῃ στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ. Τὸν τραβοῦσαν σκαιὰ καὶ μὲ τὸ ζόρι, μάλιστα βρίζοντάς τον γιὰ τὴν παράλογη ἐπιμονή του. Κι' ὅμως δὲν ἔφταιγε ὁ Γιαννάκης γι' αὐτό. Ἔφταιγε ἡ μητέρα του, ποὺ δὲν μπόρεσε ὡς μητέρα καὶ προστάτισσα τοῦ μικροῦ ἐκείνου πλάσματος νὰ φυτέψῃ μέσα στὴν καρδιά του τὴν ἐμπιστοσύνη. Σκεπασμένος ὁ Γιαννάκης μὲ τὸ πάπλωμα νόμιζε πὼς μποροῦσε καλύτερα νὰ προφυλαχθῇ μόνος του. Στὴ μητέρα του δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἐμπιστοσύνη. Ἂς προσέχουμε τώρα στὶς κρίσιμες ὧρες τὰ παιδιά μας. Ἂς ἔχουμε ψυχραιμία καὶ θάρρος γιὰ μᾶς καὶ γι' αὐτά. Εἶναι ἀνάγκη.

Γιὰ τοὺς στρατιῶτες μας

Ὅλη μας ἡ σκέψι, ὅλη μας ἡ καρδιὰ πρέπει σήμερα νὰ εἶναι στραμμένη στοὺς ἥρωάς μας, σ' ἐκείνους ποὺ τάχθηκαν Ἀκρίτες καὶ φρουροὶ νὰ φυλάξουν τὴν ἀκεραιότητα τῆς Χώρας μας, τὴν τιμή μας τὴν ἐθνικὴ καὶ πρὸ πάντων τὴν ἐλευθερία μας. Κάθε ὥρα ποὺ θὰ μᾶς μείνῃ ἐλεύθερη πρέπει νὰ τὴν διαθέτουμε γι' αὐτούς. Καὶ μᾶς δίδεται πραγματικὰ ἡ εὐκαιρία νὰ δείξουμε πὼς καὶ μεῖς ὅλες, μικρὲς καὶ μεγάλες θέλουμε νὰ πάρουμε μέρος στὴν μεγάλη ἱεροτελεστία ποὺ λέγεται ἀγῶνας γιὰ τὴν Πατρίδα. Πάντα σὲ κάθε ἐποχὴ ἡ Ἑλληνίδα γυναῖκα φάνηκε ἀντάξια τῶν παραδόσεών της. Στὴν ἀρχαιότητα, στὸ Βυζάντιο, στὸ 21. Καὶ τώρα; Ἀκόμα πιὸ πολύ.

Ἀκούσατε καὶ διαβάσατε τὴν ἔκκλησι τῆς πριγκιπίσσης μας Φρειδερίκης γιὰ τὴν φανέλλα τοῦ στρατιώτη. Ἀρχίστε λοιπὸν ὅλες σας τὴ δουλειά. Ἀφῆστε κατὰ μέρος ὅλα σας τὰ κεντηματάκια, ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν στὶς συντροφιὲς καὶ στὰ νυχτέρια, καὶ πιάστε τὴ φανέλλα, τὸ σάλι καὶ τὴν κάλτσα τοῦ στρατιώτη μας.

Ὅ,τι καὶ νὰ πιάσετε στὰ χέρια σας θὰ γίνῃ κάτι καλό, κάτι θερμὸ γιὰ τὸν στρατιώτη μας. Ἀναπτύξατε ὅλη σας τὴ μητρικὴ στοργή, ὅλη σας τὴν γυναίκεια ἀγάπη γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτή.

Νά! Σήμερα σᾶς παραθέτουμε μιὰ εἰκόνα ποὺ δείχνει πόσο εὔκολα καὶ μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ σύντομα ἕνα ὑφαντὸ σάλι. Μπορεῖ μάλιστα νὰ γίνῃ ὄχι μονάχα πρακτικό, ἀλλὰ καὶ ὡραῖο. Μπορεῖ νὰ χαροποιήσῃ τὸν ἥρωά μας, ποὺ θὰ τοῦ πέσῃ ὁ κλῆρος νὰ τὸ φορέσῃ.

Περνοῦμε πρῶτα τὰ στημόνια, ὅπως βλέπετε, σ' ἕνα τελλάρο μὲ χρωματιστὲς κλωστές, βέβαια πάντοτε ἂς εἶναι ἁρμονικὰ τὰ χρώματα, κι' ἀφοῦ τὰ τεντώσουμε ἀρχίζουμε νὰ ὑφαίνουμε μὲ μιὰ πρόχειρη σαΐτα ποὺ μποροῦμε καὶ οἱ ἴδιες νὰ κατασκευάσουμε.

—τὰ πλάγια τοῦ τελλάρου δένουμε τὶς περισσευμένες κλωστὲς

ποὺ ἀργότερα μὲ μιὰ βελόνα περνοῦμε στερεὰ μέσα στὴν οὐγια. Πάνω καὶ κάτω μένουν ἀπὸ τὸ στημόνι φράντσες, στὰ πλάγια, ἂν θέλουμε, βάζουμε πρόσθετες, πάντα στὸ χρῶμα τῆς ἀνάλογης γραμμῆς.

Ἔτσι μ' αὐτὸ καὶ μ' ἄλλα πολλά, ὅσο μᾶς βοηθοῦν οἱ δυνάμεις μας, παίρνομε καὶ μεῖς τὸ μερίδιό μας στὴ σημερινὴ ἱεροτελεστία, ποὺ ἐκλήθη τὸ Ἔθνος μας.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΣΤΟΥΣ ΕΥΖΩΝΟΥΣ

Ὄχι! Δὲ φτάνουν καὶ φτερὰ Πινδαρικῶν παιάνων
στὶς ἀκρορράχες, στὶς κορφὲς τῶν θεόρατων βουνῶν
ἐκεῖ, στὰ βάθη τῶν νεφῶν ψηλὰ τῶν γαλανῶν
γιὰ νὰ σᾶς ψάλλω, ὦ Δυνατοί, κι' ὦ σκιάχτρα τῶν τυράννων!
Ἀνδρεῖα παιδιὰ τῶν Αἰτωλῶν, Δωριέων κι' Ἀκαρνάνων.
βλαστάρια τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκείνων τῶν κλεινῶν,
ποὺ κι' ἀπ' τὴ Γῆ γεννήθηκαν κι' ἀπὸ τὸν Οὐρανόν.
Αἷμα χτυπάει στὶς φλέβες σας τῶν ἡμιθέων Τιτάνων
Σ' ὅλους τὸ φόβο σπέρνετε στὸ φτερωτό σας δρόμο
καὶ μόνο ζοῦν, σὰν ἀδελφοὶ κοντά σας οἱ ἀητοί,
ποὺ ὁλημερὶς τριγύρω τους σᾶς βλέπουν δίχως τρόμο.
Κι' ἐγὼ τρομάζω, παίρνοντας στὸ χέρι μου τὴ λύρα
νὰ πῶ τὴν ὑπεράνθρωπη, τὴ θεία σας ἀρετή,
μὰ νοιώθω κάτι ἀνθρώπινο στὰ λόγια μου τὰ στεῖρα!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Γυναῖκα μὴ σηκώσῃς τὴν ποδιά σου
τὸ δάκρυ σου τὸ μαῦρο νὰ σκορπίσῃς.
Κερά μου, κάνε πέτρα τὴν καρδιά σου
κι' ἄμε στὸ σπιτικό μας νὰ γυρίσῃς.

Μάζεψε ὅπως πάντα τὰ παιδιά σου
τὸ βράδυ, καὶ ψωμὶ σὰν τὰ ταγίσῃς
βάλε μιὰν ἅγια φλόγα στὴ ματιά σου
κι' ἄρχισε τὸ τρανὸ νὰ τοὺς ξηγήσῃς.

Κοίτα στὸ δειλινὸ πυρσὸς ἡ Χώρα
πυρσὸ κι' ἐμεῖς τῆς νιότης τ' ἅγια δῶρα
νὰ τῆς προσφέρουμε πᾶμε θυσία.

Πές τους πὼς πολεμᾶμε ὅλοι γιὰ κεῖνα
τὰ μυρουδᾶτα τρυφερά μας κρίνα
γιὰ νὰ βλαστάνουν στὴν ἐλευθερία.

Σ. ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

Γιά νά μαθαίνετε

Κρυπτογραφικὸν

123456781 = Ναύαρχος.
123272 = Δὲν ἔχει νερό.
2781 = Θεός.
27451 = Τρώγεται.
2742 = Ἑλλην. πόλις.
872 = Θεά.
427151 = Ἀρχ. πόλις.
426751 = Ταῦρος.
1426751 = Ὄνομα.
21487 = Φωτίζει.

Ι. Κ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀναγραμματισμὸς

Τὴ γῆ πρασινίζω
καὶ καταστολίζω.
Μ' ἂν κανεὶς μοῦ βάλη
ἕνα νέο κεφάλι
πράσινη θὰ μείνω
μὰ πικρὴ θὰ γίνω.

ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Ρόμβος

+
* + *
** + **
*** + ***
** + **
* + *
+

1η σειρά: Σύμφωνον 2α σειρά: Εἶπε (δημ.). 3η σειρά: Δημητριακόν. 4η σειρά: Ἥρως τοῦ 1821. 5η σειρά: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6η σειρά: Καθένας. 7η σειρά: Σύμφωνον.

Οἱ σταυροὶ καθέτως: Μέγας σύγχρονος πολιτικός.

Ι. Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 5ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1 Ἰσοκράτης. 2 φασιανόν. 3 ἄν—ία, 4 καρότα, 5 ἐπὶ—δασε. 6 νόσος—ὥρα. 7 ἕν—ἄς, 8 Ἰόνιον—ρό. 9 ἄς—ἄσωτος. Καθέτως: 1 Ἰφιγένεια, 2 σά—πόνος. 3 δσάκις. 4 Κίνα—δρια. 5 Ρᾶ—Ράς—δς. 6 ἄνθος—ἄνω, 7 τό—τέως, 8 ἡνία—ρό. 9 Πάρος. Δικτυωτόν: Ὁριζοντίως: 1 ἀθάνατα, 2 ἁμαρτία. 3 Ἀλαμάνα, 4 Ἰούλιος. 5 στολίζω. 6 Σερβίας. 7 νεανίας. Διαγωνίως: Α—Β Ἀμαλίας, Γ—Δ Νεολαία. Ἐρωτήσεις: 1 Ὄσλο. 2 Μυτιλήνη. 3 Ἀρχάγγελος. 4 Ρώμη. Ρίγα. Ρεβάλ. 5 Ρίγα, 6 Βερολῖνον. 7 ἡ Τουρκία καὶ ἡ Ρωσσία. Δευτεροστιχίς: Λυκοῦργος (Ἀλφειός. ΣΥρακοῦσαι, ΣΚῦρος. ΒΟλος. ΕΥρώπη. ἈΡτεμις. Ἀ-Γαμέμνων. ΣΟφία. ἩΣαΐας). Γεωγραφικὴ μεσοστιχίς: Λονδῖνον (Ἰταλία, ἈδριανΟύπολις. ἈλεξάΝδρεια. ἸνΔός. ΜεξΙκόν, ΡῆΝος, ΜαρΟκον, ἈργεΝτινή). Συλλαβόγριφος: Χίος (Χί—δς). Λεξίγριφος: Κίνα—Σινᾶ. Κρυπτογραφικόν: Κένταυρος. Κρατερός, ταῦρος, σαύρα. Κράτος. Σταῦρος, στρατός. Σ.Ο.Σ. Μεταγραμματισμός: Τροία—τρία. Τρίγωνον: Ρόδος, ὀδός. Δόν. δς. Σ. Τετράγωνον: Ἀδάμ, δῶρα, ἀρνί, μαῖα. Αἴνιγμα: Τὸ κοκκινογούλι. Ναὶ ἢ ὄχι: 1, 3, 5 ναί, 2, 4 ὄχι.

Ο ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ μπορεῖ νὰ μὴν καταλάβετε τίποτα. Τί παρουσιάζει ἡ φουτουριστικὴ αὐτὴ εἰκόνα;

Κι' ὅμως, δὲν πρόκειται περὶ φουτουρισμοῦ, ἀλλὰ περὶ ὁλοκλήρου ζωολογικοῦ κήπου. Σᾶς φαίνεται περίεργη καὶ ἀδικαιολόγητη ἡ διαβεβαίωσις αὐτή; Προσέξτε λοιπὸν καλύτερα... Δὲ βλέπετε ὁλόκληρον ἐλέφαντα, ποὺ τρέχει μὲ τὴν προβοσκίδα χαμηλά; Κι' ὁ κόκορας ποὺ εἶναι στὸ κέντρον τῆς εἰκόνος; Δὲν λείπει ἀπ' τὸν ζωολογικό μας κῆπο οὔτε ὁ καρχαρίας, οὔτε τὸ λιοντάρι. Εἶναι ἀκόμη τὸ σκυλάκι, ἕνα κοτοπουλάκι, ἕνα παπάκι...

Ζῶα κάθε εἴδους. Πουλιά, ἑρπετά, θηρία...

Λίγη προσοχὴ λοιπόν. Θὰ ἀνακαλύψετε ψάχνοντας πάρα πολλὰ ζῶα, ποὺ κατώρθωσαν, χάρις στὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ σκιτσογράφου, νὰ καταργήσουν τὸ νόμο τοῦ ἀδιαχωρήτου...

Τὸ ρολόϊ

Μέσα στὸ μανίκι τοῦ σακκακιοῦ μας κρύβουμε ἕνα δυνατὸ μαγνήτη. Πλησιάζουμε τὸ χέρι μας κοντὰ σ' ἕνα ρολόϊ καὶ λέμε:

— Στόπ!...

Τὸ ρολόϊ θὰ σταματήση ἀμέσως. Μὲ τρόπο ἀπομακρύνουμε ὕστερα τὸ χέρι μας καὶ λέμε:

— Ἐμπρός!...

Τὸ ρολόϊ θ' ἀρχίση νὰ δουλεύη. Κι' οἱ φίλοι σας θὰ σᾶς θαυμάσουν γιὰ τὶς ὑπερφυσικές σας δυνάμεις.

Α. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ

Τὰ ἐπίθετα

Ἀπὸ τὰ ὀνόματα ποὺ θὰ διαβάσετε πιὸ κάτω, πρέπει νὰ βρῆτε 4 προσωπικότητες τῆς ἱστορίας τοῦ τόπου μας (πολιτικούς, ποιητάς, πολεμιστὰς κλπ.) ἀπὸ τὸ 1821 καὶ ἐδῶ.

Σᾶς δίδομε τὰ ὀνόματα. Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ βρῆτε τὰ ἀντίστοιχα ἐπίθετα.

— Διονύσιος.
— Ὀδυσσεύς.
— Παῦλος.
— Χαρίλαος.
— Ἰωάννης.
— Θεόδωρος.
— Ἀριστοτέλης.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Σὲ κάποιο στρατόπεδο τῆς Ε. Ο. Ν. ζοῦσαν ἔξη φίλοι μας: Ὁ Ἀλέκος, ὁ Βασίλης, ὁ Χρῆστος, ὁ Δημήτρης, ὁ Ἕκτωρ καὶ ὁ Φαίδων. Ἐπειδὴ πλησίαζε μιὰ μεγάλη γιορτή, οἱ νουνές τους ἀπεφάσισαν νὰ τοὺς στείλουν μικρὰ πακέττα μὲ δῶρα. Τὰ ὀνόματα τῶν κυριῶν αὐτῶν ἦσαν: Ἄννα, Καίτη, Ἑλένη, Ἰωάννα, Οὐρανία καὶ Σοφία.

Τὰ πακέττα περιεῖχαν διαφορετικὰ πράγματα: Μιὰ μπάλλα, μπισκόττα, ἕνα κλεφτοφάναρο, ἕνα βιβλίο, σοκολάτες καὶ μιὰ πλεκτὴ μπλοῦζα. Πρέπει τώρα νὰ βρῆτε τὴ νουνὰ καὶ τὸ δῶρο ποὺ πῆρε κάθε Φαλαγγίτης.

Γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσουμε, σᾶς δίδουμε τὰ ἑξῆς στοιχεῖα: Ὁ Βασίλης καὶ ὁ Δημήτρης ἀντιπαθοῦν ἐξαιρετικὰ τὸ φοὺτ-μπὼλ καὶ ἐπομένως δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ μπάλλα. Ὁ Χρῆστος, ὁ Βασίλης καὶ ὁ Ἕκτωρ δὲν ἀγαποῦν τὰ βιβλία. Ἡ Ἑλένη, ἔπειτα, ἔστειλε τὴ μπάλλα, ἡ Οὐρανία τὸ κλεφτοφάναρο, οὔτε ὅμως ἡ Ἰωάννα, οὔτε ἡ Καίτη δὲν ἤξεραν νὰ πλέκουν. Κι' ἀκόμη: Ἡ Ἑλένη δὲν ἦταν νουνὰ οὔτε τοῦ Ἀλέκου, οὔτε τοῦ Φαίδωνος, οὔτε τοῦ Ἕκτορος. Καὶ ἡ Σοφία ποὺ ἔστειλε τὴ μπλοῦζα δὲν ἦταν νουνὰ οὔτε τοῦ Ἕκτορος, οὔτε τοῦ Δημήτρη. Προσοχὴ ὅμως: Ἡ νουνὰ τοῦ Φαίδωνος δὲν εἶναι οὔτε ἡ Σοφία, οὔτε ἡ Ἄννα ποὺ ἔστειλε σοκολάτες, οὔτε ἡ Ἰωάννα. Τὰ μπισκόττα ἐστάλησαν ἀπὸ τὴν Καίτη, ἀλλὰ ὁ Φαίδων δὲν ἦταν ὁ παραλήπτης. Τέλος ὁ Ἕκτωρ δὲν ἔλαβε σοκολάτες καὶ ἡ νουνὰ τοῦ Δημήτρη δὲν ἔστειλε τὸ βιβλίο.

Ἂν ἔχετε ὑπομονὴ θὰ βρῆτε τὴ λύσι τοῦ παιγνιδιοῦ μας.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

Ὁ Τοτὸς τῆς λιθίνης ἐποχῆς πηγαίνει σχολεῖο κουβαλώντας τα βιβλία του.

Διπλασιασμὸς

Κάποιος θέλησε νὰ παντρευτῆ καὶ κάλεσε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς εἶπε:

— Θὰ πᾶτε νὰ μοῦ βρῆτε μιὰ γυναῖκα. Ἀλλὰ θὰ διπλασιάζετε τὰ πράγματα ποὺ ἔχω. Δηλαδὴ ἂν σᾶς ρωτήσουν οἱ γονεῖς τῆς νύφης, ἐὰν ἔχω πρόβατα, ὁ ἕνας θὰ πῆ: «Βέβαια ἔχει 100», «Ὄχι ἔχει 200», θὰ πῆ ὁ ἄλλος.

Πῆγαν λοιπὸν οἱ δυὸ προξενητάδες στὸ σπίτι τῆς νύφης, καὶ ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἄρχισαν νὰ συζητοῦν, ρωτᾶ κάποιος:

— Ἔχει πρόβατα ὁ γαμπρός;

— Ὤ!... ἔχει 100, λέει ὁ πρῶτος.

— Ὄχι, ἔχει 200, λέει ὁ δεύτερος.

— Εἶναι πολὺ καλὸς ὁ γαμπρὸς λέει πάλι ὁ πρῶτος, μόνο ποὺ εἶναι κουτσὸς ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι.

— Τί λές! Καὶ ἀπὸ τὰ δύο, λέει ὁ δεύτερος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΓΚΟΤΑΣ

Εὑρέθη λύσις!

Ἡ μαμὰ τῆς Κικῆς λέει σὲ μιὰ φίλη της:

— Θέλω νὰ πάω στὴν ἀδελφή μου καὶ δὲν μπορῶ γιατὶ δὲν ἔχω ἀπογευματινὸ φόρεμα.

Καὶ ἡ μικρὴ Καίτη:

— Γι' αὐτὸ στενοχωριέσαι μαμά; Σοῦ δίνω ἐγὼ τὸ δικό μου!...

Δὲν ἐσύμφερε...

— Μαρία τρέξε νὰ φέρης τὸ γιατρό. Κατάπια μιὰ δραχμή.

— Μὰ τί λὲς Κώστα; Θὰ δώσουμε 100 δραχμὲς στὸ γιατρό, γιὰ νὰ σοῦ βγάλη μία;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΓΚΟΤΑΣ

Διασκεδάζοντας

ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἡ περιττὴ λέξις...

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης καὶ δυὸ φίλοι του εἶχαν πάει στὸ γειτονικὸ χωριό. Ὅταν ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν σπίτι τους ἦταν τόσο κουρασμένοι ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ πάρουν τὰ πόδια τους. Σκέφθηκαν λοιπὸν νὰ τηλεγραφήσουν στὸ χωριό τους τὰ ἑξῆς: «Ἐπιστρέφουμε, ἀποστείλατε τρία ζῶα». Ἀντελήφθησαν ὅμως ὅτι δὲν εἶχαν νὰ πληρώσουν γιὰ τέσσερις λέξεις καὶ ἀπεφάσισαν νὰ κόψουν τὴ μία. Τότε ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἀνέλαβε πρωτοβουλία καὶ ἔστειλε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα: «Ἐπιστρέφουμε, τρία ζῶα».

Ζέστη στὴν Ἀλάσκα!

Ὁ Νῖκος στὸν Τοτό:

— Νὰ δῆς Τοτὸ σὲ κάτι χῶρες ποὺ εἶναι πάντα χιόνια καὶ πάγοι, ὑπάρχουν σπίτια ἀπὸ πάγους καὶ χιόνια!

Καὶ ὁ Τοτὸς ποὺ ξέρει πῶς μόνο ὅταν κάνῃ ζέστη μεταχειρίζονται πάγο, λέει μὲ θαυμασμό:

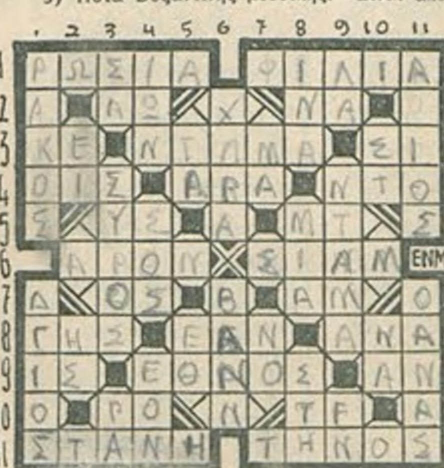
— Φαντάσου τί ζέστη θὰ κάνῃ ἐκεῖ.

ΕΛΕΝΗ Π. ΡΑΠΤΟΥ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:

1) Κράτος τῆς ΒΑ. Εὐρώπης.— Πρέπει νὰ ἐπικρατῇ μεταξὺ ὅλων τῶν Φαλαγγιτῶν, τῶν μαθητῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν.
2) Ἀρχὴ καὶ τέλος.— Δεικτικόν.
3) Νότα Βυζαντινῆς μουσικῆς.— Εἶναι ἀπαραίτητος στὸν καβαλλιέρο στὸν χορό.— Νότα.

4) Τοῖς ὁποίοις.— Συμπερασματικόν.— Νότα τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.
5) Ἀκάθαρτον ζῶον.— Μ. Τ.
6) «...Τὸν κράβατόν σου...» — Κράτος τῆς Ἀσίας.
7) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.— Ἡ ψυχὴ (γαλ.).
8) Ὁ πλανήτης μας (γεν.)— Ὑποθετικόν.— Πρόθεσις.
9) Κλωστή, νῆμα (καθ.)— Ἐδοξάσθη ἐπὶ αἰῶνας, κατέρρευσεν, ἀνεστήθη καὶ πάλι γιὰ νὰ ξαναδοξασθῆ καὶ νὰ μεγαλουργήσῃ.— Ὑποθετικόν.
10) Γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.— Συμπλεκτικὸν (ἀρχ).
11) Κατοικία ζώων.— Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.

Καθέτως:

1) Κουρέλι (καθ.)— Τιμᾶται παρὰ τῆς Ἐκκλησίας.
2) Ὑποθετικόν.— Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.
3) Κτητικὸν (πληθ.)— Νησὶ τοῦ Αἰγαίου περίφημον διὰ τὰ λουκούμια του.— Αἰγυπτιακὴ θεότης.
4) Κάτοικος χώρας τῆς Δ. Ἀσίας κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.— Σῆμα κινδύνου.— Δημιούργημα ὑπέροχον τῆς 4ης Αὐγούστου.
5) Ἄρθρον (πληθ.)— Γράμμα τοῦ Γαλλικοῦ ἀλφαβήτου.
6) Ὄχι λύπη.— Γνωστός μας Γάλλος συγγραφεύς.
7) Προτάσσεται τοῦ ὅρκου.— Μόριον τῆς ὑποτακτικῆς.
8) Σύνδεσμος.— Ἀριθμητικόν.— Εἰς τὰ (δημ.).
9) Νότα.— Τὸ αὐτὸ μὲ τὸ 3β ὁριζοντίως.— Πρόθεσις καὶ ἀριθμητικόν.
10) Ἕξ.— Δεικτικόν.
11) Ποταμὸς τῆς Β. Ἑλλάδος.— Φαγητὸν ζώων.

Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Πυραμὶς

+
+
+
+

1η σειρά: Φωνῆεν, 2α σειρά: Ὁμοία εἰς ἔκτασιν, 3η σειρά: Κράτος τῆς Εὐρώπης, 4η σειρά: Νῆσος τῶν Κυκλάδων.

Οἱ σταυροὶ καθέτως: Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

Α. ΜΟΥΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Αἴνιγμα

Βάρκα δίχως πόδι
ζῶο χωρὶς κεφάλι.
Κάνουν κεῖ στὴν Ἱσπανία
γνωστὴ πόλι καὶ μεγάλη.

ΟΜ. ΑΛΕΤΡΑΣ

Λογοπαικτικὸς λεξίγριφος

Ἕνα Πὶ φαρδὺ πλατὺ
Δυὸ φορὲς ἐὰν γραφῇ
Τραγικὸς εἰς τὴν στιγμὴν
Μέγας θὰ φανερωθῇ.

ΟΜ. ΑΛΕΤΡΑΣ

Μεταγραμματισμὸς

Ἀπὸ πόλι τῆς Ἑλλάδος
ἕνα γράμμ' ἀλλάζω
καὶ μὲ τ' ἄλλο χρήσιμο
εὐθὺς παρουσιάζω.

ΕΛ. Π. ΡΑΠΤΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΜΥΛΟΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσαν δυὸ ἀδέρφια, καὶ ὁ ἕνας ἦταν ἄρχοντας καὶ ὁ ἄλλος φτωχός. Καὶ ὁ ἄρχοντας εἶχε τὸ φτωχὸ τσοπάνη. Σὰν ἦρθε τὸ Μεγάλο Σάββατο, πιάνει ὁ ἄρχοντας καὶ ξεχωρίζει τ' ἀρνιὰ ποὺ θὰ πουλοῦσαν τὴ Λαμπρή. Κι' ὅταν κοντεύανε νὰ τὰ πουλήσουν πιά, γυρεύει κι' ὁ ἀδερφός του ἕνα ἀρνάκι γιὰ νὰ τὸ σφάξῃ καὶ νὰ τὸ φάῃ μὲ τὰ παιδιά του καὶ μὲ τὴ γυναῖκά του, κι' ἔτσι νὰ περάσουν κι' αὐτοὶ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Ὁ ἀδερφός του ὅμως, φιλάργυρος καθὼς ἦταν, ἀρχινάει μιὰ φιλονικία μαζί του καὶ τοῦ λέει:

— Ἀχάριστε, δὲν εὐχαριστιέσαι ποὺ σ' ἔχω καὶ σὲ ταΐζω ἕνα κομμάτι ψωμί, μόν' θέλεις κι' ἀρνί;

Κι' ὁ φτωχὸς δὲν ξαναμίλησε. Καὶ μοναχὰ σὰν τὰ πουλήσανε ὅλα τ' ἀρνιὰ κι' ἀπόμεινε ἕνα ἀρνάκι ποὺ δὲν πουλιώτανε, τοῦ λέει ὁ ἀδερφός του:

— Νὰ πάρω τουλάχιστο αὐτὸ δὰ τὸ ἀρνάκι ἐγώ;

— Πάρτο, τοῦ λέει ὁ ἄλλος, καὶ πήγαινε στοῦ δαίμονα τὴ μάνα!

Τόσο τοῦ κακοφάνηκε τοῦ φτωχοῦ αὐτὸς ὁ λόγος, ὥστε ἀποφάσισε μήτε στὸ σπίτι του νὰ πάῃ, μήτε πουθενά, παρὰ νὰ πάρῃ τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνά, καὶ νὰ πάῃ νὰ βρῇ «τοῦ δαίμονα τὴ μάνα». Τρέχει λοιπὸν σὰν τρελλὸς καὶ πηγαίνει, πηγαίνει, καὶ σὰ νυχτώθηκε καμμιὰ φορὰ κάθησε νὰ ξεκουραστῇ. Κι' ἐκεῖ ποὺ καθότανε, βλέπει μακριὰ μιὰ φωτιά. Καὶ σηκώνεται καὶ πάει κοντὰ στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ δῇ τί συμβαίνει. Καὶ τί νὰ δῇ! Ἕνα τραπέζι μεγάλο, κι' ἀράδα - ἀράδα καθόντουσαν οἱ πειρασμοὶ μαζωμένοι καὶ τρώγανε καὶ πίνανε.

Μόλις τὸν βλέπουν, τοῦ φωνάζει ὁ ἕνας:

— Πῶς ἦταν καὶ μᾶς ἔλαχες ἀπ' ἐδῶ; Ἐμεῖς τόσα χρόνια καθόμαστε ἐδῶ καὶ κανένας δὲν ἦρθε νὰ μᾶς δῇ, κι' ἐσὺ τ' ἀποφάσισες καὶ ἦρθες;

Καὶ ὁ ἄνθρωπος τοὺς λέει:

— Νά, ὁ ἀδερφός μου μοῦ ἔδωσε αὐτὸ δὰ τ' ἀρνὶ καὶ μοῦ εἶπε νὰ πηγαίνω στοῦ δαίμονα τὴ μάνα, καὶ πῆρα κι' ἐγὼ τ' ἀρνὶ κι' ἦρθα καὶ σᾶς βρῆκα.

Τότες τοῦ λένε αὐτοί:

— Κάθησε νὰ φᾶς.

Αὐτὸς ὅμως δὲ θέλησε. Καὶ σὲ λίγη ὥρα τὸν ρωτᾶνε:

— Τί θέλεις νὰ σοῦ χαρίσουμε γιὰ τὸ δῶρο ποὺ μᾶς ἔφερες;

— Ὅ,τι βαστάει ἡ καρδιά σας, δῶστε μου, τοὺς λέει.

Καὶ τοῦ δίνουν ἕνα μύλο ποὺ ἀλέθουν τὸν καφέ, καὶ τοῦ εἶπαν πῶς ὁ μύλος ἅμα τὸν γνωρίζεις ὅ,τι θέλεις βγάζει, γρόσια, φλουριά, φαγιά, κάθε λογῆς πράγματα καὶ τὸν καθωδήγησαν νὰ μὴ τὸν δώσῃ σὲ κανένα, ὅ,τι κι' ἂν τοῦ δώσουνε.

Τὸν παίρνει λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος τὸ μύλο κι' ἔφτασε σπίτι του τὴ νύχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Ξημέρωνε Πάσχα. Τὰ παιδιά του κλαίγανε. Δὲν εἴχανε ψωμὶ νὰ φᾶνε, δὲν εἴχανε ροῦχα· καὶ κλαίγανε τὴ μοῖρα τους.

Σὰν μπῆκε καμμιὰ φορὰ στὸ σπίτι, βγάζει τὸ μύλο, γυρίζει λιγάκι, καὶ βγάζει ψωμιά, φαγιά, γρόσια, ροῦχα, ὅ,τι θέλει ἡ καρδιά σου! Καὶ σηκώνονται τὸ πρωΐ, κι' ἀφοῦ ἀλλάζουν, πᾶνε στὴν Ἐκκλησία, κι' ἔρχονται ὅλο χαρὲς καὶ πασχαλιές.

Τώρα ὁ ἀδερφός του βλέπει τὰ παιδιά, τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδερφοῦ του ἀλλαγμένα, καὶ λέει μέσα του· ἐδῶ κάτι θὰ τρέχῃ. Ἀπ' τὴ μιὰ εἶχε, ἀπ' τὴν ἄλλη εἶχε, ρωτάει, ξαναρωτάει τὰ παιδιά, καὶ μαθαίνει πῶς ὁ ἀδερφός του ἔχει ἕνα μύλο ποὺ τὰ βγάζει. Καὶ πάει ἴσια στὸν ἀδερφό του, καὶ τὸν ρωτάει, μὰ ἐκεῖνος τοῦ τ' ἀρνήθηκε ὅλα. Ἄσ' τα αὐτά, τοῦ λέει, καὶ μένα μοῦ τὸ εἶπαν τὰ παιδιά σου. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἤθελε καὶ δὲν ἤθελε τὸ μαρτύρησε.

Τώρα ὁ ἀδερφός του, τοῦ πέφτει στὰ παρακάλια, καὶ σώνει καὶ καλὰ τοῦ ζητάει νὰ τοῦ χαρίσῃ τὸ μύλο· κι' ἐκεῖνος πάλι νὰ τοῦ δώσῃ γρόσια πολλὰ καὶ νὰ τοῦ γράψῃ ἀπάνω του ὅλο του τὸ βιός. Καὶ ὁ ἄνθρωπος τὸ δέχτηκε. Κι' ἀφοῦ πῆγε πρῶτα στὸ σπίτι του, καὶ γύρισε τὸ μύλο, καὶ γέμισε ἕνα σεντοῦκι γρόσια, ὕστερα πηγαίνει καὶ τὸν δίνει στὸν ἀδερφό του.

Ὁ ἀδερφός του πάλι δὲν εὐχαριστιώταν νὰ ἔχῃ τὸ μύλο καὶ νὰ κάθεται στὸ χωριό· παρὰ τὸν πῆρε νὰ πάῃ στὴν Πόλι γιὰ νὰ τὸν δείχνῃ σ' ὅλον τὸν κόσμο. Κι' ἐκεῖ ποὺ διάβαινε μὲσ' στὸ καράβι, γυρέψανε ἁλάτι. Πιάνει λοιπὸν γυρίζει τὸ μύλο νὰ βγάλῃ ἁλάτι. Καὶ ὁ μύλος δὲ σταμάταγε, παρὰ γύριζε μονάχος, κι' ἔβγαζε, ἔβγαζε ἁλάτι, καὶ γέμισε τὸ καράβι καὶ βούλιαξε, καὶ πνιγήκανε ὅλοι! Καὶ τὸ μύλο τὸν πῆραν πάλι οἱ πειρασμοί, μὰ ὁ φτωχὸς εἶχε πολλὰ γρόσια καὶ ζοῦσε χρυσὸ καιρό.

ὁ κῆπος τῶν

ΣΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Κάθε φορὰ ποὺ οἱ σειρῆνες δίνουν τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ κατεβαίνουμε ὅλοι μὲ πειθαρχία καὶ τάξι στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ μας, ποὺ τὸ ἔχουμε μετατρέψει σὲ καταφύγιο. Ἐκεῖ ἔρχονται καὶ ἄλλοι ἀπὸ γειτονικὰ σπίτια, μὲ τὰ παιδιά τους. Ὅλοι εἶναι ἥσυχοι καὶ ψύχραιμοι. Στὰ λόγια τους καὶ στὰ πρόσωπά τους διακρίνεις μονάχα τὴν ἀγανάκτησι ἐναντίον τῶν ἀνάνδρων ἐπιδρομέων καὶ τὴ βαθειὰ συναίσθησι ὅτι τὰ κανόνια μας καὶ τ' ἀεροπλάνα μας κάνουν μὲ τὸ παραπάνω τὸ καθῆκον τους γιὰ τὴν ὑπεράσπισι καὶ τὴν προφύλαξί μας. Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ παιδιά, τὰ μικρότερα ἀπὸ μένα, δὲν δείχνουν οὔτε τὸν παραμικρότερο φόβο, οὔτε ἴχνος δειλίας. Ἀληθινὰ Ἑλληνόπουλα! Κι' ἐνῷ ὁ βάρβαρος ἐπιδρομέας φαντάζεται πὼς μὲ τὶς ἄνανδρες αὐτὲς ἐπιθέσεις του τρομοκρατεῖ τὸν πληθυσμό, δὲν κατορθώνει νὰ μᾶς κάμῃ οὔτε ἐμᾶς τὰ παιδιὰ νὰ νοιώσουμε τὴν παραμικρότερη ἀνησυχία! Ἕνα μόνο εἶναι τὸ παράπονό μας: Ἄχ! Γιατὶ νὰ μὴν εἴμαστε κι' ἐμεῖς μεγάλοι, νὰ βρεθοῦμε ἐκεῖ ψηλὰ στὸ γαλανό μας οὐρανὸ ἢ ἐκεῖ πάνω στὰ ἁγιασμένα καὶ δοξασμένα ἠπειρωτικά μας βουνά, γιὰ ν' ἀναμετρηθοῦμε κι' ἐμεῖς μαζί του καὶ νὰ τοῦ δείξουμε κι' ἐμεῖς τὴν Ἑλληνικὴ ψυχή μας;

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Ο ΨΕΥΤΟΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑΣ

Ναπολέων μὲ στολὴ
καὶ λοφίο στὴν κεφαλὴ
κατακτῶ πολλοὺς λαοὺς
Ἀλβανοὺς κι' Ἀβησυνούς.
Καὶ τὰ Δώδεκα Νησιὰ
τὰ φορῶ σὰν φορεσιά.
Πόσοι βάρβαροι λαοὶ
στὴν πολιτισμένη γῆ!

★

Ἐπεθύμησα πολὺ
τῶν τσολιάδων τὴ φυλὴ
νὰ τὴ βάλω στὴ σειρὰ
ποὔχω τὴν ἀρβανιτιά.
Καὶ τὸν Τσιάνο στέλνω κεῖ
μὲ τοὺς δυό μου γυιοὺς μαζὶ
νὰ σκοτώσουν μὲ καρδιὰ
γυναικοῦλες καὶ παιδιά.

★

Εἶμαι ἀλήθεια ἐγὼ τρανὸς
μόν' ἂς ὄψεται ὁ καιρὸς
καὶ τὰ βράχια κι' οἱ βροχὲς
κι' οἱ ἀλβανοταραχές.
Τὸ τσαροῦχι τοῦ τσολιᾶ
μοὔχει κόψει τὴ μιλιά.
Πώ, πώ, πώ! Τί νὰ σοῦ πῶ;
Τί εἶναι τοῦτο τὸ κακό;

Διασκευὴ ἀπὸ τ' ἀγγλικὰ

13. (Συνέχεια)

—Νὰ σοῦ πῶ κάτι, τῆς ψιθύρισε ὁ Γουρουνάκης καὶ φαινόταν πολὺ ταραγμένος, τὰ κουβεντιάσαμε μὲ τὸν Πετρὴ καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἡ Κάγκα εἶναι πολὺ ἄγριο ζῶο.

—Γουρουνάκη, εἶπε ὁ Κουνελῆς, σαλιώνοντας τὴν ἄκρα τοῦ μολυβιοῦ του, εἶσαι γενναῖος;

—Εἶναι πολὺ δύσκολο νἆσαι γενναῖος, ἀποκρίθηκε ὁ Γουρουνάκης, ὅταν εἶσαι ἕνα πολὺ μικρὸ ζῶο.

Ὁ Κουνελῆς εἶχε κιόλας ἀρχίσει νὰ γράφῃ μὲ μεγάλη προσοχή. Στράφηκε καὶ τὸν κοίταξε.

—Ἀκριβῶς γιατὶ εἶσαι ἕνα πολὺ μικρὸ ζῶο, εἶπε, μπορεῖς νὰ μᾶς φανῇς πολὺ χρήσιμος στὴν περιπέτεια τούτη. Ἐμπρός, πᾶμε...

Ἡ Κάγκα μὲ τὸ μωρό της περνοῦσαν τὸ ἀπόγεμά τους σ' ἕνα ἀμμουδερὸ μέρος τοῦ δάσους.

Καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ποιὸς ἄλλος μποροῦσε νὰ ἔρθῃ, σκαρφαλώνοντας κούτσα κούτσα τὸ μικρὸ λόφο; Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὴ Χιονάτη;

—Καλησπέρα, Κάγκα.

—Καλησπέρα, Πούφ.

—Κοίταξε πῶς πηδάω! εἶπε τὸ Ρρουροὺ καὶ πήδηξε μέσα σὲ μιὰ ποντικότρυπα.

—Ὅτι λέγαμε νὰ γυρίσουμε σπίτι, εἶπε ἡ Κάγκα. Καλησπέρα, Κουνελῆ! Καλησπέρα, Γουρουνάκη!

Ὁ Κουνελῆς κι' ὁ Γουρουνάκης, εἶχαν ἔρθει κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ λόφου.

Ρουρού, ἀγάπη μου, εἶπε ἡ Κάγκα ἀκόμη ἕνα πῆδο, ὁ τελευταῖος, κι' ὕστερα πρέπει νὰ πηγαίνουμε.

Ὁ Κουνελῆς ἔγνεψε βιαστικὰ στὴ Χιονάτη.

Προσέξατε ποτὲ ἐκεῖνο τὸ δέντρο, εἶπε τότε ἐκείνη κι' ἔδειξε ἕνα δέντρο πίσω ἀπὸ τὴ ράχη τῆς Κάγκα, χωρὶς νὰ στραφῇ.

—Ποῦ; εἶπε ἡ Κάγκα. Τώρα, Ρουρού...

—Νά, ἴσια γραμμὴ ἐκεῖ, εἶπε ἡ Χιονάτη.

—Ὄχι, εἶπε ἡ Κάγκα χωρὶς διόλου νὰ στραφῇ. Τώρα πήδησε μέσα Ρουροὺ ἀγάπη μου, καὶ πᾶμε σπίτι.

—Θἄπρεπε νὰ δῇς αὐτὸ ἐκεῖ τὸ δέντρο, εἶπε ὁ Κουνελῆς κι' ἔδειξε κι' αὐτὸς ἕνα δέντρο πίσω ἀπὸ τὴ ράχη τῆς Κάγκας. Νὰ σὲ βοηθήσω νὰ μπῇς μέσα Ρουρού;

Κι' ἅρπαξε τὸ Ρουροὺ στὴν ἀγκαλιά του.

—Διακρίνεις τὸ πουλὶ στὴν κορφή του; εἶπε ἡ Χιονάτη. Ἢ μήπως εἶναι ψάρι;

—Δὲν εἶναι ψάρι, εἶναι πουλί, εἶπε ὁ Γουρουνάκης.

—Ναί, εἶπε ὁ Κουνελῆς.

—Σπουργίτι ἢ κορυδαλλός; εἶπε ἡ Χιονάτη.

Καὶ τότε, τέλος, ἡ Κάγκα ἔστρεψε τὸ κεφάλι νὰ δῇ. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ κεφάλι της ἦταν γυρισμένο στὴν πλάτη της ὁ Κουνελῆς φώναξε μὲ δυνατὴ φωνή: «Μπὲς μέσα Ρουρού!» καὶ μέσα πήδησε ὁ Γουρουνάκης στὴν τσέπη τῆς Κάγκας. Κι' ὁ Κουνελῆς τὄβαλε στὰ πόδια, κρατώντας σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του τὸ μωρὸ τὸ Ρουρού.

Ὁ Γουρουνάκης, μέσα στὴν τσέπη τῆς Κάγκας, θὰ ἤθελε νὰ μὴν μπορῇ ἡ Κάγκα νὰ πηδάῃ ἔτσι, ὥσπου ἔφτασαν στὸ σπίτι τῆς Κάγκας.

Μόλις ξεκούμπωσε τὴν τσέπη της ἡ Κάγκα κατάλαβε τί τῆς σκάρωσαν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰ νὰ φοβήθηκε, μὰ ἔπειτα σκέφτηκε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ φοβᾶται. Γιατὶ ἦταν σίγουρη πὼς ὁ Πετρῆς δὲ θὰ ἐπέτρεπε ποτὲ νὰ κακομεταχειριστοῦν τὸ Ρουρού. Γι' αὐτὸ εἶπε μέσα της:

Ἀστεῖα θέλατε νὰ κάνετε μαζί μου; Στάσου λοιπὸν νὰ σᾶς κάνω κι' ἐγὼ ἕνα ἀστεῖο!

—Τώρα, Ρουροὺ ἀγάπη μου, εἶπε βγάζοντας τὸ Γουρουνάκη ἀπὸ τὴν τσέπη της, ὥρα νὰ κοιμηθῇς.

—Ἀχά! εἶπε ὁ Γουρουνάκης, ὅπως μποροῦσε καλύτερα ὕστερα ἀπὸ τέτοιο τρομερὸ ταξίδι.

Μὰ δὲν ἦταν σπουδαῖο τὸ «ἀχά»

Σκαπανέων μας

Τὸ Διηγηματάκι μας

* ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ *

—Παιδιά! Παίζομε!

Τὴν ἰδέα τὴν ἔρριξε ἡ Μέλπω. Κι' ἀμέσως μαζευτήκανε τριγύρω της ὅλα τὰ πιτσιρίκια τῆς γειτονιᾶς, ἄλλα στὴν ἴδια ἡλικία κι' ἄλλα μικρότερα ἀπὸ τὴ Μέλπω.

—Τί νὰ παίξουμε; ρώτησε ὁ Γιωργάκης.

—Ἕλληνες κι' Ἰταλούς! Ἕλληνες κι' Ἰταλούς! φώναξε χτυπώντας τὰ μικρά του χεράκια ὁ Πετράκης, ποὺ ξεχωρίζει πάντα μὲ τὶς πρωτότυπες ἰδέες του.

—Ὡραῖα! Μπράβο Πετράκη! Αὐτὸ νὰ παίξουμε! Φώναξαν ὅλα τὰ παιδιὰ χειροκροτώντας.

—Ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ ἀρχηγός! Εἶπε ὁ Πετράκης.

—Καλά. Ἀφοῦ τὸ εἶπες πρῶτος εἶσαι ἀρχηγός! Φωνάξανε τὰ ἄλλα παιδιά.

—Ἐμεῖς εἴμαστε Ἕλληνες! Εἶπε δυνατὰ ἡ Μέλπω παρασύροντας μαζί της κι' ἄλλα παιδιά.

—Κι' ἐμεῖς τί εἴμαστε, ἐμεῖς δὲν εἴμαστε Ἕλληνες; Διαμαρτυρηθήκανε τὰ ἄλλα παιδιά.

—Εἴσαστε, βέβαια εἴσαστε, μὰ τώρα θὰ παίξετε τὸν Ἰταλό.

—Ἄ! Ἐγὼ δὲν παίζω τὸν Ἰταλό! Εἶπε κατσουφιάζοντας ἡ Μαρία κι' ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά.

—Οὔτε κι' ἐγώ, ἐγὼ εἶμαι Ἕλληνας! Εἶπε μὲ πεῖσμα ὁ Κωστάκης. Δὲν γίνομαι Ἰταλὸς οὔτε στὸ παιγνίδι.

—Μὰ γιὰ σταθῆτε βρὲ παιδιά, εἶπε ὁ Πετράκης.

—Ἔλα λέγε, φωνάξανε τὰ δυσαρεστημένα παιδιά.

—Μὰ γίνεται πόλεμος χωρὶς ἀντιπάλους; Ἐμένα μὲ δεχτήκατε ἀρχηγὸ τοῦ παιγνιδιοῦ. Λοιπὸν πρέπει νὰ χωριστοῦμε σὲ δυὸ ὁμάδες. Ἐμεῖς ἀπὸ δῶ θὰ εἴμαστε οἱ Ἕλληνες. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πρέπει νὰ μαζευτοῦνε οἱ Ἰταλοὶ μὲ τὸν ἀρχηγό τους γιὰ ν' ἀρχίση ἡ μάχη.

—Ἕλληνας παίζω, μὰ Ἰταλὸς ποτὲς στὸν κόσμο!

—Ὡραῖα ξέρεις καὶ τὰ λές, πετάχτηκε ὁ Χαράλαμπος. Θέλεις νὰ μᾶς βάλῃς νὰ νικηθοῦμε καὶ νὰ φᾶμε ξύλο, ἔ;

—Μὰ ἀφοῦ θὰ εἶναι ψέματα; Ἀφοῦ εἶναι μονάχα γιὰ νὰ παίξουμε; Πῶς παίζομε ἄλλες φορὲς κλέφτες κι' ἀστυνόμους; Ἐξήγησε ὁ Πετράκης.

—Αὐτὸ εἶναι ἄλλο κι' ἄλλο εἶναι νὰ παίξουμε Ἕλληνες κι' Ἰταλούς. Ἕλληνας παίζω, μὰ Ἰταλὸς ποτὲς στὸν κόσμο.

—Οὔτε ἐγώ! Φώναξε ὁ Κωστάκης.

—Οὔτε κι' ἐγώ! Εἶπε ἡ Μαρία.

—Οὔτε ἐγώ! Οὔτε ἐγώ! Ἀρνηθήκανε τὰ ἄλλα παιδιά.

—Τί νὰ παίξουμε λοιπόν; ρώτησε ἡ Μέλπω.

—Ἔ, ἂς παίξουμε ὅλοι τοὺς Ἕλληνες. Πᾶμε γιὰ τὴ μάχη. Ἐμπρός! Ὅλοι στὴ γραμμή! Προ...σοχή! Φώναξε ὁ Πετράκης.

—Σύμφωνοι, σύμφωνοι, φωνάξανε τότε χαρούμενα ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ μπήκανε στὴ γραμμή. Ὁ Πετράκης ἀφοῦ ἱκανοποιήθηκε ἀπὸ τὴν παράταξι τοῦ... στρατοῦ του, διάταξε:

—Μεταβολή!

Ὅλα τὰ παιδιά, ποὺ ἤτανε γυμνασμένα μικρὰ Σκαπανάκια καὶ ξέρανε νὰ κάνουνε σωστὰ τὴ μεταβολὴ γυρίσανε ὅπως πρόσταξε ὁ ἀρχηγός τους, ποὺ ἔδωσε τὸ παράγγελμα:

—Μάρς!

Σὲ λιγάκι πλῆθος κεφάλια πρόβαλαν στὰ παράθυρα. Τὰ παιδιὰ δυὸ δυό, ἔκαναν παρέλασι μὲ στρατιωτικὸ βῆμα τραγουδώντας τὸν ὕμνο τῆς Νεολαίας. Στὰ μάτια τους ἄστραφτε μιὰ περήφανη χαρά. Μὰ ἀπ' ὅλους πιὸ χαρούμενος ἦταν ὁ Κωστάκης, ὁ Χαράλαμπος κι' ἡ Μαρία!

—Ἄ! Ὅλα κι' ὅλα! Μήτε καὶ στὰ παιγνίδια δὲν θέλομε νὰ γίνουμε Ἰταλοί! Εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ μικρούλα στὴν πλαϊνή της καὶ συνέχισε τὴν παρέλασι.

Γ. Δ.

του κι' ἡ Κάγκα δὲν κατάλαβε τί ἤθελε νὰ πῇ.

— Μπάνιο πρῶτα! εἶπε ἡ Κάγκα μὲ πολὺ κέφι.

— Ἀχά! εἶπε πάλι ὁ Γουρουνάκης καὶ στράφηκε γύρω νὰ δῇ τοὺς ἄλλους. Μὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ὁ Κουνελῆς ἔπαιζε μὲ τὸ μωρὸ στὸ σπίτι του κι' ἡ Χιονάτη, ποὺ ἀποφάσισε νὰ γίνῃ Κάγκα, βρίσκονταν ἀκόμα στὸ μικρὸ ἀμμουδερὸ λόφο.

— Δὲ μοῦ φαίνεται καλὴ ἰδέα, εἶπε ἡ Κάγκα, νὰ κάνῃς ἀπόψε κρύο μπάνιο.

Ὁ Γουρουνάκης ποὺ δὲν ἀγαποῦσε διόλου τὰ μπάνια, ἀνατρίχιασε κι' εἶπε.

— Κάγκα, βλέπω πὼς ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ἐξηγηθοῦμε.

— Παμπόνηρο Ρουρού, εἶπε ἡ Κάγκα, κι' ἑτοίμασε τὸ νερὸ τοῦ μπάνιου.

— Δὲν εἶμαι τὸ Ρουρού, εἶπε ὁ Γουρουνάκης δυνατά.

— Ναί, ἀγάπη μου, ναί, εἶπε ἡ Κάγκα χαϊδευτικά. Τί ἔξυπνος! Τί τετραπέρατος! εἶπε καὶ μιμήθηκε τὴ φωνὴ τοῦ Γουρουνάκη.

Πρὶν καλὰ καλὰ καταλάβῃ ποῦ βρίσκουνταν ὁ Γουρουνάκης βρέθηκε μέσα στὸ κρύο νερὸ κι' ἡ Κάγκα τὸν ἔτριβε μὲ δύναμι.

— Ὤωχ! φώναξε ὁ Γουρουνάκης.

— Μὴν ἀνοίγεις τὸ στόμα, ἀγάπη μου, θὰ μποῦν σαπούνια μέσα! εἶπε ἡ Κάγκα. Νά! Δὲ σοῦ τὸ εἶπα;

— Τὸ... τὸ... τὸ ἔκανες ἐπίτηδες! φώναξε ὁ Γουρουνάκης κι' ἔφτυσε τὶς σαπουνάδες ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Καλά, καλά, ἀγάπη μου, μὴ μιλᾷς, σοῦ λέω, εἶπε ἡ Κάγκα καὶ σ' ἕνα λεφτὸ ὁ Γουρουνάκης βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ μπάνιο κι' ἡ Κάγκα τὸν ἔτριβε μ' ἕνα χοντρὸ λουτρικό.

— Τώρα τὸ γιατρικό σου κι' ὕστερα ὕπνο!

— Τί γιατρικό; κλαψούρισε ὁ Γουρουνάκης.

— Γιὰ νὰ μεγαλώσῃς καὶ νὰ δυναμώσῃς, ἀγάπη μου, εἶπε ἡ Κάγκα. Δὲ θέλεις βέβαια νὰ μείνῃς σὰν τὸ Γουρουνάκη, ἀδύναμος καὶ κοντοπίθαρος σὲ ὅλη σου τὴ ζωή;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα.

— Ἐμπρός! φώναξε ἡ Κάγκα καὶ μπῆκε ὁ Πετρῆς.

— Πετρῆ! φώναξε ὁ Γουρουνάκης. Πὲς στὴν Κάγκα ποιὸς εἶμαι.

Ὁ Πετρῆς τὸν κοίταξε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν μπορεῖ νὰ εἶσαι τὸ Ρουρού, εἶπε, γιατὶ τώρα τὸ εἶδα τὸ Ρουροὺ νὰ παίζῃ στὸ σπίτι τοῦ Κουνελῆ.

— Περίεργο... περίεργο... εἶπε ἡ Κάγκα. Ἐγὼ νὰ γελαστῶ ἔτσι!

— Βλέπεις λοιπόν; εἶπε ὁ Γουρουνάκης. Σοῦ τὸ ἔλεγα! Εἶμαι ὁ Γουρουνάκης!

Ὁ Πετρῆς κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ὤ, δὲν εἶσαι ὁ Γουρουνάκης, εἶπε. Τὸν ξέρω καλὰ τὸν Γουρουνάκη, εἶπε, εἶναι φίλος μου. Ὁ Γουρουνάκης δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ χρῶμα.

Ὁ Γουρουνάκης θέλησε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἄλλαξε χρῶμα γιατὶ τώρα νά, τοῦ ἔκαναν μπάνιο. Μὰ ὕστερα σκέφθηκε πὼς ἴσως νᾆταν καλύτερα νὰ πῇ τίποτα ἄλλο. Κι' ὡς ἄνοιγε τὸ στόμα του, χάπ! τοὔχωσε ἡ Κάγκα ἕνα κουτάλι τῆς σούπας γιατρικό. Κι' ἔπειτα τοῦ χτύπησε τὴ ράχη μὲ μεγάλη γλύκα, καὶ τοῦ εἶπε πὼς εἶναι πολὺ καλὸ καὶ νόστιμο, ὅταν τὸ συνηθίσῃ κανείς...

— Τὄξερα πὼς δὲν εἶναι ὁ Γουρουνάκης, εἶπε ἡ Κάγκα. Ποιὸς ὅμως νὰ εἶναι;

— Ἴσως κανένας συγγενὴς τῆς Χιονάτης, εἶπε ὁ Πετρῆς. Κανένας θεῖος ἢ κανένας ἀνηψιός της.

— Ἴσως, εἶπε ἡ Κάγκα.

Ἀκριβῶς τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ Γουρουνάκης ἔδωσε μιὰ καὶ ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Κάγκας. Γιὰ τὴν τύχη του ὁ Πετρῆς εἶχε ἀφήσει τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Ποτὲ στὴ ζωή του ὁ Γουρουνάκης δὲν ἔτρεξε τόσο γρήγορα. Καὶ δὲ σταμάτησε παρὰ ὅταν εἶδε πιὰ τὸ σπίτι του.

Κι' ὁ Πετρῆς μὲ τὴν Κάγκα ἔτρεξαν στοῦ κὺρ Κουνελῆ καὶ τὸν βρῆκαν νὰ παίζῃ μὲ τὸ μωρὸ Ρουρού. Κι' ἀπὸ τότε ἡ Κάγκα μὲ τὸ μωρό της τὸ Ρουροὺ ἔμειναν στὸ δάσος μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Κι' ἔτσι ζοῦσαν αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟ=

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— 'Ολόκληρος ὁ πρωϊνὸς καὶ ἀπογευματινὸς τύπος ἐφιερώνει ἐνθουσιώδη ἄρθρα καὶ σχόλια ἀναφερόμενα εἰς τὸν ἡρωϊσμὸν τῶν μαχομένων στρατευμάτων μας, καθὼς καὶ τηλεγραφήματα τῶν ξένων τηλεγραφικῶν πρακτορείων καὶ ἐφημερίδων τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς μὲ λεπτομερείας περὶ τῶν διεξαγομένων εἰς τὸ Ἑλληνο - ἰταλικὸν μέτωπον μαχῶν.

Τὰ ἑλληνικὰ καὶ ἀγγλικὰ ἀεροπλάνα ἐβομβάρδισαν λίαν ἐπιτυχῶς στόχους τῶν Τιράνων καὶ διαφόρους στρατιωτικὰς καὶ ἀεροπορικὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ ἐχθροῦ.

Τὸ ἐκδοθὲν τὴν νύκτα τῆς Παρασκευῆς πρὸς τὸ Σάββατον ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ὑπ' ἀριθ. 6 ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Εἰς τὸ μέτωπον Ἠπείρου σφοδρὸς ἀγὼν Πυροβολικοῦ.

»Εἰς τὸν τομέα Φλωρίνης τμήματά μας ἀνατρέψαντα ἰσχυρὰν ἀντίστασιν τοῦ ἐχθροῦ εἰσεχώρησαν εἰς βάθος 5 χιλιομέτρων ἐντὸς Ἀλβανικοῦ ἐδάφους καὶ κατέλαβον διὰ τῆς λόγχης ὠχυρωμένα σημεῖα.

»Συνελάβομεν 9 ἀξιωματικοὺς καὶ 153 ὁπλίτας αἰχμαλώτους καὶ 100 κτήνη.

»Ἀεροπορικαὶ ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ ἐστράφησαν κατ' ἐξοχὴν κατὰ τοῦ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ. Προσεβλήθησαν διὰ βομβῶν καὶ πολυβόλων 13 πόλεις καὶ χωρία. Ἐφονεύθησαν 90 καὶ ἐτραυματίσθησαν 209 ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Κατεστράφησαν ἀρκεταὶ οἰκίαι, ὧν 2 κλινικαὶ καὶ ἓν σχολεῖον.

»Τὰ βομβαρδίσαντα τὴν Κέρκυραν Ἰταλικὰ ἀεροπλάνα ἔφερον τὰ ἑλληνικὰ σήματα.

»Ἡ ἡμετέρα ἀεροπορία ἐξετέλεσε πολλὰς ἐπιτυχεῖς ἀναγνωρίσεις καὶ ἐβομβάρδισεν ἐπιτυχῶς τὰ ἀεροδρόμια Κορυτσᾶς ἀπὸ χαμηλοῦ ὕψους ὡς καὶ συγκεντρώσεις μηχανοκινήτων μονάδων εἰς θέατρον Ἠπείρου.

»Ἅπαντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις των.

»Κατερρίφθη ἓν ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον διώξεως αἰχμαλωτισθέντος τοῦ ὁδηγοῦ, ἕτερον δὲ βομβαρδισμοῦ ἐθεάθη πίπτον πλησίον τῶν ἐχθρικῶν γραμμῶν ἐν μέσῳ καπνοῦ».

ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Λονδίνου οἱ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ τοῦ Βερολίνου καὶ τῆς Ρώμης προσεπάθησαν καὶ σήμερον νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἔλλειψιν πάσης προόδου εἰς τὰς ἰταλικὰς ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Οὕτω τὸ μὲν Βερολῖνον ἀπέδωσε τὸ γεγονὸς εἰς τὴν ἔλλειψιν ὁδικῶν συγκοινωνιῶν, ἡ δὲ Ρώμη εἰς τὴν κακοκαιρίαν, τὰς χιόνας καὶ τὴν βροχήν.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τηλεγραφοῦν ἐκ Καΐρου ὅτι καίτοι δὲν διεβιβάσθησαν ἐκεῖ ἀκόμη ὁδηγίαι περὶ ἐπιστρατεύσεως, χιλιάδες Ἑλλήνων σπεύδουν εἰς τὰ προξενεῖα καὶ ζητοῦν νὰ ἀποσταλοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ πολεμήσουν μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν των, ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς Μητρὸς πατρίδος.

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ προσφέρουν πᾶν ὅ,τι δύνανται πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος.

Ἐπίσης ὅλοι οἱ Ἕλληνες οἱ εὑρισκόμενοι ἐν Παλαιστίνῃ εἶναι ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴν στάσιν, τὴν ὁποίαν τηρεῖ ἡ Ἑλλὰς ἔναντι τῆς ἰταλικῆς ἐπιθέσεως. Πάντες οἱ ἔχοντες στρατεύσιμον ἡλικίαν σπεύδουν εἰς τὰ ἑλληνικὰ προξενεῖα καὶ ζητοῦν νὰ ἀποσταλοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ καταταγοῦν εἰς τὰ σώματά των. Τὴν Κυριακὴν θὰ γίνῃ μεγάλη ἑλληνικὴ ἐπίσημος τελετὴ εἰς Ἱερουσαλήμ, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ παραστοῦν καὶ αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Λευκωσίας, ἐξαιρετικὸς εἶναι ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Κυπρίων. Πανταχοῦ αἱ οἰκίαι καὶ τὰ καταστήματα ἔχουν ἀνυψώσει ἑλληνικὰς σημαίας καὶ χρηματικὰ ποσὰ ἀποστέλλονται εἰς τὸ ἑλληνικὸν προξενεῖον. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς Πάφου Λεόντιος, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ ἤδη καθήκοντα ἀρχιεπισκόπου, συνέστησεν εἰς τὸ ποίμνιόν του νὰ παράσχῃ πᾶσαν βοήθειαν εἰς τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα. Αἱ σημαῖαι τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀγγλίας κυματίζουν ὑπεράνω τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐξ Ἀλεξανδρείας θὰ φθάσουν συντόμως ἐκεῖ πολλοὶ Ἕλληνες ἀξιωματικοί, διὰ νὰ ὀργανώσουν τὰ ἑλληνικὰ ἐθελοντικὰ σώματα τῆς Αἰγύπτου καὶ τὰ ἀποστείλουν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ πολεμήσουν παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἤδη μαχομένων Ἑλλήνων ἡρώων.

ΑΙ ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΔΡΟΜΑΙ

Κατὰ τὰς χθεσινὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομὰς των ἐναντίον ἀνοχυρώτων πόλεων καὶ χωρίων οἱ Ἰταλοὶ ἐχρησιμοποίησαν ἀεροπλάνα μὲ ἑλληνικὰ σήματα.

Ἐνηργήθησαν: Μία ἐπιδρομὴ εἰς τὸν Πειραιᾶ (3 τραυματίαι), 4 εἰς Θεσσαλονίκην (59 νεκροί, 84 τραυματίαι), 1 εἰς Λάρισαν (14 νεκροί, 10 τραυματίαι), 5 εἰς Κέρκυραν (8 νεκροί, 87 τραυματίαι), 1 εἰς Χανιὰ (6 νεκροί, 25 τραυματίαι), 1 εἰς Κόρινθον (1 νεκρός), 1 εἰς Μέτσοβον, 2 εἰς Μέγαρα, 2 εἰς Καστοριάν, 1 εἰς Θήβας, 2 εἰς Μηλέαν, 1 εἰς Ρέθυμνον, 1 εἰς Πέραμα ἄνευ ἀποτελέσματος.

Οὐδεὶς ἀπολύτως στρατιωτικὸς στόχος ἐβλήθη. Ὅλαι αἱ ἐπιδρομαὶ ἐστράφησαν κατὰ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἀποκλειστικῶς.

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουν ἐνθουσιώδη ἄρθρα καὶ σχόλια διὰ τὴν ὁλονὲν αὐξάνουσαν δρᾶσιν τῶν στρατευμάτων. Τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου, τὸ ἐκδοθὲν τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Εἰς τὸ μέτωπον ΗΠΕΙΡΟΥ καὶ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ σφοδρὸς ἀγὼν πυροβολικοῦ.

Αἱ καταληφθεῖσαι ὑπὸ τῶν στρατευμάτων μας θέσεις ἐντὸς τοῦ ἀλβανικοῦ ἐδάφους εἰς τὸν τομέα Φλωρίνης ὡς τὸ χθεσινὸν ὑπ' ἀριθμὸν 6 ἀνακοινωθὲν διετηρήθησαν ὑπὸ τούτων παρὰ τὴν σφοδρὰν ἀντίδρασιν τοῦ βαρέος ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ καὶ τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας.

Ἡμέτερα ἀεροπλάνα ἐβομβάρδισαν ἐπιτυχῶς τὰ ἀεροδρόμια ΚΟΡΥΤΣΑΣ καὶ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ καταστρέψαντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀρκετὰ ἀεροπλάνα. Ἀποθήκη καυσίμων ἀνεφλέγη, ἐθεάθησαν δὲ πυρκαϊαὶ εἰς ἐγκαταστάσεις τῶν ἀεροδρομίων.

Ἐχθρικαὶ συγκεντρώσεις καὶ πυροβολαρχίαι προσεβλήθησαν παρὰ τῆς ἀεροπορίας μας ἐπιτυχῶς διὰ βομβῶν.

Κατὰ συναφθείσας ἀερομαχίας κατερρίφθησαν 4 ἐχθρικὰ βομβαρδιστικά. Δύο ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀεροπλάνων δὲν ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις των.

Ἡ ἐχθικὴ ἀεροπορία ἐξηκολούθησε τὰς ἐπιθέσεις της κατὰ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Ἐβομβαρδίσθησαν αἱ πόλεις Θεσσαλονίκη, Πάτραι καὶ περίχωρα ταύτης, Κέρκυρα, Ἰωάννινα καὶ Χανιὰ ὡς καὶ ἄλλαι κωμοπόλεις καὶ χωρία. Οὐδεὶς στρατιωτικὸς στόχος ἐβλήθη. Κατέρρευσαν οἰκίαι τινές. Ὑπάρχουν νεκροὶ καὶ τραυματίαι ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ.

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

Ἐξ ἄλλου τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἐξέδωσε τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθὲν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀπὸ ἀέρος ἐπίθεσιν τοῦ ἐχθροῦ:

«Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν ἐγένοντο διάφοροι ἐπιδρομαὶ Ιταλικῶν ἀεροπλάνων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, ἤτοι:

1) Εἰς Πάτρας καὶ περιοχὴν δύο ἐπιδρομαὶ μὲ ἐλάχιστα θύματα καὶ μὲ ζημίας τινὰς εἰς οἰκίας.

2) Εἰς Θεσσαλονίκην ἐγένοντο δύο ἐπιδρομαί, μὲ ἀρκετὰ θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ ἀρκετὰς ζημίας εἰς οἰκίας. Εἰς περιοχὴν Θεσσαλονίκης κατερρίφθη ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον.

3) Εἰς Κέρκυραν, δύο ἐπιδρομαὶ μὲ ἐλάχιστα θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ ζημίας εἰς οἰκίας.

4) Εἰς Ἰωάννινα καὶ περιοχὴν τρεῖς ἐπιδρομαὶ μὲ ἐλάχιστα θύματα καὶ ἐλαχίστας ζημίας εἰς οἰκίας. Ἓν ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον κατέπεσε φλεγόμενον ἐντὸς τῆς πόλεως. Ἕτερον ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον κατέπεσεν εἰς περιφέρειαν Ἰωαννίνων.

5) Εἰς Κρήτην δύο ἐπιδρομαὶ μὲ ἐλάχιστα θύματα καὶ μικρὰς ζημίας. εἰς οἰκίας.

6) Ἐπιδρομαὶ ἐγένοντο ὡσαύτως εἰς δέκα ἄλλας διαφόρους κωμοπόλεις καὶ χωρία μὲ ἀποτελέσματα ἄνευ σημασίας.

Οὐδεὶς στρατιωτικὸς στόχος ἐβλήθη».

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Διὰ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἐκλήθησαν ὑπὸ τὰ ὅπλα ἔφεδροι ὁπλῖται τοῦ Βαρέος πυροβολικοῦ τῶν κλάσεων 1925 καὶ 1926.

ΟΙ ΕΡΑΝΟΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν ἐστάλησαν καὶ νέαι σημαντικαὶ εἰσφοραὶ Ἑλλήνων τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὡς καὶ τοιαῦται διαφόρων φιλελλήνων. Ἐξ ἄλλου εἰς τὸ Λονδῖνον ὁ λόρδος Δήμαρχος ἤνοιξεν ἔρανον ὑπὲρ τῆς ἀγωνιζομένης Ἑλλάδος, εἰς τὸν ὁποῖον πρῶτοι συνεισέφερον οἱ Ἄγγλοι Βασιλεῖς.

ΔΕΥΤΕΡΑ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Αἱ ἑλληνικαὶ δυνάμεις ἤρχισαν διεξάγουσαι εὐρυτέρας ἐκτάσεως ἐπιχειρήσεις καὶ κατέλαβον καὶ ἄλλα ὑψίστης στρατιωτικῆς σημασίας ὑψώματα δεσπόζοντα τῆς Κορυτσᾶς, ἡ ὁποία βομβαρδίζεται συνεχῶς.

Τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου, τὸ ἐκδοθὲν τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς ἔχει οὕτω:

Εἰς τὸ μέτωπον τῆς Μακεδονίας ἡμέτερα τμήματα ἐπέτυχον τὴν 2αν Νοεμβρίου τὴν κατάληψιν νέας σειρᾶς ὑψωμάτων ἐντὸς τοῦ ἀλβανικοῦ ἐδάφους.

Σήμερον εἰς τὸ μέτωπον τῆς Ἠπείρου ἀγὼν πυροβολικοῦ ἑκατέρωθεν. Ἐπίθεσις τοῦ ἐχθροῦ ὑποστηριζομένη δι' ἁρμάτων ἀπεκρούσθη. Ἐννέα ἐκ τῶν ἐπιτεθέντων ἁρμάτων κατεστράφησαν.

Ἰσχυραὶ ἐχθρικαὶ ἐπιθέσεις κατὰ τῶν θέσεών μας εἰς τὸν τομέα Φλωρίνης ἀπεκρούσθησαν διὰ χειροβομβίδων καὶ τῆς λόγχης μὲ ἀπωλείας τοῦ ἐχθροῦ. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι.

Ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐντονωτάτη δρᾶσις τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας ἐπιχειρησάσης 15 βομβαρδιστικὰς ἐπιδρομὰς κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν καταληφθεισῶν θέσεων.

Ὑπὸ ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων ἐβομβαρδίσθη ἡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Ὑπάρχουν νεκροὶ τινὲς καὶ τραυματίαι ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Οὐδεὶς στρατιωτικὸς στόχος ἐβλήθη. Κατέρρευσαν οἰκίαι τινές. Παρὰ τοῦ ἡμετέρου ἀντιαεροπορικοῦ πυροβολικοῦ κατερρίφθησαν τρία ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. Τέταρτον βλαβὲν καὶ διωχθὲν ὑποτίθεται ὅτι ἔπεσε παρὰ τὴν ΓΕΥΓΕΛΗΝ.

Χωρία τινὰ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς

ΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ"

χώρας ἐβομβαρδίσθησαν παρὰ τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας.

ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑΝ

Κατὰ ἑσπερινὸν τηλεγράφημα ἐκ Κερκύρας, περὶ τὴν 8ην ἑσπερινὴν συνήφθη ναυμαχία δυτικῶς τῆς Κερκύρας καὶ περὶ ὥραν 8.30 ἐθεάθη μέγα σκάφος φλεγόμενον καὶ κατευθυνόμενον πρὸς βορρᾶν. Αἱ χθεσιναὶ πληροφορίαι ἐκ τοῦ μετώπου διαγράφουν ὡς ἀρίστην τὴν ἐξέλιξιν τῆς στρατιωτικῆς καταστάσεως. Αἱ ἐπικαὶ μάχαι τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ συνεχίζονται εἰς 3 σημεῖα, διὰ κεραυνοβόλου δὲ ἀντεπιθέσεως ἐξετοπίσθη ὁ ἐχθρός. Εἴς τινα σύγκρουσιν ἐπὶ 20 μηχανοκινήτων ἁρμάτων κατεστρέψαμεν τὰ 9. Εἰς ἀερομαχίας μὲ τὸν ἐχθρὸν τοῦ κατερρίψαμεν 6 ἀεροπλάνα. Μία ἐχθρικὴ ἐφοδιοπομπὴ καὶ ἄλλοι αἰχμάλωτοι συνελήφθησαν.

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ

Τὸ χθεσινὸν ἰταλικὸν ἀνακοινωθὲν εἶχεν ὡς ἑξῆς: «Εἰς τὸ ἑλληνοϊταλικὸν μέτωπον ἐβελτιώθησαν αἱ καιρικαὶ συνθῆκαι. Ἡ δρᾶσις μας ἐν Ἠπείρῳ εὑρίσκεται ἐν πλήρει ἀναπτύξει. Ἡ ἀεροπορία μας ἐβομβάρδισε τὴν Κέρκυραν, ὅπου ἐσημειώθησαν πολλαὶ ἐκρήξεις, τὸν λιμένα τῶν Πατρῶν, τὴν Λάρισαν, τὰ Ἰωάννινα καὶ τὴν Θεσσαλονίκην. Ἓν ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον πιθανῶς κατερρίφθη. Δύο ἐκ τῶν ἀεροπλάνων μας δὲν ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις των».

ΤΡΙΤΗ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Κατὰ τηλεγραφικὰς πληροφορίας ἐκ τοῦ μετώπου, ἤρχισε μεγάλη Ἑλληνικὴ ἀντεπίθεσις, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ἡ ὑποχώρησις τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ ἔλαβεν ἔκτασιν ἀτάκτου φυγῆς. Μία ἰταλικὴ φάλαγξ εἰς τὴν Πίνδον παρεδόθη μετὰ τοῦ ὁπλισμοῦ της.

Ἐξ ἄλλου ἡ Κορυτσὰ ὑπὸ τὸ σφοδρὸν πῦρ τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ, ἀναμένεται ὅτι δὲν θὰ ἀντιστῇ ἐπὶ πολύ.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 9 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου τὸ ἐκδοθὲν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Εἰς τὸ μέτωπον τῆς ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ κατελήφθη δι' ἐπιθέσεως ἡμετέρων τμημάτων καὶ ἕτερον ὕψωμα ἐντὸς τοῦ ἀλβανικοῦ ἐδάφους, ἐκτὸς ἐκείνων, ὧν ἀνεκοινώθη ἡ κατάληψις διὰ τῶν προηγουμένων ἀνακοινωθέντων.

»Εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ μετώπου συνεπείᾳ ἐνεργειῶν τῶν ἡμετέρων τμημάτων συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ ἐκυριεύθησαν ὅλμοι, πολυβόλα καὶ λοιπὰ ὑλικά. Οὐδὲν ἕτερον ἐφ' ὅλου τοῦ μετώπου ἐκτὸς δραστηρίας ἐνεργείας τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας ἐκδηλωθείσης δι' ἐπανειλημμένων βομβαρδισμῶν.

» Ἡ ἡμετέρα ἀεροπορία ἐνήργησεν ἐπιτυχῶς βομβαρδισμοὺς καὶ πολυβολισμοὺς συγκεντρώσεων ἁρμάτων καὶ ἐχθρικῶν στρατευμάτων εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ μετώπου, ὡς καὶ ἀναγνωρίσεις.

» Ὑπὸ ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων ἐβομβαρδίσθησαν αἱ πόλεις Πειραιεύς, Πάτραι, Βόλος ὡς καὶ πολλαὶ κωμοπόλεις καὶ χωρία ἄνευ οὐδεμιᾶς στρατιωτικῆς σημασίας.

»Ὑπάρχουν ὀλίγοι νεκροὶ καὶ τραυματίαι ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Οὐδεμία βλάβη ἐπῆλθεν εἰς στρατιωτικὰς ἐγκαταστάσεις. Κατὰ διεξαχθείσας ἀερομαχίας καὶ πυρὰ τοῦ ἀντιαεροπορικοῦ πυροβολικοῦ κατερρίφθησαν 5 ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα.

» Ἓν ἐκ τῶν ἡμετέρων δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν βάσιν του».

ΑΙ ΕΝΕΡΓΗΘΕΙΣΑΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΟΜΑΙ

Ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξεδόθη ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις διὰ τὰς ἐνεργηθείσας ἐπιδρομὰς ὑπὸ τῆς ἰταλικῆς ἀεροπορίας:

Ἅπασαι αἱ ἀεροπορικαὶ ἐπιδρομαὶ κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, ἐστράφησαν ἀποκλειστικῶς κατὰ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Ἐρρίφθησαν βόμβαι εἰς Πειραιᾶ, Βόλον, Καστοριὰν καί τινα χωρία καὶ κωμοπόλεις μὲ ἐλάχιστα θύματα καὶ ἀσημάντους ζημίας. Οὐδεὶς ἀπολύτως στρατιωτικὸς στόχος ἐβλήθη. Ἓν τῶν ἐπιδραμόντων εἰς Πειραιᾶ ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων ἔφερεν ἑλληνικὰ σήματα.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΟΝ ΛΑΟΝ

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπηύθυνε τηλεγραφικῶς τὸ ἀκόλουθον διάγγελμα πρὸς τὸν λαὸν τῆς Κερκύρας:

«Εἶναι ἡ δευτέρα φορὰ εἰς διάστημα ἑνὸς τετάρτου αἰῶνος, ποὺ ὁ εὐγενὴς Κερκυραϊκὸς λαὸς ἀντιμετωπίζει τὰς δολοφονικὰς μεθόδους τῶν Ἰταλῶν. Φαίνεται ὅτι ἡ ὡραία νῆσος ἐστάθη πάντοτε κάρφος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἐχθροῦ μας. Διότι τόπος πλέον ἀνοχύρωτος καὶ μέρος πλέον εἰρηνικὸν ἀπὸ τὴν Κέρκυραν δὲν εἶχεν ἴσως ἄλλο ἡ Ἑλλάς. Οὐδὲν πολεμικὸν συμφέρον δικαιολογεῖ τὴν ἀεροπορικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ κέντρου τῆς πόλεως τῆς Κερκύρας καὶ κατὰ τῶν πτωχῶν λαϊκῶν συνοικιῶν της. Καὶ ὅμως ὁ ἐχθρὸς ἐσκόρπισε τὸν σίδηρον καὶ ἔκαυσε καὶ ἐφόνευσε καὶ κατέστρεψεν, ἱκανοποιῶν οὕτω ἕνα βαθὺ αἴσθημα μίσους ποὺ τρέφει ἀνέκαθεν ἐναντίον τοῦ Κερκυραϊκοῦ λαοῦ, ἐκδικούμενος προφανῶς τὰ παμπάλαια ἀντιϊταλικὰ αἰσθήματα τῶν Κερκυραίων καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ἀνυποληψίας ποὺ ἔχετε ἀνέκαθεν διὰ κάθε τι τὸ ἰταλικόν. Καὶ τὰ γνωρίζουν ἄριστα ὅλα αὐτὰ οἱ ἰταλοὶ καὶ γνωρίζουν ἀκόμη ὅτι ἡ Κέρκυρα ὑπῆρξε μία πηγὴ πνευματικοῦ φωτὸς διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅτι ἡ συμβολὴ τῆς πλειάδος τῶν διανοουμένων καὶ τῶν ποιητῶν τῆς Κερκυραϊκῆς σχολῆς συνέβαλεν εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάτασιν τοῦ Ἔθνους ὁλοκλήρου. Πῶς λοιπὸν τοιαῦτα ἁμαρτήματα νὰ σᾶς συγχωρήσουν οἱ δόλιοι ἐχθροὶ τοῦ Ἔθνους καὶ πῶς νὰ μὴ θελήσουν νὰ τιμωρήσουν μὲ τὰ οἰκεῖα των μέσα μίαν πνευματικὴν κυψέλην τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οἵα ἡ ὡραία νῆσος τοῦ Ἰονίου; Καὶ τὸ ἔπραξαν μὲ τὸν γνωστόν των τρόπον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ σᾶς πτοήσουν, ἐπέτυχον νὰ χαλυβδώσουν τὸ φρόνημά σας, νὰ ἀναπτερώσουν τὸ ἠθικόν σας, νὰ σᾶς φανατίσουν ἐναντίον ἐκείνου ποὺ ἕως χθὲς περιφρονούσατε. Ὁ ἀγών μας, ἡρωϊκὲ καὶ εὐγενικὲ λαὲ τῆς Κερκύρας, εἶναι μέγας καὶ διὰ τοῦτο θὰ εἶναι τραχύς. Ἀλλ' ἡ σκληρότης τῶν ἀγώνων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Μηδικῶν πολέμων ἕως σήμερον οὐδέποτε ἔκαμψε τοὺς Ἕλληνας. Ὅπως πάντοτε, λοιπόν, θὰ ἀγωνισθῶμεν καὶ τώρα μέχρις ἐσχάτων διὰ νὰ περισώσωμεν τὴν ἐλευθερίαν μας, τὰς ἑστίας, τοὺς βωμοὺς καὶ τὴν τιμήν μας ὡς ἄνθρωποι καὶ ὡς Ἔθνος. Καὶ ἡ νίκη θὰ στέψῃ τελικῶς τὸν μεγάλον καὶ τίμιον ἀγῶνα μας.

»Δι' ὅσα σᾶς ἔπληξαν δεινὰ συμπάσχω μαζί σας καθὼς συμπάσχει καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς καὶ σᾶς ἐκφράζω τὰ πλέον θερμά μου συγχαρητήρια διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν αὐταπάρνησίν σας».

ΤΕΤΑΡΤΗ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Ὁ πρωϊνὸς καὶ ἀπογευματινὸς τύπος, ὡς καὶ τὰ ξένα τηλεγραφικὰ πρακτορεῖα ἀγγέλλουν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς κατέλαβε καὶ νέας θέσεις ἐντὸς τοῦ ἀλβανικοῦ ἐδάφους, τὰς ὁποίας καὶ ὀργανώνει ἐν σπουδῇ.

Κατὰ τὰς χθεσινὰς ἐπιχειρήσεις περιῆλθον εἰς χεῖρας μας πολλοὶ αἰχμάλωτοι καὶ ἄφθονον πολεμικὸν ὑλικόν.

Παραλλήλως πρὸς τὰ μαχόμενα στρατεύματά μας ἔδρασεν ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχῶς καὶ ἡ ἀεροπορία μας, βομβαρδίσασα ἐχθρικὰ ἀεροδρόμια, στρατιωτικὰς ἐγκαταστάσεις καὶ τμήματα ἐχθρικοῦ στρατοῦ ἐν πορείᾳ.

Ἰταλοὶ ἀεροπόροι ἐβομβάρδισαν κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν τὴν πόλιν τοῦ Μοναστηρίου, προξενήσαντες ἀρκετὰς ζημίας. Ἐκ τῶν ριφθεισῶν βομβῶν, ἐκτὸς τῶν ζημιῶν ἐσημειώθησαν καὶ πολλὰ θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ.

Ἐπιτροπὴ Σέρβων ἐμπειρογνωμόνων ἐπεφορτίσθη νὰ ἐξετάσῃ τὰς ριφθείσας βόμβας καὶ καθορίσῃ τὴν ἐθνικότητα τῶν ἐπιδραμόντων ἀεροπλάνων.

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἐκδοθὲν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ὑπ' ἀριθ. 10 ἀνέγραφε τὰ ἀκόλουθα:

«Εἰς τὸ Μέτωπον τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας κατελήφθη δι' ἐπιτυχοῦς ἐπιθέσεως τῶν Στρατευμάτων μας καὶ μετὰ σκληρὸν ἀγῶνα νέα σειρὰ ὑψωμάτων ὠργανωμένων δι' ἡμιμονίμων ὀχυρώσεων, ἐντὸς τοῦ Ἀλβανικοῦ ἐδάφους. Περιῆλθον εἰς χεῖρας μας δύο πυροβόλα, ὅλμοι, πολλὰ πολυβόλα, ὑλικὸν καὶ αἰχμάλωτοι. Κατὰ τὴν σύμπτυξίν των, τὰ ἐχθρικὰ τμήματα ἐβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἰδικῶν των ἁρμάτων.

»Ἐπὶ τοῦ λοιποῦ μετώπου σφοδροὶ βομβαρδισμοὶ πυροβολικοῦ κατὰ τόπους.

»Ἡ ἡμετέρα Ἀεροπορία ἐβομβάρδισεν ἐπιτυχῶς τὰ Ἀεροδρόμια ΚΟΡΥΤΣΑΣ καὶ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ καταστρέψασα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σημαντικὸν ἀριθμὸν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων. Ἐπίσης κατεστράφησαν παραπήγματα καὶ καταυλισμοὶ τῶν ἀνωτέρω ἀεροδρομίων. Ἅπαντα τὰ ἀεροπλάνα τὰ μετασχόντα τοῦ βομβαρδισμοῦ ἐπανῆλθον εἰς τὰς βάσεις των.

»Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε διάφορα σημεῖα τοῦ μετώπου, τὰς πόλεις Πειραιᾶ καὶ Ἰωάννινα καθὼς καὶ ἑτέρας πόλεις καὶ χωρία τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ὑπάρχουν νεκροὶ καὶ τραυματίαι ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ μικραὶ ὑλικαὶ ζημίαι. Οὐδεμία βλάβη ἐπῆλθεν εἰς στρατιωτικὰς ἐγκαταστάσεις.

» Κατὰ τὰς διεξαχθείσας ἀερομαχίας κατερρίφθησαν δύο ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα βομβαρδισμοῦ. Οὐδὲν ἡμέτερον ἔπαθε.

» Τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας ἰταλικὰ ἀεροπλάνα εἰσελθόντα εἰς τὸ Γιουγκοσλαυϊκὸν ἔδαφος ἐβομβάρδισαν δὶς τὴν πόλιν τοῦ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ».

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΧΘΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία συνεχίσασα καὶ χθὲς τὸ ἄνανδρον ἔργον της, τοῦ βομβαρδισμοῦ δηλαδὴ γυναικοπαίδων καὶ μὴ στρατιωτικῶν στόχων, ἐπέφερε ζημίας καὶ ἐσημείωσεν ἀνθρώπινα θύματα. Τὸ σχετικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀσφαλείας ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν ἐσημειώθησαν ἀεροπορικαὶ ἐπιδρομαὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, στραφεῖσαι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον κατὰ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Βόμβαι ἐρρίφθησαν: 1) Εἰς Πειραιᾶ μὲ μικρὸν ἀριθμὸν θυμάτων ἐξ ὧν αἱ περισσότεραι γυναῖκες καὶ παιδία καὶ ζημίας τινὰς εἰς οἰκήματα προσφυγικοῦ συνοικισμοῦ. 2) Εἰς Κέρκυραν μὲ ὀλίγα θύματα. 3) Εἰς Καστοριὰν μὲ μικρὸν ἀριθμὸν θυμάτων. 4) Εἰς Ἰωάννινα καὶ περιοχὴν ἐπανειλημμέναι ἀεροπορικαὶ ἐπιδρομαί, ἄνευ ζημιῶν καὶ μὲ ἐλάχιστα θύματα. 5) Ὁμοίως ἐρρίφθησαν βόμβαι καὶ ἐγένοντο πολυβολισμοὶ ἀμάχων πληθυσμῶν εἰς διάφορα ἄλλα χωρία καὶ κωμοπόλεις μὲ ἐλάχιστον ἀριθμὸν θυμάτων καὶ ζημιῶν.

Καθ' ἃ τηλεγραφεῖ ἡ Ὑποδιοίκησις Χωροφυλακῆς Βεύης, (Μπανίτσης) σήμερον, καὶ ὥραν 13.50', τρία ἰταλικὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα χρώματος ἀλουμινίου, προερχόμενα ἐξ Ἀλβανίας καὶ διαγράψαντα ἡμικύκλια ἄνωθεν Ἀμυνταίου καὶ Βεύης, εἰσῆλθον εἰς τὸ Γιουγκοσλαυϊκὸν ἔδαφος, μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὸ Μοναστήριον.

Ἀπὸ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ὅτε ἤρχισεν ἡ ἐπίθεσις τῆς Ἰταλίας ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος μέχρι σήμερον τὸ σύνολον τῶν θυμάτων ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καθ' ὅλην τὴν χώραν ἀνέρχεται εἰς 291 φονευθέντας καὶ 690 τραυματίας. Ἠθικὸν λαοῦ ἄριστον.

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ χρονικὸν διάστημα οὐδεὶς στρατιωτικὸς στόχος ἐβλήθη.

ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΒΛΗΘΕΙΣΑΣ ΖΩΝΑΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχηγὸς ἐπεσκέφθησαν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς χθεσινῆς ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς, τὴν βληθεῖσαν ζώνην τοῦ Πει-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 216)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Πρὸς ἁπάσας τὰς Διοικήσεις τῆς Ε. Ο. Ν., τὴν Δ. Α. Σ. καὶ τὰ τάγματα ἐργασίας, ἐκοινοποιήθη ἡ κάτωθι διαταγὴ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ:

«Ἐκφράζω τὴν πληρεστάτην μου εὐαρέσκειαν εἰς τὴν δύναμιν ὑποδιοικήσεως Ε. Ο.Ν. Πειραιῶς, διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς ἐθνικὰς ὑπηρεσίας, ἃς προσέφερε κατὰ τὰς ὥρας τοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς πόλεως τοῦ Πειραιῶς καὶ καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

»Τὸ παράδειγμά των θὰ μείνῃ ἱστορικὸν εἰς τὸν ἀγῶνα ποὺ διεξάγει νικηφόρα ἡ Ἑλλάδα μας, ἐξαίρων δὲ τὴν ὑπέροχον συμπεριφορὰν τῶν συναγωνιστῶν τῆς ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς, παραδίδω ταύτην εἰς τοὺς συναγωνιστὰς καὶ τὰς συναγωνιστρίας ὅλης τῆς χώρας, ὡς μεγαλειῶδες παράδειγμα πρὸς μίμησιν».

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

Ὁ ἐν Ἀθήναις πρεσβευτὴς τῆς Μ. Βρεταννίας κ. Πέλερετ παρεκάλεσε τὸν Ἀρχηγὸν ὅπως διαβιβάσῃ εἰς τὴν Ὀργάνωσιν Ἐθνικῆς Νεολαίας καὶ τὰ Τάγματα Ἐργασίας τὰς εὐχαριστίας του καὶ τὰ συγχαρητήρια του διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς Νεολαίας καὶ τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Ἄγγλου ἀεροπόρου καὶ διὰ τὴν ἐν γένει ἐμφάνισίν των.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Ε. Ν. ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ

Ὁ Κ. Ε. Ν. κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλόπουλος ἀπηύθυνε τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα πρὸς τὸν Ἀρχηγόν.

«Ἀρχηγέ μου,

»Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 3ης ἐπετείου τῆς Ε. Ο.Ν. ὑπερόχου δημιουργήματος τῆς 4ης Αὐγούστου λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς, ὡς Ἀρχηγὸν καὶ Πατέρα τῆς μεγάλης μας οἰκογενείας τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους, ὅπως εὐαρεστούμενος ἀποδεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῶν μέχρι θανάτου πιστῶν σας Φαλαγγιτῶν, Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν καὶ ἐμοῦ προσωπικῶς, ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν ἱστορικὴν περίστασιν τοῦ Ἔθνους, τὸ ὁποῖον θεοπνεύστως ὁδηγεῖτε ἐν αὐστηρᾷ συνεπείᾳ πρὸς τὴν ἱστορικήν του παράδοσιν καὶ ἀποστολὴν ἀρρήκτως ἐν τῷ προσώπῳ σας ἡνωμένου πρὸς τὴν νίκην καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν του πεπρωμένων καὶ τὸ ὁποῖον ὑπερόχως ἐμπνέετε εἰς τὸν μεγαλειώδη ὑπὲρ πάντων ἱερὸν ἀγῶνα, ἔχομεν ἔτι βαθυτέραν τὴν συνείδησιν τοῦ ὅρκου τὸν ὁποῖον ἐδώσαμεν. Ὑποσχόμεθα σὲ σᾶς τὸν δημιουργόν μας νὰ τηρήσωμεν τὴν πίστιν μας μέχρι τελευταίας ρανίδος ἀγωνιζόμενοι ὅπου ἕκαστος ἐτάχθημεν μέχρις ἐσχάτων τὸν ἀγῶνα αὐτὸν εἰς τὴν πρώτην του γραμμήν. Εἰς τὴν πάσῃ ψυχικῇ, σωματικῇ καὶ ἠθικῇ δυνάμει ἑκάστου ἐξ ἡμῶν συμβολὴν εἰς τὴν τελικὴν νίκην εὑρίσκομεν τὴν δικαίωσιν τῆς ὑπάρξεώς μας, τὴν δικαίωσιν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὴν συνέπειαν τῆς τυφλῆς πίστεως πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς τὰ ἀκατάλυτα ἰδανικὰ τῆς 4ης Αὐγούστου, ὧν ἐτάχθημεν μαχητικοὶ φορεῖς. Μὲ ἀπεριόριστη ἀποφασιστικότητα, ἐνθουσιασμὸ καὶ ὁρμὴ ἀτενίζομεν τὸ μέλλον καὶ βεβαιοῦμεν, ὅτι ἀπὸ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν καὶ τὰς δι' αὐτὸν θυσίας θὰ προβάλῃ χαλυβδωμένη ἡ Ε. Ο. Ν. γιὰ νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τῶν καρπῶν τῆς νίκης καὶ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν ἱστορικήν της ἀποστολὴν ἀνταποκρινομένη μὲ πληρότητα εἰς πᾶσαν σας προσδοκίαν καὶ ἀξίωσιν. Μέχρις ἐσχάτων πίστιν εἰς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὴν ἰδεολογίαν μας καὶ πίστιν εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τὸ καθῆκον, πίστιν εἰς τὴν νίκην καὶ τὸ ἔργον σας τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως, ὁρκιζόμεθα σήμερον διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἐνώπιόν σας.

»Μετ' ἀπολύτου πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως καὶ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ λατρείας».

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11.30' πρωϊνὴν ἐψάλη εἰς τὴν Μητρόπολιν δοξολογία ἐπὶ τῇ 3ῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε. Ο. Ν., παρουσίᾳ τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Μεταξᾶ. Πρὸ τοῦ ναοῦ τμήματα τῆς Δ.Α.Σ. τῶν Διοικήσεων Ε. Ο. Ν. Πρωτευούσης καὶ τῶν ταγμάτων ἐργασίας ἀπέδωσαν τιμάς, χιλιάδες δὲ λαοῦ, αἱ ὁποῖαι κατέκλυσαν τὴν πλατεῖαν Μητροπόλεως ἀπεθέωσαν τὸν Ἀρχηγόν.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἀνεπέμφθη δέησις ὑπὲρ κατισχύσεως τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων.

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ Κ.Ε.Ν.
ΕΠΙ ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΛΛΑΔΟΣ

Συναγωνιστὲς καὶ Συναγωνίστριες,

Τὴν 7ην Νοεμβρίου συμπληροῦται ἓν ἀκόμη ἔτος ἀγῶνος τῆς ἀναστηθείσης ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος, γιὰ τὴν Ἰδέα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, γιὰ τὴν σφυρηλάτησι τοῦ Ἑλληνικοῦ μέλλοντος καὶ γιὰ τὴν βίωσι τῶν Ἀρχῶν τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ ἀπόλυτη πίστι καὶ μαχητικότητα σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγὲς τοῦ Ἀρχηγοῦ στὶς ἐπάλξεις ὅπου ἔταξε τὸ Μεγαλειῶδες Κίνημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Φαλαγγιτισμοῦ.

Τὸ ἔτος ποὺ κλείνουμε ὑπῆρξε γονιμώτατο εἰς προσπάθειαν καὶ οἱ Συναγωνιστὲς καὶ οἱ Συναγωνίστριές μας μποροῦν νὰ εἶναι ὑπερήφανοι. Εἶναι γεγονὸς ὅτι τὸ βρωμερὸ μίασμα ποὺ ἐπέδραμε γιὰ νὰ βεβηλώσῃ τὰ ἅγια χώματά μας διέκοψε τὴν ἐξαιρετικὰ ἐντατικὴ ἐνέργεια γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσι τῆς Ὀργανώσεώς μας σὲ ὅλους τοὺς Τομεῖς τῆς δράσεώς της.

Ἡ ὁλοκλήρωσις αὐτὴ θὰ συντελεσθῇ μετὰ τὴν τελικὴ Νίκη.

Σήμερα οἱ προσπάθειες κάθε μέλους τῆς Ε. Ο. Ν. ὀφείλουν νὰ εἶναι ἀφιερωμένες ἐξ ὁλοκλήρου στὸν ἕνα αὐτὸν πανώρηο, πανίερο καὶ μοναδικὸ σκοπό, τὸν ὁποῖον ὡρκισθήκαμε νὰ ὑπηρετήσουμε ὁ καθένας στὸν Τομέα του ὡς τὴν τελευταία μας πνοή, τὸν σκοπὸ ὑπάρξεώς μας, τὴ Νίκη.

Μέσα στὴν ὑπέρτατη αὐτὴ προσπάθεια θὰ γιγαντωθῇ ἡ Ε. Ο. Ν. καὶ θὰ προβάλῃ ὑπέροχη καὶ δοξασμένη, ἀνταξία τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος ποὺ θὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴ Νίκη μὲ τὴ Μεγαλουργὸ πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ, μὲ τὴν ἀπόλυτη μέχρι θανάτου πίστι σας. Μὲ τὴν ἀκατάβλητη μαχητικότητά σας, συναγωνιστὲς καὶ συναγωνίστριες, μπαίνουμε στὸν τέταρτο χρόνο τῆς Ε. Ο. Ν. Γεμάτη ἀπὸ αἰσιοδοξία, θέλησι, πειθαρχία καὶ δύναμι, γεμάτη ἀπόφασι νὰ συμβάλῃ ἡ Ε. Ο. Ν. εἰς τὸν ἱερὸ ἀγῶνα κατὰ τὸν πιὸ ἀποφασιστικὸ τρόπο, ὥστε νὰ καταστῇ ἔνδοξη καὶ ἀνταξία τῶν ὑψίστων προσδοκιῶν ποὺ στηρίζει πάνω της τὸ Ἔθνος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Βασιλιᾶ καὶ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ ἔτσι νὰ ἀναδειχθῇ ἀξία τῆς Ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης, ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὶς ἡρωϊκὲς ἔνοπλες Δυνάμεις μας.

Φαλαγγῖτες, Φαλαγγίτισσες, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες,

Ὅλοι καὶ ὅλες ἀκλόνητοι στὴ θέσι τοῦ ὑψίστου ἐθνικοῦ χρέους ριχτῆτε μὲ λύσσα στὸν ὑπὲρ ὅλων ἀγῶνα, ἕως τὴν τελευταία ρανίδα καὶ μέχρι τῆς τελικῆς καὶ ὁλοκληρωτικῆς Νίκης, ποὺ χάρις στὴν πίστι μας, χάρις στὸν Βασιλιᾶ καὶ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ χάρις στὶς ἔνοπλες δυνάμεις μας θὰ ἀποκαταστήσῃ τὸ ἄρρηκτα ἑνωμένο Ἔθνος μας στὰ ἀπαράγραπτα ἱστορικά του δικαιώματα.

Συναγωνιστὲς καὶ Συναγωνίστριες,

Ὁ χρόνος στὸν ὁποῖο μπαίνουμε μὲ ἀναπεπταμένες τὶς τρισάγιες γαλανόλευκες σημαῖες, ποὺ θὰ στήσουμε στὶς ψηλότερες κορφές, εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἱστορικοὺς τῶν χιλιετηρίδων τῆς φωτεινῆς μας Ἐθνικῆς Ζωῆς. Σεῖς ὀφείλετε νὰ καταστήσετε τὸν χρόνο αὐτὸν τὸν ἐνδοξότερο τῆς Ε. Ο. Ν.

Τὴν ἐπέτειό μας τὴν ἑορτάζουμε ἀνανεώνοντας τὸν ὅρκο μας, χαλυβδώνοντας τὴν θέλησί μας καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά μας νὰ βαδίσουμε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἕως τὸ τέλος μὲ ὁποιεσδήποτε θυσίες στὸν μέγιστο θρίαμβο τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ ὁπωσδήποτε θὰ κατακτήσουμε. Ἕνα ἔχουμε σύνθημα: Πίστι, δουλειά, ἀγῶνα, Νίκη. Καὶ μιὰ ἔχουμε εὐχή: Μὲ τὴν Ε. Ο. Ν. στὴν πρωτίστη γραμμὴ καὶ δόξα καὶ τιμὴ τοῦ ἀγῶνος συμπολεμίστρια τοῦ Ἀρχιστρατήγου Βασιλέως, τοῦ ἐμπνευστοῦ Ἀρχηγοῦ Κυβερνήτου καὶ τῶν ἡρωϊκῶν ἐνόπλων δυνάμεων φορέα τῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἔθνους Καλὸν ἀγῶνα καὶ καλὴ Νίκη.

Ζήτω τὸ Ἔθνος! Ζήτω ὁ Βασιλεύς! Ζήτω ὁ Ἀρχηγός! Ζήτω οἱ Ἐθνικὲς ἔνοπλες δυνάμεις! Ζήτω ὁ πόλεμος! Ζήτω ἡ 4η Αὐγούστου! Ζήτω ἡ Ε. Ο. Ν. μας καὶ πάντα νικήτρια καὶ χιλιόχρονη!

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας
ΑΛ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
Ἔφεδρος Ἀνθυποσμηναγὸς Β. Α.

ΕΠΑΙΝΟΣ ΤΟΥ Κ.Ε.Ν. ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

ΔΙΑΤΑΓΗ

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν μου ἀναφορὰν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης ἐξ ἧς ἐμφαίνεται ὅτι βαθμοφόροι, Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πειραιῶς μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας ἐβοήθησαν τὰς Ἀστυνομικὰς ἀρχὰς καὶ ἀποτελεσματικῶς συνέβαλον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τῆς διανομῆς δελτίων ἄρτου καὶ τροφίμων

Ἐπαινῶ

τοὺς κάτωθι βαθμοφόρους Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας τῶν Ὑποδιοικήσεων Πειραιῶς διὰ τὴν πρᾶξιν των ταύτην μαρτυροῦσαν τὴν πλήρη καὶ βαθυτάτην ὑπ' αὐτῶν κατανόησιν τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Μαλικούση Ἀλέκα, Οἰκονόμου Ἄρτεμις, Παυλοπούλου Πέπη, Κοντογιάννη Ἀγγελική, Σιδήρε Κατίνα, Ρεντζεπέρη Ροζαλία, Μαριωρὴ Χρυσάνθη, Τομπάη Δώρα, Βασιλειάδου Τασία, Κατσίκη Ἑλένη, Καΐρα Νικολέτα, Ποντικοῦ Δέσποινα, Βαλιάνου Μαρία, Καβαλάρη Μαρία, Σοφοῦ Καίτη, Δημοπούλου Κική, Λιόλιου, Φανῆ Κούλα, Ἀναστασίου Νίκη, Χολέτσου Λουλού, Καλοστύπη Μαρία, Ζουμπερι Μαρία, Ἀντζίρη Κική, Ἀγγελῆ Εὐθυμία, Λαχανᾶ Ζωή, Παπαντωνίου Εὐδοξία, Χέλμη Ἄννα, Κούκη Καίτη, Λοκούρη Λαλοῦ, Ἀλιφραγκῆς Ἰωάννης, Θηβαῖος Γραμματικός, Σάμιος Κωνσταντῖνος, Μαστροβασίλης Γεώργιος, Γεωργκίνης Γεώργιος, Μονᾶς Ἰωάννης, Μαστρογιαννόπουλος Δ., Ἀξαρλῆς Σταῦρος, Μηστριτσᾶνος Κωνστ., Σταματόπουλος Γεώργιος, Μαρτᾶτος Παναγιώτης, Παπαγγελῆς Ἐμμανουήλ, Παπατσούλης Γκίκας, Κεφαλᾶς Κωνστ., Καρβελᾶς Γεώργιος, Χριστουλάκης Ἐμμαν., Ἀρώνης Κυριάκος, Μορεστιάνος Ἰωάννης, Ἀλαφοῦζος Σπυρίδων, Ἀλαφοῦζος Δημήτριος, Μπαζέος Στυλιανός, Μίχος Δημήτριος, Ἀνδρεόπουλος Ἀθαν., Ροῦσος Βασίλειος, Δηλαβέρης Ἀνδρέας, Νέγκας Γεώργιος, Παλαιολουκᾶς Π., Βλάχος Λουκᾶς, Βλάχος Κυριάκος, Γκιώνης, Δάνδουρας Σταῦρος, Μπελαβίλας, Πάγκαλος, Δεμίρης Μαρ., Φωκᾶς, Ζαραφωνίτης,

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Βουγιούκας, Σαρέλης, Κατσαρίδης Ἠλίας, Μπερεσιάνος Κωνστ., Καπάτος Ἰορδάνης, Λεντάκης Γραμματικός, Βαφέας, Μίχλης, Ἀλεξάνδρου, Εὐδαίμονος Ἄννα, Εὐδαίμονος Κική, Ρίζου Μαίρη, Γιάπαπα Ἀλέκα, Τζιώτου Καίτη, Θεοδωρίδου Λίτσα, Τουγκάρογλου Νίτσα, Σουρῆ Βαρβάρα, Ζαραφωνίτου Λέλα, Καρολίδου Μαρία, Λιόλιος Ἀναστάσιος, Βενιέρης Κωνστ., Σπέντζος Στυλιανός, Κατσούλης Χαρ., Τσιχριτζῆς Κωνστ., Χατζημανωλάκης Γ., Ἐγγλέζος Ἰωάννης, Τριφύλλης Ἰωάννης, Ριζάκος Ἀθανάσιος, Σκαράκης Νικόλαος, Μερτίκας Γεώργιος, Οἰκονομίδης Δημήτριος, Καλαγκάτσης Δημήτριος, Μόσχος Εὐάγγελος, Χρυσολούλης Μάρ., Γραικὸς Βασίλειος, Τσουλοχόπουλος Ἐλευθ., Κατσούδας Εὐάγγ., Νίτσα Σέρρα, Βαλλιανάτου Μαρία, Πάτερα Ἀλκμήνη, Ραΐνιγη Μαρία, Ραΐνιγη Τζένη, Στρίγκου Μαρία, Μανδολίδου Κούλα, Κουλούμπου Δέσποινα, Πατακάκη Εὐθυμία, Μαντᾶ Εἰρήνη, Γερασιμάτου Κάκια, Σπέρτου Ἀργυρώ, Σέρρα Τιτίνα, Σπέρτου Ζαφειρία, Εὐαγγελάτου Δώρα, Ἀλεξανδροπούλου Κάκια, Τσουγκράνη Βαρβάρα, Φρυτζάλα Εὐαγγελία, Κασιώτου Ἑλένη, Βαφέα Σταυρούλα, Εὐγενᾶ Εὐαγγελία, Χαλκοκονδύλη Ἑλένη, Χαλκοκονδύλη Βικτωρία, Νόνη Λότη, Φαραῶ Ἡρώ, Μαρούλη Παρασκευή, Πολυξένη Βαρβάρα, Καμένη Νικολέτα, Τραϊφόρου Δήμητρα, Γκανᾶ Εἰρήνη, Κλήσσα Μαρία, Παπᾶ Μαρία, Ρήγου Ζωζώ, Μπενᾶ Μαρία, Μουλοπούλου Πόπη, Ἀγαπητοῦ Ἰσμήνη, Τάσση Ἑλένη, Σούλα Μαρία, Μαραβέλια Μαρία, Σκυλακάκη Ἔλλη, Σαβίδου Ἑλένη, Μουλοῦ Εὐαγγελία, Δράκου Πόπη, Ζερβουδάκη Χρυσούλα, Γεραγότου Ἀλεξάνδρα, Μαρκογιαννοπούλου Β., Γκιάκα Πηνελόπη, Ἀλιμπράντη Ἔλλη, Σάμιος Μιχαήλ, Νάνος Ἰωάννης, Βασιλόπουλος Νικόλαος, Ρώσης Πέτρος, Γάλιας Μιχαήλ, Παπαργύρης Σπῦρος, Καλογιάννης, Ζαμπέλης Μάριος, Τερζάκης Νικόλαος, Προυκάκης Δημήτριος, Ἀναστασάκης Σοφ., Κονδύλης Ἠλίας, Πετράκης Νικόλαος, Χαλδεάκης Λ., Στρίγγος Πολ., Σκλαβοῦνος Ἐλευθ., Σκένερης Νικόλ., Πετράκης Βασίλειος, Δαρδάγος Εὐστ., Μαζιᾶς Ἠλίας, Ἰγγλέσης, Χαρβαλιᾶς Ἀνάργ., Λεοντακιανᾶτος Δημ., Λύρας Κλ., Ἀλιμπράντης, Φαρμακίδης, Φακλῆς Δ., Μπενᾶς, Παπαδόπουλος, Νικητόπουλος, Κοζαδῖνος, Σάμιος Νικ., Βλαχόπουλος, Γκάντας, Παππᾶς, Παγουλᾶτος, Κρητικός, Μέντης Ἰωάννης, Τουρκογιώργος, Πελωριάδου Ἑλένη, Ὀρφανοῦ Νίκη, Ζαχαροπούλου Χρυσαυγή, Μιρτζανίδου Ἡρώ, Κουτρουλίδου Βασιλεία, Λαζοπούλου Σοφία, Ταντάλου Ἑλένη, Πιπέρα Θέμις, Λιπαρίδου Χαρίκλεια, Περαματζῆ Δήμητρα, Τσιλιώτου Ἑλένη, Ραπτοπούλου Εὐαγγελία, Μαρίνου Ἐλευθερία, Κούση Ὄλγα, Τσιλάκη Στέλλα, Φυλακτοῦ Ἀθηνᾶ, Σγούρου Βικτωρία, Βάγγαλη Σοφία, Καπουσόγλου Κούλα, Σιδέρη Κατίνα, Χαραλαμπίδου Φιφή, Δαλκίτση Παναγιώτα, Ἀντωνακάκη Πιπίτσα, Μπαλτᾶ Ἀθανασία, Μητσιμάρη Ἑλένη, Μπουλουμπάση Τούλα, Μαντουβάλου Φωτεινή, Στυλιανίδου Κατίνα, Στυλιανίδου Αἰμιλία, Ἀφσάρογλου Κεγιανοῦς, Μερκούρη Ἄννα, Σταμπούλογλου Κατίνα, Μιχαηλάκη Ἄλκηστις, Βαμβούρη Ἐλευθερία, Ρουφογάλη Βαρβάρα, Καρλαμάτα Ἀργυρώ, Βακιρτζόγλου Νικόλ. Καναβούτσης Ἰωάννης, Φωτόπουλος Πέτρος, Ἀθανασιάδης Παναγιώτης, Ποιητίδης Ἰωάννης, Πιττίδης Στυλιανός, Τάσσος Ἰωάννης, Τάσσος Ἀναστάσιος, Προκοπίδης Ἰωάννης, Κουκτζελᾶς Μενέλαος, Εὐθυμίου Συμεών, Πιττίδης Πέτρος, Πολίτης Χρῆστος, Μαρουσιώτης Μιχαηλ, Σεφεριάδης Μιχαήλ, Τσεσμελῆς Νικόλαος, Χιονίδης Νικόλαος, Χαραλαμπίδης Μιχαήλ, Κολλυδᾶς Ἰωάννης, Χατζηβασιλείου Παντ., Νικολαΐδης Δημήτριος, Γραμματικόπουλος Π., Χούζης Ἰωάννης, Φατσῆς Εὐάγγελος, Χριστοδουλίδης Νικ. Μελᾶς Σῖμος, Σταματόπουλος Ματθ., Κρικεσαριάν Σῖμος, Πρωτονοτάριος Εὐάγγ., Πετράκης Ἀλέξανδρος, Παγκαλίδης Παναγ., Κούβακας Δ., Χαλίκος Ἀντώνιος, Ἀλεβιζόπουλος Νικόλαος, Παξιμάδης Ἀντών., Πεντῆς Νικόλαος, Παγιάτης Χρῆστος, Γαϊτᾶνος Ἱπ., Γραμμένος Γεώργ., Βρόντος Εὐάγγελος, Κουρούμαλος Νικόλ., Ἀντωνιάδης Ἀντ., Μιζιθρόπουλος Ἰωάν., Δελαζάρης Β., Ἀγγελόπουλος Νικόλ., Ἰωνᾶς Γρηγόριος, Μπόγρης Γεώργιος, Χατζηαργυρὸς Δημήτριος, Βοσνιάδης Σωτήριος, Πλακιώτης Ἀνάργ., Κωνσταντarίδης Ἀδάμ, Γραμμένος Ἰωάν., Καραφελλάκης Μιχ., Λαγονίκας Βασίλειος, Ἰεσὲ Εὐριπίδης, Μονογυιὸς Ἀντώνιος, Μποῦτος Ἠλίας, Ρεσβάνης Δημήτριος, Σκιαδόπουλος Δημήτριος, Καλογήρου Γεώργιος, Σπυρόπουλος Ἰωάννης, Χαρτοφύλακας Δημ., Παναγόπουλος Π. Καφοῦρος Ἀριστ. Βαμβακάρης Ἀντώνιος, Καζάζογλου Δημήτρ., Χριστοδούλου Χρηστ., Βαφειαδάκης Σπυρ., Μιζιθρόπουλος Παν., Νομικὸς Σπυρ., Οἰκονομάκης Νικ., Κομνηνὸς Δημήτριος, Νικολόπουλος Νικόλαος, Ἀποστόλου, Ἀδελφοὶ Χαλκιόπουλοι, Σαχτούρης Εὐάγγελος, Ἀνδριτσόπουλος Γεώργιος, Φωτεινὸς Ν., Σασλόγλου Αἰκατερίνη, Τενεκιζόγλου Ἀλίκη, Σκαρῆ Χρυσάνθη, Βερνίκου Ἑρμιόνη, Παπαγιαννοπούλου Π., Σαντοριναίου Δ., Μισιχρόνη Ἑλένη, Μπενῆ Εἰρήνη, Σάββα Ἀνδρονίκη, Ἀργυρίου Δέσποινα, Καρᾶ Μαρία, Ἀλεβιζοπούλου Ἀναστ., Γεωργᾶ Ἀθανασία, Παπουτσόγλου Ἑλένη, Λαζαρίδου Μάρθα, Τριανταφυλλίδου Μαρ., Μαυρομιχάλη Νέλλη, Βερνάρδου Ζωή, Ἰωακεὶμ Νίκη, Παυλάκου Ἄννα, Χειλέτη Φρόσω, Ἀλεξανδρῆς Γεώργιος, Φίφας Ἰωάννης, Γαζῆς Δημήτριος, Ἀσβεστᾶς Γεώργιος, Πάτσης Βασίλειος, Οἰκονόμου Ἰωάννης, Μεταλλινὸς Σπυρ., Βαλιανᾶτος Ἀγησ., Μιχαλᾶς Σπυρίδων, Μεταλλινὸς Σπυρ., Παράσχης Ὀρέστης, Καπετανάκης Δημ., Καπετανάκης Ἰωάν., Μαστρογιάννης Νικ., Μαστρογιάννης Χαρ., Γουλανδρῆς Βασίλειος, Γεροδῆμος Εὐθύμιος,Ποριώτης Στ., Καίσαρης Στέφανος, Παπαδόπουλος Κωνστ., Θηβαῖος Εὐάγγελος, Κάτσαρης Στέφανος, Φασέας Νικόλαος, Σιδεράς Στέφανος, Σιδερῆς Ματθαῖος, Μπίσυλας Σάββας, Μπόγρης Χρηστ., Κατρώνης Σταμάτιος, Νιαγκίνης Γεώργιος, Ἠλιάδης Γεώργιος, Σπανὸς Ἀντώνιος, Χριστοπούλου Καίτη, Ζέρβα Νία, Πάτση Εἰρήνη, Καβατζᾶ Γεωργία, Γραμματοπούλου Μαρία, Περδικίδου Σοφία, Καπετανάκη Ἀδαμαντία, Βαρβουλάκη Καίτη, Λαμπράκη Καίτη, Λύκου Βούλα, Τριπικέλλη Ἑλένη, Καλλικούνη Ἀλίκη, Ντόβαλη Ἀγγελική, Σταυροπούλου Χρυσούλα, Καπῆ Μαρία, Μπάγια Κατίνα, Μπίσιλα Παναγιώτα, Βαρδουλάκη Βαρβάρα, Ἀνδρεοπούλου Ἐλευθερία, Μανιατάκη Ἰσμήνη, Κονταρίνη Μαριέττα, Τιριντζῆ Νίτσα, Ἀργυροπούλου Μάρθα, Ἰατροπούλου Χρυσῆ, Λοβέρδος Ἀντώνιος, Περράκης Στυλιανός, Περράκης Ἰωάννης, Ρηγόπουλος Σπυρίδων, Ξενάκης Θεόδωρος, Ρηγόπουλος Χαράλ., Τριανταφύλλου Ἀναστ., Ζαφειρίου Ἀπόστολος, Εὐτυχιάδης Ἀκύλλας, Εὐτυχιάδης Τηλέμαχος, Κομνηνὸς Δημήτριος, Μωραϊτίνης Παναγ., Τσατίρης Νικόλαος, Σκαζίδης Εὐάγγελος, Καγιόπουλος Εὐστάθιος, Ρουμπῆς Εὐάγγελος, Παπαγιάννης Βασίλειος, Ζαχαριάδης Ἀθανάσιος, Καλαϊτζόγλου Χρ., Μακρίδης Χρῆστος, Παυλάκος Κυριάκος, Παπαδόπουλος Εὐτ., Βοργιᾶς Εὐάγγελος, Τζᾶκος, Ματθαῖος, Φούκης Κωνστ., Μητσόπουλος Λεωνίδας, Σταυρίδης Κωνστ., Ἀνδρεάδης Μιχ., Γρηγοριάδης Νικόλ., Κυπραῖος Ἐλευθέριος, Μουστάκας Σωκράτης, Μανιάτης Εὐθύμιος, Κωτσαρᾶς Γεώργιος.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπὸ τὴν συλλογὴν εἰδῶν διὰ τὸν στρατόν μας ἀπὸ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ Κ. Ε. Ν. ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΚΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΝ

Συναγωνισταί, Προστάζω τὰ ἑξῆς σχετικῶς μὲ τὴν ἐφαρμογὴ πρὸς κατάκτησι τῆς Νίκης τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς:

1) Ν' ἀρχίση ἡ σπορὰ ὅλων τῶν χωραφιῶν μας μὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ προϊόντα. Ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι ἔχετε ἐλαττωμένα τὰ μέσα στὴ διάθεσί σας. Ἔχετε ὅμως στὴ διάθεσί σας τὰ χέρια σας, τὴν ψυχή σας. Μικροὶ μεγάλοι μὲ ἀξινάρια σπεῖρτε κάθε κομμάτι ἐλεύθερης γῆς.

2) Ἡ σπορὰ τώρα θὰ γίνεται, ὅπως παληὰ ὁ καθένας ἔσπειρε τὰ χωράφια του καὶ δόξαζε τὸ Θεό μας, μὴ νοιαζόμενος τί κάνει ὁ ἄλλος. Τώρα οἱ καιροὶ ἄλλαξαν.

Θὰ σπείρουμε τὰ χωράφια μας καὶ τὰ χωράφια τῶν ἀγωνιστῶν ποὺ ὑπερασπίζουν τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Τιμή μας. Μιὰ μέρα στὸ δικό μας χωράφι καὶ τὴν ἄλλη στοῦ ἀγωνιστοῦ τῆς Πατρίδος ἀκατάπαυτα.

3) Ἐξακολουθῆστε νὰ σπέρνετε καὶ πέρα ἀκόμα ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ ἄλλοτε νομίζατε καλὸ γιὰ σπορά. Θὰ πετύχῃ ἡ σπορὰ ὁπωσδήποτε. Τὴ βλογάει ὁ Θεός.

4) Λάβετε φροντίδες νὰ μὴ χαθῇ οὔτε ἕνας σπόρος, νὰ μὴν ἀποτύχῃ ἡ σπορά. Τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ πολεμήσετε τὰ νερὰ τοῦ χειμῶνα, αὐλακώνοντας καλὰ τὰ χωράφια σας. Αὐτὰ τὰ νερὰ πειράζουν καὶ τὸ Μουσολίνι στὴν προέλασι.

5) Βοτανίστε τὰ χωράφια. Τὰ ἀγριόχορτα, ὅταν φυτρώνουν μέσα στὸ καλὸ γέννημα τὸ ἀφανίζουν. Εἶναι ἀπαράλλαχτα ὅπως ὁ Μουσολίνι φύτρωσε μέσα στὸν κόσμο καὶ κοιτάει νὰ τὸν καταπιῇ.

6) Περιποιηθῆτε ὅσο μπορεῖτε τὴ γῆ καὶ σκάβοντάς την, μαθεῦτέ την μὲ τὴν καλὴ δουλειά σας, πὼς τώρα θέλουμε νὰ μᾶς δώσῃ μπόλικα ἀγαθά, γιατὶ ἀγωνιζόμαστε ν' ἀπλώσουμε τὸ θεϊκὸ δίκηο.

7) Σπεῖρτε κατὰ προτίμησι πρώϊμους σπόρους σιταριοῦ. Ἔρχονται πρώϊμα, εἶναι ἀσφαλέστεροι στὴν παραγωγή, καὶ αὐτὸ γιὰ τοὺς τωρινοὺς καιροὺς ἔχει μεγάλη σημασία, νὰ βγάλουμε ἕνα μῆνα πρωϊμώτερα τὰ γεννήματά μας.

8) Ὅλοι οἱ Συναγωνισταὶ καὶ οἱ Συναγωνίστριες μὴ σταθῆτε οὔτε μιὰ στιγμοῦλα. Τοὺς κήπους, παντοῦ, φυτεύετε, κάτι θάχουμε νὰ τρῶμε.

9) Ὁ Ἀρχηγὸς δίνει τρανὴ σημασία. Θεωρεῖ τὴ σπορὰ ὅπως καὶ τὸν Πόλεμο. Τὴν ἐπιτυχία αὐτῆς τὴν θεωρεῖ μεγάλη καὶ τὴν ἐνεπιστεύθη ἀπολύτως στοὺς Ἕλληνας ὅλους καὶ στὴν Ὀργάνωσι ποὺ τόσες ὑπηρεσίες τοῦ προσφέρει.

10) Λόγια περισσότερα δὲν χρειάζονται. Κάνετε τὸ καλλίτερο καὶ τὸ σωστὸ στὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ σπεῖρτε μπόλικα γεννήματα.

Σπεῖρτε τὴ γῆ μὲ τὰ ἀγαθὰ ποὺ ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς δίκαιους καὶ τοὺς δικούς του. Αὐτοὺς δὲ καὶ τοὺς βλογάει.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας
ΑΛ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
Ἔφεδρος Ἀνθυποσμηναγὸς Β. Α.

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Δυνάμει εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἅπαντα τὰ «Σπίτια τοῦ Στρατιώτου» ὑπάγονται ἐφεξῆς εἰς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου (Κ. Υ. Α. Μ.).

Ἡ ἐποπτεία καὶ διαχείρισις τούτων ἀνατίθεται εἰς τὰς Περιφερειακὰς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου (Κ.Υ.Α.Μ.).

ΙΔΡΥΣΙΣ Δ/ΣΕΩΣ ΕΘΝ. ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

Ἐγκρίσει τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως ἡ Ε.Ο.Ν. ἵδρυσε «Γενικὴν Διεύθυνσιν Ἐθνικῆς Διαφωτίσεως Κ. Δ. Ε.Ο.Ν.», ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ ὡς ἔργον της τὴν διενέργειαν εὐρυτάτης διαφωτίσεως, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς δράσεώς τῆς Ε. Ο. Ν. ἐπὶ τῶν σκοπῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος ἀνελήφθη ἀπὸ σύσσωμον τὸ Ἔθνος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν.

Ἡ Ε. Ο. Ν. διὰ προκηρύξεώς της καλεῖ εἰς συνεργασίαν ὅλους τοὺς ἐπιστήμονας καὶ τοὺς διανοουμένους τῆς χώρας, διὰ νὰ συμβάλουν ὡς συνεργάται τῆς Ἐθνικῆς Διαφωτίσεως τῆς

Νεολαίας, είς τόν ίερόν άγώνα τοῦ Ἔθνους ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ πεδίου.

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΗΝ Κ.Υ.Α.Μ.

Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες!

Ἡ ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. συσταθεῖσα «Κ.Υ.Α.Μ.», διὰ τῶν Περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀλληλεγγύης Μετώπου αὐτῆς συλλέγει κατ' ἐντολήν μου τὰ πάσης φύσεως εἴδη διὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς τιμῆς καὶ ἐλευθερίας μας καὶ τὰς οἰκογενείας των. Ἐνισχύσατε, μὲ ὅ,τι ἔχετε, τὴν μεγάλην αὐτὴν προσπάθειαν καὶ μὲ ὅλες σας τὶς δυνάμεις.

Πρωθυπουργὸς
καὶ Γεν. Ἐπιθεωρητὴς Ε.Ο.Ν.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΣΥΛΛΕΓΟΜΕΝΑ ΕΙΔΗ ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Ἡ διενεργηθεῖσα περισυλλογὴ εἰδῶν ὑπὸ μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τοὺς πολεμιστάς μας καὶ τὰς οἰκογενείας των θὰ συνεχισθῇ εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα. Τοῦ λοιποῦ ὅμως θὰ γίνωνται δεκτὰ εἴδη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰς τοπικὰς «Κ.Υ.Α.Μ.», εἰς Ἀθήνας δὲ εἰς τὴν ὁδὸν Μαυρομιχάλη 3, ὅπου ἐγκατεστάθη εἰδικὴ ὑπηρεσία τῆς «Κ.Υ.Α.Μ.» τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐκ παραλλήλου ὅμως γίνονται δεκταὶ καὶ εἰσφοραὶ χρημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ μεταβιβάζωνται ὑπὸ τῆς Κ.Υ.Α.Μ. εἰς τὴν μεγάλην Ἐπιτροπὴν Πανελληνίου Ἐράνου, διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὁποίας ἡ Ε.Ο.Ν. διέθεσε μέλη της, Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας.

Τὰ περισυλλεγόμενα κατὰ τὴν τετραήμερον ἐξόρμησιν τῆς Ε.Ο.Ν. εἴδη καὶ ὅσα θὰ προσφέρωνται ἐν συνεχείᾳ, μερίμνῃ τῶν κατὰ τόπους «Κ.Υ.Α.Μ.», θὰ ἀποστέλλωνται εἰς τοὺς πολεμιστάς μας καὶ θὰ διανέμωνται εἰς τὰς οἰκογενείας των.

Τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας θὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν διανομὴν τῶν εἰδῶν καὶ τῶν χρημάτων εἰς πτωχὰς οἰκογενείας πολεμιστῶν, βοηθουμένου ὑπὸ τῆς Κ.Υ.Α.Μ. καὶ τὰς ὑπ' αὐτὴν Π.Υ.Α.Μ.

Η Ε.Ο.Ν. ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΚΛΩΝΟΥΣ ΔΑΦΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΥΖΙΓΙΑΝΝΗΝ

Τμῆμα Φαλαγγιτῶν καὶ ἡ Χορῳδία Ε.Ο.Ν. μετέβησαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου μέσα εἰς μίαν συγκινητικὴν ἀτμόσφαιραν, προσέφεραν κλώνους δάφνης εἰς τὸν νοσηλευόμενον ἥρωα ἀεροπόρον Κουζίγιαννην.

Ὁ κ. Ἀβδῆς τοῦ ἀπήγγειλεν ἐμπνευσμένους στίχους, καθὼς καὶ ὁ Φαλαγγίτης Δημήτριος Λόης. Ὁ Κουζίγιαννης ἀνελύθη σὲ δάκρυα ὅταν εἶδε γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του τὸν δεύτερο στρατὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ εἶπε συγκεκινημένος:

— Δὲν ἔκαμα τίποτα, ὥστε νὰ μοῦ γίνεται τώρα αὐτὴ ἡ μεγάλη τιμὴ καὶ νἄρχωνται τὰ νειᾶτα νὰ στεφανώνουν ἐμένα μὲ δάφνες. Εἶναι τόσο λίγο καὶ τόσο μικρὸ αὐτὸ ποὺ ἔκαμα διὰ τὸν ἱερὸ ἀγῶνα τῆς Πατρίδος μας, ὥστε λυπᾶμαι ἀκριβῶς γιατὶ βρίσκομαι ἀκόμα ἐδῶ καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐπανέλθω στὴ θέσι μου. Ντρέπομαι ποὺ εἶμαι ἄρρωστος...

Κατόπιν ἡ Χορῳδία τοῦ ἔψαλε διάφορα πατριωτικὰ τραγούδια καὶ ἡ ὡραία αὐτὴ καὶ συγκινητικὴ τελετὴ ἔληξε μέσα σ' ἕναν ἀκράτητο ἐνθουσιασμὸ καὶ τῶν ἄλλων νοσηλευομένων στρατιωτῶν μας, οἱ ὁποῖοι καὶ προέπεμψαν τοὺς Φαλαγγίτας μας μὲ ζητωκραυγὰς καὶ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΗΡΩΣ ΚΟΥΖΙΓΙΑΝΝΗΣ

Ἕλληνες!

Ο ΚΟΥΖΙΓΙΑΝΝΗΣ, ὁ ἥρως ὁ σημερινός, πάνω στὸ κρεββάτι του τραυματισμένος, εἶπε γιὰ τὴ Νεολαία:

— Δὲν πιστεύω ὅ,τι ἔκανα σπουδαῖο πρᾶγμα... γιὰ τὴν Πατρίδα. Αὐτὸ ποὺ ἐξετέλεσα εἶναι τόσο λίγο, ὥστε δὲν ἀξίζει οὔτε κἂν... νὰ λέγεται. Μόλις τώρα ἀρχίσαμε νὰ βάζουμε τὸ πρῶτο λιθαράκι στὸ τεράστιο οἰκοδόμημα ποὺ μᾶς ἔγραψε ἡ δαφνοστεφανωμένη Μοῖρα μας!

»Ἐκεῖνο, ποὺ πρέπει ὅλοι μας νὰ λέμε καὶ νὰ τὸ πιστεύωμε σὰ Φῶς, σὰν ὁλόχρυσην Ἐλπίδα, σὰν ἀναμφισβήτητη Νίκη, εἶναι ἡ Νεολαία μας! Αὐτὴ ποὺ μεθαύριο θὰ μᾶς διαδεχθῇ καὶ θὰ μᾶς καθοδηγήσῃ στὴ Νέα Αὐτοκρατορία τῆς Ἑλλάδος μας!».

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Τὰ Γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ κατακλύζονται, κυριολεκτικῶς, ἀπὸ γράμματα Σκαπανέων, Σκαπανισσῶν, Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, τὰ ὁποῖα ἐκφράζουν τὴν ἀγανάκτησιν τῶν συναγωνιστῶν ἐναντίον τοῦ φοβιτσιάρη ἐχθροῦ — ὅπως πλεῖστοι ὅσοι γράφουν — τῆς πατρίδος μας κι' ἐκδηλώνουν τὴν πίστιν των καὶ τὴν ἀφοσίωσίν των στὸν Στρατηλάτη Βασιλέα μας, στὸν Ἀρχηγό μας καὶ Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν καὶ εἰς ὅλους τοὺς στρατιωτικοὺς καὶ πολιτικοὺς ἡγέτας τοῦ ἱεροῦ καὶ ἡρωϊκοῦ ἀγῶνος μας ἐναντίον τοῦ πολυαρίθμου, ἀλλὰ καὶ... μικροψύχου ἐχθροῦ τῆς γλυκειᾶς μας πατρίδος. Στὰς ἐπιστολὰς αὐτὰς θ' ἀπαντήσωμε ἀπὸ τὴν παροῦσαν στήλην κατὰ σειρὰν προτεραιότητος, ὅπως πάντα.

ΝΙΚΟΝ ΣΤΡΟΥΜΠΑΡΑΝ, Θεσσαλονίκην. Τὸ πεζογράφημά σας «Ὡς πότε», γραμμένο προσεκτικά. Φανερώνει ποιητικὴ διάθεσι καὶ ὀξεῖαν παρατηρητικότητα. Σημειώνομε κατάχρησι ἐπιθέτων, πολὺ κοινῶν, ποὺ μᾶλλον χαλοῦν τὸ σύνολο τῆς συνθέσεως. Ἰδού: — τὸ χαρωπὸ φεγγάρι — ἀργυρὲς ἀκτῖνες — γαλάζιο καὶ ἀπέραντο χάος τοῦ οὐρανοῦ — λαγγεμένη φύσι — ὁρμητικὸ καὶ γάργαρο μιᾶς ἀστείρευτης καὶ παγωμένης βρύσης νερὸ — ἡ θεία τοῦ βοσκοῦ φλογέρα — τὴν θεία μελῳδία τῆς φλογέρας — ἡ θλιβερὴ φωνὴ τοῦ γκιώνη — τὸν χαμένο του ἀδελφὸ — ἱερὴ τῆς νύχτας σιγαλιά — φλογισμένη ἀπὸ πάθη φλογέρα τοῦ βοσκοῦ — μανιασμένος ἀέρας — μυροβόλο κόσμο καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα. Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι ἡ κατάλληλη χρησιμοποίησι τοῦ ἐπιθέτου εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα σημεῖα τοῦ γραπτοῦ λόγου. Πάντως μὲ λίγη προσοχὴ καὶ — στὴν περίπτωσι τὴ δική σου — μὲ λίγη φειδὼ θὰ κατώρθωνες νὰ προσδιορίσῃς καὶ νὰ χαρακτηρίσῃς τὰ οὐσιαστικὰ μὲ φυσικότητα. Ξέρεις μὲ τί μοιάζει τώρα τὸ γραπτό σου; Μὲ μιὰν αἴθουσα στολισμένη μὲ χάρτινες γιρλάντες καὶ σημαιάκια! — ΑΘΑΝ. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Τὸ δημοσιεύομε στὴ στήλη αὐτή. Ἀρκετὰ καλό, ἂν ἐξαιρέσωμε μερικὰς χασμῳδίας.

Λόγια Φαλαγγίτου

Εἶμαι ἕνας Φαλαγγίτης
— ὅπως ὅλα τὰ παιδιά —
κι' ἔχω πάντα φυλαγμένο
ἕνα πόθο στὴν καρδιά:
Χρήσιμος θέλω μιὰ μέρα
στὴν πατρίδα νὰ γενῶ
καὶ ἀντάξιος γυιὸς τῆς Σπάρτης
μιὰν ἡμέρα νὰ φανῶ.

Οἱ 4 τελευταῖοι στίχοι περικόπτονται, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν συνοχὴ μὲ τοὺς προηγουμένους. — Ν. Ε. ΜΟΣΧΟΝ. Ἐλάβαμε ἕνα ποίημα μὲ τὸν τίτλον «Ἡ βαρκούλα» καὶ μὲ τὴν ὑπογραφή σου. Γράψε μας, σὲ παρακαλοῦμε, ἀμέσως, ἐὰν τὸ ποίημα αὐτὸ ἐστάλη πράγματι ἀπὸ σένα. — ΓΟΥΛ. Η. ΣΤΟΧΟΝ, ΑΘΑΝ. ΤΣΙΠΙΑΝΙΤΗΝ, ΣΤΕΦ. Δ. ΦΤΕΛΙΑΝ, ΑΝΔΡ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΝ, ΓΟΥΛΑΝ ΝΕΣΤΑΝΗΝ, ΛΑΜΠΡΟΝ ΜΙΛΗΣΙΟΝ. Ἡ «Νεολαία» δὲν ἀπαντᾶ εἰς ψευδώνυμα. — Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΝ. Ἐλήφθη ποίημα μὲ τὸν τίτλον «Ὁ Ἀρχηγός μας», τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη στροφὴ εἶναι:

Ἕνα δύο! Ἕνα δύο!
μὲ κορμὶ λυγερὸ
πᾶμε μπρὸς κ.λ.π.

μὲ τὴν ὑπογραφή σου. Ἔχομεν ὑποψίας ὅτι πρόκειται περὶ πλαστογραφίας. Παρακαλοῦμε γράψε μας σχετικῶς, διὰ νὰ καυτηριάσωμεν πλαστογράφον, ἀποκλείσωμεν ἀπὸ στήλας περιοδικοῦ καὶ ζητήσωμεν ἀνάλογον τιμωρίαν του ἀπὸ Ὀργάνωσιν.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 213)

ραιῶς καὶ ἀντελήφθησαν προσωπικῶς τὰς προξενηθείσας ζημίας, δώσαντες σχετικὰς ὁδηγίας διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν θυμάτων καὶ τῶν οἰκογενειῶν των.

ΠΕΜΠΤΗ 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς Ἀθηνῶν εἰς νυκτερινὴν ἐκπομπήν του ἔδωκε τὴν κατωτέρω συνοπτικὴν εἰκόνα περὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν ἑλληνο-ἰταλικῶν ἐχθροπραξιῶν εἰς τὸ ἀλβανικὸν μέτωπον:

Τρία εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα διαγράφουν τὴν πολεμικὴν κατάστασιν τῆς χθεσινῆς δεκάτης ἡμέρας τοῦ ἑλληνο-ἰταλικοῦ πολέμου.

Πρῶτον: Τὸ ἰταλικὸν ἀνακοινωθέν, τὸ ὁποῖον ἐξελίσσεται ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν εἰς φιλολογικὸν δοκίμιον καὶ φρασεολογικὸν ἀριστούργημα.

Δεύτερον: Ἡ διακοπὴ τῶν συγκοινωνιῶν καὶ τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ τῶν Ἰταλῶν εἰς τὸ βόρειον μέτωπον τῆς Κορυτσᾶς, διακοπή, ἡ σημασία τῆς ὁποίας ὑπολογίζεται ὅτι θὰ εἶναι τεραστία κατὰ τοὺς Τούρκους στρατιωτικοὺς κριτικοὺς ἐπὶ τῆς μελλούσης ἐξελίξεως τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ

Τρίτον: Οἱ Ἰταλοὶ αἰχμάλωτοι ποὺ μετεφέρθησαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

Εἰς τὸ ἰταλικὸν ἀνακοινωθὲν ἔπαυσε πλέον νὰ γίνεται λόγος καὶ περὶ Καλαμᾶ καὶ περὶ Καλπακίου. Σιγὴ ἀπόλυτος καὶ μόνον φράσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας οὐδὲν τὸ συγκεκριμένον ἐξάγεται. Ἰδοὺ τί λέγει ἐπὶ λέξει τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ρώμης: «Ἡ δρᾶσις μας εὑρίσκεται ἐν τῇ ἐξελίξει εἰς τὸ ἐχθρικὸν μέτωπον. Ἀπόπειρα ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως ἀπεκρούσθη τῇ βοηθείᾳ τῆς ἀεροπορίας μας».

ΟΙ ΧΘΕΣΙΝΟΙ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΙ

Χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἐδόθη εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ τὸ σύνθημα συναγερμοῦ δύο φοράς.

Ὁ πρῶτος συναγερμὸς ἤρχισε τὴν 2 μ. μ. καὶ ἔληξε τὴν 2.21΄, ὁ δὲ δεύτερος εἰς τὰς 4.07΄ καὶ ἔληξε εἰς τὰς 4.38΄.

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἐξέδωσε τὸ κάτωθι ἀνακοινωθὲν ἐν σχέσει μὲ τὴν δρᾶσιν τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας κατὰ τὸ παρελθὸν 24ωρον.

Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν συνεχίσθησαν αἱ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἐχθρικαὶ ἀεροπορικαὶ ἐπιδρομαὶ στραφεῖσαι ἀποκλειστικῶς κατὰ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Βόμβαι ἐρρίφθησαν:

1) Εἰς Βόλον καὶ εἰς τὰς πτωχοτέρας συνοικίας τῆς πόλεως μὲ μικρὸν ἀριθμὸν θυμάτων καὶ ζημιῶν. Ἐβομβαρδίσθη εἰς ναὸς ὅστις κατέρρευσεν. 2) Εἰς Κόρινθον ἄνευ οὐδενὸς θύματος καὶ ζημίας. 3) Εἰς Ζάκυνθον μὲ μικρὸν ἀριθμὸν ζημιῶν ἄνευ θυμάτων. 4) Εἰς Πάτρας μὲ ἀσήμαντα ἀποτελέσματα. 5) Εἰς Λάρισαν μὲ ἀσήμαντα ἀποτελέσματα. 6) Εἰς Κέρκυραν καὶ εἰς Μεσολόγγιον ἄνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν. 7) Εἰς Ἰωάννινα καὶ περιοχὴν μὲ μικρὸν ἀριθμὸν θυμάτων καὶ ζημιῶν.

Ὁμοίως ἐβομβαρδίσθησαν διάφορα χωρία, κωμοπόλεις, ἀγροτικαὶ περιοχαί, ποίμνια βόσκοντα, μία μονή, μία λουτρόπολις μὲ ἐλάχιστα θύματα ἐξ ὁλοκλήρου γυναῖκας καὶ παιδία, καὶ ἀσημάντους ζημίας.

Καὶ κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν οὐδεὶς ἀπολύτως στρατιωτικὸς στόχος ἐβλήθη.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Ἐξ ἄλλου τὸ ὑπ' ἀριθ. 11 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Σστρατηγείου τὸ ἐκδοθὲν ἀργὰ τὴν νύκτα ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἐφ' ὅλου τοῦ μετώπου ἀγὼν πυροβολικοῦ.

» Εἰς τὸ ἄκρον ἀριστερὸν τοῦ μετώπου Ἠπείρου τὰ στρατεύματά μας συνεπτύχθησαν ἐλαφρῶς.

» Ἐβομβαρδίσθησαν ἐπιτυχῶς συγκεντρώσεις ἐχθρικῶν τμημάτων παρὰ τῆς ἡμετέρας ἀεροπορίας βομβαρδισμοῦ.

» Ἐξετελέσθησαν ἀναγνωρίσεις παρὰ ἡμετέρων ἀεροπλάνων ὑπεράνω τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους. Ἅπαντα τὰ ἡμέτερα ἀεροπλάνα ἐπανῆλθον εἰς τὰς βάσεις των.

» Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωρία τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ὑπάρχουν νεκροὶ καὶ τραυματίαι. Οὐδεμία βλάβη ἐπῆλθεν εἰς στρατιωτικὰς ἐγκαταστάσεις.

» Κατὰ τὴν γενομένην χθὲς παρὰ τῶν ἡμετέρων τμημάτων ἐπίθεσιν εἰς τὸ μέτωπον τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας περὶ ἧς τὸ ὑπ' ἀριθ. 10 Πολεμικὸν ἀνακοινωθέν, ἐξηκριβώθη ὅτι περιῆλθον ἐν συνόλῳ εἰς χεῖρας μας 4 πυροβόλα, 9 ὅλμοι καὶ 32 πολυβόλα».

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

Γ΄. Προστασία ἀπὸ ἐμπρηστικὲς βόμβες:

Ἡ ἐμπρηστικὴ βόμβα δὲν σβήνει μὲ νερό, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀνάβει περισσότερο.

Μὲ τὴν στεγνὴ ἄμμο ἢ τὸ χῶμα, ἡ βόμβα σβήνει καὶ προλαμβάνεται ἡ πυρκαϊά. Ἡ ἄμμος ἢ τὸ χῶμα θὰ ρίχνεται μὲ τὸ φτυάρι ἢ μὲ τὸ φαράσι ἐπάνω στὴ βόμβα ἀπὸ μακρυά.

Ἂν δὲν προλάβετε νὰ σβήσετε τὴν βόμβα κι' ἔχῃ ἀρχίσει ν' ἀνάβῃ τὸ πάτωμα ἢ ἄλλο μέρος τοῦ σπιτιοῦ, θὰ τὸ σβήνετε μὲ τὸ νερὸ ποὺ θὰ ἔχετε στὰ δοχεῖα.

Ἂν εὑρεθῆτε ἢ πρέπῃ νὰ περάσετε μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες, μὴ χάνετε τὴν ψυχραιμία σας. Τυλιχθῆτε μ' ἕνα βρεγμένο ὕφασμα ἢ χονδρὸ μάλλινο ἢ μεταξωτὸ ὕφασμα. Ἀποφεύγετε τὰ βαμβακερὰ καὶ τὰ λινά. Κρατῆτε στὸ στόμα σας ἕνα βρεγμένο μαντῆλι. Ἂν καίωνται τὰ ροῦχα σας, πρὸ παντὸς μὴν τρέχετε. Ξαπλωθῆτε στὸ πάτωμα γιὰ νὰ μὴ μεταδοθῇ ἡ φωτιὰ στὸ κεφάλι σας. Ἂν δὲν μπορῆτε νὰ τοῦ βγάλετε τὰ καιόμενα ροῦχα, τότε νὰ τυλίξετε αὐτὸν ποὺ καίεται μὲ μιὰ κουβέρτα.

Ἀδειάστε τὴ στέγη (σοφίτα) καὶ τὰ ψηλότερα πατώματα τοῦ σπιτιοῦ σας ἀπὸ εὔφλεκτες ὕλες (βενζίνη, πετρέλαιο, ὀρυκτέλαιο, σπίρτο, νάφθη, μπαροῦτι, δυναμίτη, ὀξυγόνον, σανό, καπνον, ξυλεία, χαρτιὰ κλπ.), ἔστω καὶ ἂν εἶναι σὲ μικρὲς ποσότητες.

Ἂν δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ σβήσετε τὴ φωτιά, μὴ χρησιμοποιῆτε μισὴ ὥρα μετὰ τὴν λῆξι τοῦ συναγερμοῦ νερὸ ἀπὸ τὶς βρύσες. Μπορεῖ νὰ χρειάζεται ἀλλοῦ περισσότερο.

Μὴ εἰδοποιῆτε τὴν Ἀστυνομία ἢ τὴν Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς βοηθήσῃ, ἂν καταφέρνετε μόνοι ἢ μὲ τους γείτονας νὰ σβήσετε τὴ φωτιὰ ποὺ ἔπιασε στὸ σπίτι σας. Μπορεῖ νὰ χρειάζετε ἡ ἐπέμβασις τῶν Ἀρχῶν ἀλλοῦ. Ἔτσι, δὲν τὰς ἀπασχολεῖτε.

Δ΄. Προστασία ἀπὸ ἐκρηκτικὲς βόμβες:

Γιὰ νὰ προφυλαχθῆτε κατὰ τὸ δυνατὸν ἀπὸ τὶς ἐκρηκτικὲς βόμβες, ἂν δὲν ἔχετε κανονικὸ καταφύγιο στὸ σπίτι σας, θὰ πρέπῃ νὰ διασκευάσετε ἕνα δωμάτιο στὸ ὑπόγειο καὶ ἐν ἀνάγκῃ στὸ ἰσόγειο, ποὺ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς καταφύγιο. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ θὰ τὸ διαλέξετε νὰ ἔχῃ τοίχους χονδρούς, λίγα κουφώματα καὶ ὀροφὴ ἂν εἶναι δυνατὸν μὲ πλάκα μπετὸν ἀρμὲ ἢ θόλο ἢ σιδηροδοκούς. Προτιμᾶτε χαμηλὰ δωμάτια, ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὰ κλιμακοστάσια καὶ ἔχουν ἕνα τουλάχιστον παράθυρο ἢ φωταγωγὸ πρὸς τὸν δρόμο ἢ σὲ αὐλή.

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἡ ὀροφὴ τοῦ δωματίου αὐτοῦ θὰ πρέπῃ νὰ στερεωθῇ μὲ ξύλινα δοκάρια καὶ στύλους ἢ μὲ ἄλλα μέσα. Γι' αὐτὸ θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ συμβουλευθῆτε ἕνα μηχανικὸ τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ Δήμου, ἢ τῆς Κοινότητος ποὺ κατοικεῖτε ἢ καὶ ἰδιώτην ἀκόμη. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι εἰς θέσιν νὰ σᾶς ὁδηγήσουν καὶ θὰ τὰ κάμουν δωρεάν.

Εἰς τὸ πρόχειρο αὐτὸ καταφύγιο πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μιὰ στάμνα ἢ ἕνα δοχεῖο κλειστὸ μὲ νερό, οἱ ἐπίδεσμοι καὶ τὰ ἄλλα εἴδη πρώτης βοηθείας.

Καλὸν θὰ εἶναι τὸ καταφύγιον νὰ ἐφοδιασθῇ καὶ μὲ μερικὰ καθίσματα διὰ τὴν ἀνάπαυσιν κατὰ τοὺς συναγερμούς, ποὺ θὰ διαρκέσουν πολύ, καὶ μὲ μερικὰ σκεπάσματα.

Ε΄. Πρόχειρος περίθαλψις τραύματος:

Ἂν συμβῇ νὰ τραυματισθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σας καὶ ὥς ποὺ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσετε τὴν φροντίδα τοῦ ἰατροῦ, θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν περιθάλψετε πρόχειρα γιὰ τοῦτο πρέπει:

α) Νὰ πλύνετε καλὰ ἢ νὰ καθαρίσετε τὰ χέρια σας μὲ οἰνόπνευμα.

β) Ἀφοῦ καθίσῃ ἀναπαυτικὰ ἢ πλαγιάσῃ ὁ πληγωμένος, νὰ καθαρίσετε τὴν πληγὴν μὲ νερὸ βρασμένο καὶ κρυωμένο ἢ ὀξυζενὲ καὶ νὰ χύσετε λίγο ἰώδιο ἢ οἰνόπνευμα θυμολοῦχον ἢ οἰνόπνευμα κοινόν. Ἐὰν εἶναι κάψιμο, δὲν θὰ καθαρίσετε τὴν πληγὴν μὲ τίποτε, θὰ βάλετε μόνον ἀποστειρωμένην βαζελίνην ἢ ἀσπράδι αὐγοῦ.

γ) Ν' ἀνοίξετε ἔπειτα τὸ πακέτο μὲ τὶς γάζες καὶ πιάνοντάς τις ἀπὸ τὴν ἄκρη μόνον, νὰ τὶς ἀκουμπήσετε ἐπάνω στὴν πληγή.

δ) Ἐπάνω ἀπὸ τὶς γάζες νὰ βάλετε λίγο βαμβάκι καὶ ἔπειτα νὰ δέσετε τὴν πληγὴ μὲ τὸν ἐπίδεσμο.

ε) Ἐὰν τὸ πόδι ἢ τὸ χέρι φαίνεται σπασμένο, μὴν τὸ κινήσετε. Βάλτε ἀπὸ κάθε πλάϊ ἕνα σανίδι ἢ ἕνα χαρτόνι καὶ δέστε το γιὰ νὰ μὴν κινῆται.

στ) Ὅταν λήξῃ ὁ συναγερμός, φροντίσετε νὰ μεταφερθῇ ὁ τραυματίας εἰς τὸν πλησιέστερον Σταθμὸν Πρώτων Βοηθειῶν.

Μάθετε ποῦ εἶναι ὁ Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν τῆς συνοικίας σας (διεύθυνσις καὶ τηλέφωνον). Οἱ ἰατροὶ τοῦ Σταθμοῦ θὰ κάμουν ὅ,τι πρέπει διὰ τὴν περίθαλψιν τοῦ τραυματισθέντος.

Μὴ λησμονῆτε νὰ μάθετε εἰς ποῖον ἀστυνομικὸν τμῆμα ὑπάγεται ἡ κατοικία σας. Τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα εἶναι ἡ προϊσταμένη σας Ἀρχὴ παθητικῆς ἀεραμύνης, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσῃ.

Καλὸν θὰ εἶναι νὰ πᾶτε ἕως ἐκεῖ, ἐὰν δὲν τὸ ἔχετε κάμει, γιὰ νὰ γνωρίζετε χωρὶς δισταγμὸ ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται καὶ ἀπὸ ποιὸ δρόμο θὰ πᾶτε ταχύτερα.

Ὅλα ὅσα γράφονται γιὰ τὶς κατοικίες, ἀφοροῦν καὶ τὰ γραφεῖα, ἐργοστάσια, καταστήματα κλπ.

Τὰ ἐργαστήρια καὶ τὰ καταστήματα ποὺ ἔχουν πολυάριθμο προσωπικὸ καὶ εἶναι δύσκολο νὰ διασκευάσουν καταφύγιο ποὺ νὰ ἀρκῇ γιὰ ὅλους, θὰ πρέπῃ νὰ προφυλάξουν τὸ προσωπικόν των μὲ ἕνα ἀνάλογο ὄρυγμα στὴν αὐλὴ ἢ σὲ ἄλλο γειτονικὸ χῶρο. Γιὰ τὴν θέσι καὶ τὴν κατασκευὴ τοῦ ὀρύγματος νὰ ζητηθῇ ἡ συμβουλὴ τῶν μηχανικῶν, ὅπως γράφουμε πιὸ πάνω γιὰ τὴν διασκευὴ τῶν καταφυγίων.

ΕΜΠΡΟΣ! ΠΑΝΤΑ ΕΜΠΡΟΣ!..